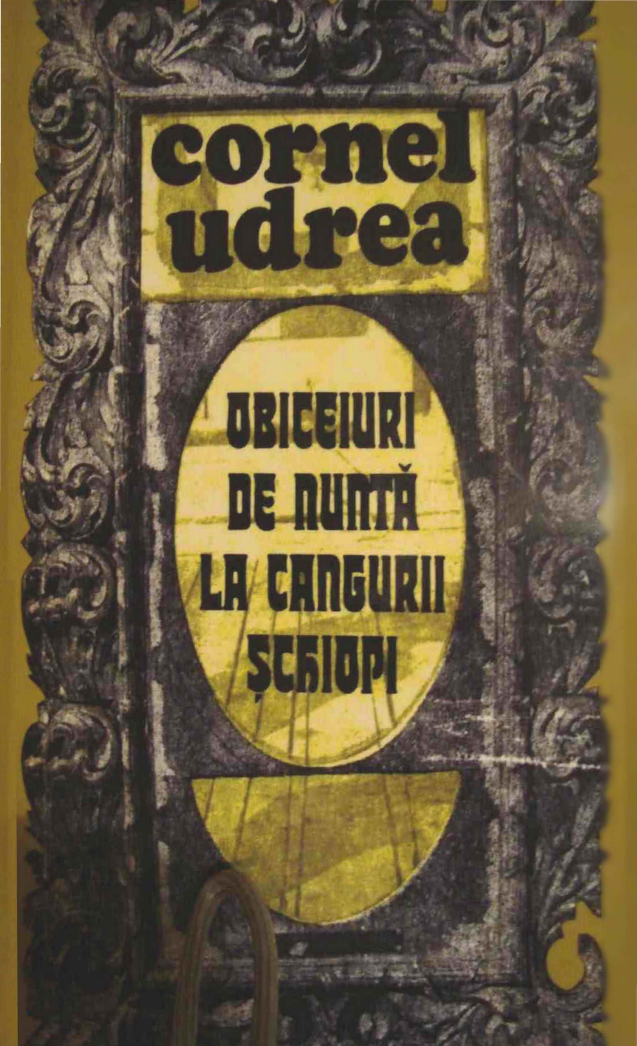
cornel
udrea
OBICEIURI
DE NUNTĂ
LA CANGURII
ȘCHIOPI

Copertă și ilustrații
MĂRGĂRIT CHELBEA

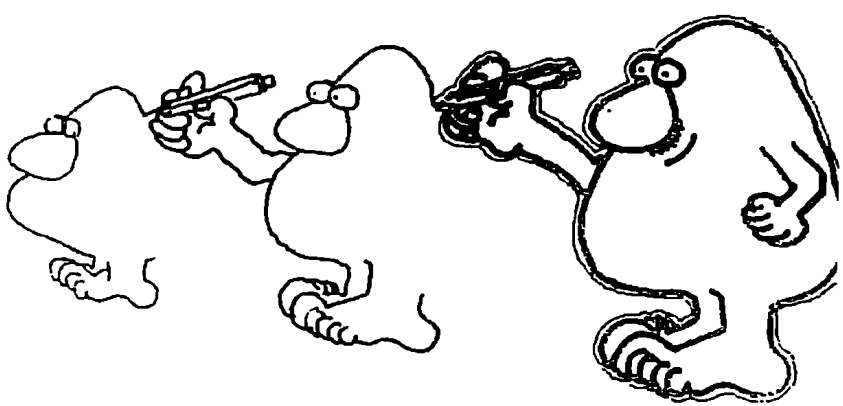

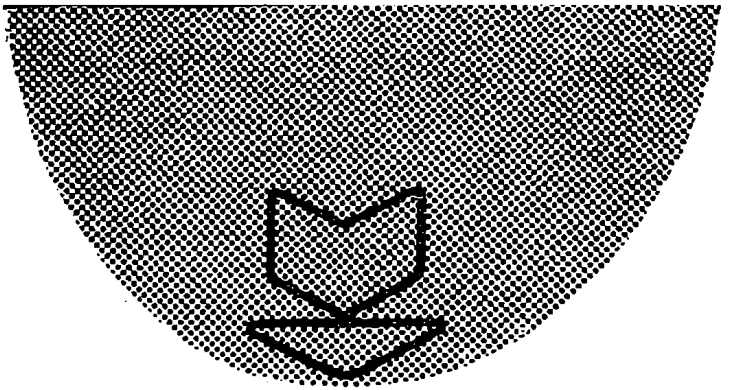

cornel udrea

OBICEIURI DE NUNTĂ LA CANGURII ȘCHIOPI

proză umoristică

EDITURA DACIA
1979

MOTTO:

„Cunosc două doruri grele
Dorul meu și-al mîndrii mele"

(Kant, *Despre cunoaștere*)

PE FAȚĂ
ÎN LOC
DE PREFAȚĂ

Prima mea carte de proză umoristică a avut un imens succes de casă: l-a citit soția, pisica nu, lucru îndeobște cunoscut că felinele din această categorie preferă alexandrinul și șoarecele viu.

Încurajat, ambiționat, pe fondul unei voințe pe care am întîlnit-o numai la cîțiva cetățeni din istorie (Caesar, L. da Vinci, Bonaparte N., șeful meu de birou), am purces la scrierea unei alte cărți de umor, mai ales că foarte mulți prieteni, scriitori și oameni, au dorit să afle cărui fapt datorez simpatia unanimă a maselor de cititori, care mase mă opresc pe stradă, mă trag de haină și haine, îmi cer o bucată din cravată și un oscior din inelar.

Altruismul a făcut mereu casă bună cu mine, pot să spun că am locuit în comun și niciodată nu ne-am spus nici măcar „fă-te încolo"; sînt altruist din cap pînă la opozabil, altfel ajungeam și eu poet sau măcar o t î n ă r ă s p e r a n ț ă.

Ca să nu mai lungesc cerneala tipografică, vreau să spun că, în primul rînd, am pornit un război necruțător, o gherilă după toate regulile tropicale, împotriva unora care cred că ei sînt a l f a și a l f a r o m e o, respectiv am dat... lama în breasla frizerilor și am scris cîteva schițe din lumea atît de puțin cunoscută a bacșișului. Un alt teritoriu alb în care am intrat ca un livingstone local a fost modul cum întîrzie la capete de linie autobuzele. Am lovit în decizia arbitrară a chelnerilor, a celor care toarnă sulf în vin, atît de tare am lovit în părțile sensibile ale unor obiceiuri încît, astăzi, cînd intru în local, ospătarii pun mînă de la mînă și-mi oferă ei bacșiș.

Un alt domeniu de profunzime în care sarcasmul proprietate personală s-a dovedit la înălțime a fost distribuirea laptelui la domiciliu. Carabina verbului a funcționat necruțătoare, bătrînul lăptar care ne aducea acest produs la bloc, datorită

faptului că trîntea sticlele în hol cînd venea la 6 dimineața, a fost destituit și trimis la munca de jos. Ce-ar fi dacă toți lăptarii de pe mapamond ar trînti la ora 6 dimineața sticlele, după ce în prealabil s-ar fi înțeles asupra unui fus orar comun?

Vînzătoarea de loz în plic a fost transferată la loto, chipul ei posac mi-a inspirat o filipică de zile mari. Au mai pățit-o și vînzătorii de la magazinul „Pescarul și vînătorul sportiv", pentru crasa lipsă a cîrligelor de știucă și a mușchilor albastre! Unde ajungem, dragi tovarăși, dacă nu avem muște albastre, cu ce mai zgribulim pe malul apelor? Cu minciogul? Ajunge cu minciunal

Iată, în mare, ce și cum. Mă antipatizează frizerii și lăptarii, șoferii, loziștii, dar în schimb primesc zilnic garoafe verbale de la cei cu fond bun și curat care nu sînt nici lăptari și nici nu trîntesc sticlele.

AUTORUL

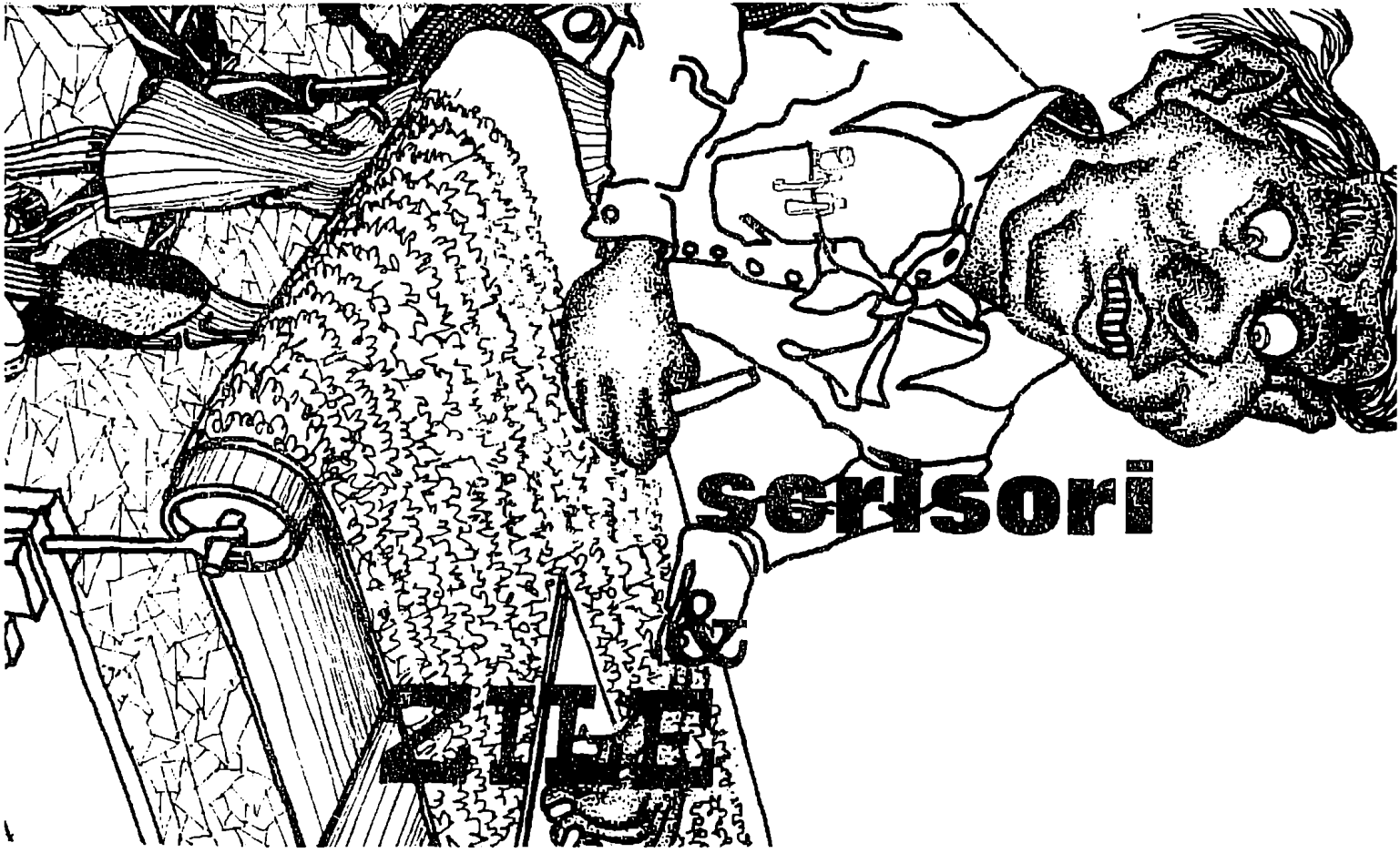
scrisori
&
ZILE

ZILE
Viața neromanțată a lui Ahile Bilă

MUNCĂ FOARTE OBȘTEASCĂ

Marți, Minodora nu a gătit nimic, ba mai mult, cînd Ahile s-a întors de la servici, a găsit-o îmbrăcată cu rochia de *evenimente*, un sac strălucitor, care foșnea la fiecare pas. Minodora arăta mai mult ca oricînd minunat: femeia-pește era pe lîngă ea un trucaj grosolan. Ahile, aflat într-una din zilele lui de *revoltă în genunchi*, și-a uns o pîine cu marmeladă, după care s-a trîntit pe un divan citind extrem de atent un ziar vechi în care Mino ținea petale de trandafiri pentru dulceață; Ahile tăcea îndărătnic, știa că doamna Bilă tremură de nerăbdare să-i dea explicații. Într-un tîrziu i-a făcut hatîrul:

— Călătorim, madam, călătorim?

— Nu departe, Ahiluță, numai în județul nostru! Sînt în colectiv!

— Am trecut la muncile cîmpului? Ahile folosea pluralul ironiei sale necruțător-conjugale. Dar Minodora era dispusă să treacă peste răutățile gramaticale ale soțului ei. În Ahile urca un grup masiv de draci, fiecare plin de personalitate, mai ales cel din genunchiul stîng care își pierduse controlul. Culese delicat o petală de trandafir de pe pleoapa stîngă, apoi continuă calm:

— Și ce faci tu în colectiv? Sectorul zootehnic? Plecați pe mai multe zile sau numai intempestiv?

— Intempestiv pleci tu, craiule, rîse Minodora, eu plec numai pînă seara. Apoi, cu voce groasă: fac parte dintr-o brigadă obștească de control a activității femeilor în comuna Brîul, ai înțeles?

Ahile ridică din umeri indiferent. O lăsase pe Mino să-şi facă de cap cu munca obştească, mai ales că o ţinea cam mult pe lîngă casă...

— Tovarăşul *vice* a trimis deja maşina *după* mine, soseşte imediat.

Stătea lîngă fereastră pîndind maşina, Ahile n-o mai putea opri decît cu propriul deces, dar n-avea chef de scene.

Din stradă se auzi un claxon, dar pînă să i se stingă ecoul, Minodora era deja la etajul întîi, se scutura casa scărilor sub entuziasmul ei general.

Ahile mai gîndi două gînduri: „Cine o fi propus-o, frate, pe batoză?" şi „Asta se îmbată, că nu-şi cunoaşte măsura", cel de al doilea gînd devenind în cîteva ore faptă: la trei noaptea, Minodora a forţat pur şi simplu yalele cu cheia de jos şi a intrat cîntînd puternic un cîntec haiducesc. Restul l-a aflat Bilă de la şoferul *vicelui*, un om bătrîn cu care mai mergea cîteodată la pescuit.

*

Elanul Minodorei s-a topit foarte repede: *mercedesul* care trebuia să o aştepte era un IMZ, destul de dărăpănat, iar tovarăşul *vice* era doi tineri, aflaţi la primul lor decont şi indiscutabil prima ieşire pe teren, aşa că Minodora, după o rapidă evaluare a figurii celor doi, a preluat frînele acţiunii, instalîndu-se în faţă.

După ieşirea din oraş a început să le explice tinerilor că ceea ce văd este grîu, ovăz, ţărani, moară, plopi şi, fără a-şi ascunde vîrsta, doar se afla în interes de serviciu nu la plimbare de plăcere, a menţionat că pe vremea ei grîul era grîu, ovăzul-ovăz, ţăranul-ţăran, şi cînd spunea *ţăran* arăta cu mîna în sus, izbind în prelată. A cerut o ţigară de la şofer, ocazie cu care şi cei doi tineri au cerut, aflîndu-se, ca şi Minodora, la primul lor *fum*.

Înainte de a intra în comuna Brîul a împărţit sarcini precise, le-a făcut băieţilor o critică preventivă pentru mutismul lor defetist, pe unul l-a bătut uşurel pe obraz, pe celălalt nu. Cu şoferul nici nu a încercat. Au sosit cu toate pînzele sus şi o dorinţă fermă de activitate obiectivă pe linie feminină.

Oficialităţile satului făcuseră însă greaşeala să se afle încă la muncile cîmpului, aşa că lîngă sediul consiliului popular nu

i-a întîmpinat decît un cîine negru, foarte nervos. Minodora a ieşit după zece minute cu poşeta în faţă, fapt care le-a insuflat oarecare curaj şi celor doi *colegi* care s-au postat în spatele umerilor ei laţi.

Astfel, în formaţie de luptă completă, au intrat în sediu. Minodora a încercat toate uşile, la ultima a avut succes, dar din păcate încăperea nu era destinată pentru birou. După vreo douăzeci de minute de aşteptare s-a deschis o fereastră şi un bătrînel simpatic i-a întrebat dacă au venit pentru contractări. Minodora i-a răspuns răstit că va lua măsuri, dar replica n-a fost una care să-l deruteze pe octogenar: a închis geamul, nu înainte de a spune: „doamne-ajută!"

Li se făcuse o foame cumplită, dar Minodora nu părăsea postul de observaţie. Unul din tineri, care s-a dus la cooperativă să aducă *hrană rece*, s-a întors cu o cutie de biscuiţi pe care i-au ronţăit pe îndelete.

De-abia pe la 8 seara au făcut cunoştinţă cu directorul căminului cultural, însă acesta pleca la oraş, astfel că de problemele femeilor a fost însărcinat să se ocupe agentul sanitar, căruia tocmai îi născuse nevasta, plus că avea mai multe *argumente* pe acasă.

Într-adevăr activitatea de masă a fost peste aşteptări: brînză de burduf, roşii, ardei, pui cu mujdei, o masă de zece persoane în jurul căreia s-au aşezat de-o parte Minodora şi cei doi tineri, de cealaltă parte a baricadei tronînd agentul sanitar şi soacră-sa, o bătrînă de vreo 90 de ani cu gura ştirbă şi care zîmbea timid. La asemenea masă îmbelşugată s-a adus tocmai ceea ce trebuia: o ţuică ce putea înlocui cu succes petrolul în lampă, un vin rece şi parfumat, în cană de lut; Minodora a trasat la repezeală cîteva sarcini pentru activitatea viitoare a căminului cultural, după care s-a trecut la un plan de măsuri concrete în ceea ce priveşte vinul.

Prima care a dat semne de oboseală a fost soacra agentului sanitar: după ce a pupat-o pe Minodora, i-a declarat că seamănă cu Tomazian şi a plecat să se culce. Cei doi s-au retras pe sub mese instantaneu, aşa că numai Mino şi agentul sanitar au rămas faţă în faţă pe cîmpul de bătaie şi, spre lauda Minodorei, după două ore gazda a început să cînte cîteva piese de rezistenţă învăţate la armată. La ultima a cîntat numai refrenul, după care s-a ridicat şi Minodora a rămas singură. Şoferul a găsit-o cu capul în palme rîzînd de o roşie.

Activitatea obștească a Minodorei a dat rezultate, dar nu pe cele scontate, cei doi tinerei, datorită faptului că aveau a doua zi o durere de cap formidabilă, au întocmit un referat tendențios și au blestemat vinul botezat și pe „tovarășa obștească".

Minodora i-a cerut dimineață lui Ahile o țuică mică și a jurat între două înghițituri să nu mai participe *jamais* la muncă obștească.

O CRITICĂ SEVERĂ

De astă-dată Ahile simte că întîlnirea cu directorul va fi fatală pentru cartea sa de muncă: timp de cinci minute i-a strigat în receptor *ceva*, în orice caz românește, dar într-un dialect de mult apus, a reținut doar o formă recentă a acestuia: *trrrreci la mbine!*

Trrrece pe coridoare și dorește fierbinte să se caște pămîntul în fața lui, adică cimentul, să se întîmple o drăcie de aia tectonică, o falie, dar nu se întîmplă nimic, nu poate să spună: *nu pot sări peste falie, tovarășe director, mă înghite geologia!*, cimentul e neted, e compact, e sfîrșitul lumii. Se sprijină de clanță ca într-o cîrjă și, înghițind un oftat cu gabarit depășit, deschide ușa. Directorul, roșu la față, cu o vînă pe frunte, care aleargă cu răutate în sus și în jos, scrie, hîrtia se rupe sub stilou, sare cerneală, Bilă înlăuntrul său: *adio Minodora!*

— Mă, Bilă, strigă răgușit directorul, de ce l-ai făcut bou pe animalul ăla de Bumbușcă? Răspunde, că te trimit să ambalezi scobitori pînă la pensie.

Bilă își dă vocea la obiecte pierdute.

— Vrei să spui că nu l-ai făcut tîmpit pe deșteptul ăla? se potolește directorul un pic și îi arată un scaun.

Bilă se așază în profil, are ceva dintr-o monedă antică, fiindcă literalmente este deteriorat:

— Mă tachinează în permanență, rîde de mine, face glume incredibile, șoptește el și tace speriat.

— I-ai spus *mîrlan notoriu* la măgarul ăla, așa-i?

— I-am spus, recunoaște supus Bilă.

Directorul tace și el, apoi aprinde o țigară, stă o clipă cu pachetul în mînă și îl întinde și lui Bilă.

Ahile se servește, rupe vreo două chibrite pînă să-și aprindă țigara scuturată de degetele înspăimîntate.

— Bilă, să nu-i mai spui invective la dobitocul ăla că te trimit la comisia de judecată! Ieși afară, am treabă!

Bilă se trezește în anticameră, ia cuierul în spate, adună paltoanele, dar e fericit. Aleargă spre colțișorul lui de la arhivă, la dosarele lui dragi, singur, fără nici un intrus, le mîngîie deja cu o mînă de îndrăgostit. *E un director bun*, șoptește el, *un om dintr-o bucată. Ai văzut cum m-a pus la punct?*

GARDA MOARE, DAR NU SE PREDĂ!

Ahile își trece peste fruntea asudată mîna stîngă, îi vîjîie capul cumplit, ca după un chef monstru. Privea în jur buimac fără să recunoască locurile: o căsuță dărăpănată, îmbrăcată în viță sălbatică, oameni ieșind și intrînd agitați, firma care se ține în cîteva cuie prăpădite: *Poste; ce poștă, nene, care poștă, unde sînt?*, auzea vorbindu-se franțuzește în jurul său, oamenii erau îmbrăcați ciudat, sclipeau căști și arme, ca într-un film de epocă. Lîngă el se opri un tînăr îmbrăcat într-o uniformă militară roșie:

— M'sieu, e timpul să vă pregătiți, acuși sosește împăratul!

Bilă se trezi răspunzîndu-i, habar n-avea cum, în franceză și la obiect:

— Imbecilule, de ce crezi că mă aflu aici? Adu-mi un pahar de vin.

Tînărul se precipită pe o stradă rău pavată, Ahile nu mai are timp să se minuneze pentru că trei trăsuri, cu cai asudați, conduși de vizitii în mare ținută, fac să scapere pavajul și să zdrăngăne geamurile în cercevelele putrede. O față albă, înspăimîntător de palidă, se apleacă pe una din ferestrele primei trăsuri spre Bilă:

— Cînd ajungem la Soisson, locotenente?

Bilă, privindu-l fix, răspunde calm:

— Mai sînt șase leghe, într-o oră jumate sînteți acolo.

Micul caporal îl priveşte şi el scrutător, apoi îi zîmbeşte obosit:

— Ce zici, îi dăm lui Blücher o papară straşnică?

— Sire, am fost pe cîmpul de la Friedland şi Wagram, spune Ahile răspicat, în loc de alt răspuns.

— Cum te cheamă, locotenente?

— Aşil Bilá, mon empreur, locotenent de ulani!

— Gérard, spune „mon empreur" spre interiorul opac al trăsurii, Aşil Bilá este, începînd din acest moment, căpitan de ulani. En route!

Trăsurile dispar în acelaşi zgomot greu, ameninţător, o fetişcană rămîne cu bastista în mînă în timp ce pe obraz lacrimile îi curg şiroaie. Era întîia zi prevestitoare de rele a acelei dimineţi de 11 iulie a anului 1815.

Ahile se trezi că strigă cu vocea ascuţită de enervare:

— Armand, gascon puturos, adu-mi calul, nătărăule!

Nătărăul apare de sub o poartă apropiată cu calul de frîu şi cu un pahar de vin în cealaltă mînă. Din cauza emoţiei, Ahile vrea să încalece paharul.

*

Wellington ascultă posac raportul agentului său secret:

— Era un locotenent tînăr, sir, aproape un copil, dar răspunsul lui dovedea curaj inconştient, dorinţă de sacrificiu. Toţi sînt aşa!

— Cum spui că îl cheamă? întreabă distrat Wellington.

— Aşil Bilá, sir, micul caporal l-a avansat chiar acolo, în Villers-Cotterets, căpitan!

— Dacă aş avea o mie de Bilá, o mie de viteji ca el! murmură generalul englez. Ţi-ai făcut decontul, Jonathan?

— Ce să-mi fac, sire? întreabă nedumerit agentul secret.

— Nimic, dragul meu, nimic, am uitat că deconturile încă nu s-au inventat, trăsni-le-ar! Du-te să te culci, ne aşteaptă zile grele! Chiar mîine trebuie să fiu la un bal, la ducesa de Richmond, în Bruxelles.

Dacă ar fi ştiut bătrînul combatant, care în taină îl admira pe *Nabulione*, că acesta se află foarte aproape de lumina policandrelor din marele salon al ducesei, desigur că ar fi renunţat chiar în acea clipă la discuţiile galante şi la ochiadele aruncate în decolteul doamnelor, indiferente la marea bătălie în care erau angajate cele mai strălucite forţe ale Europei. Dar

nu știa nimic. Telexul său călare, viteazul căpitan Singleton, zăcea cu piciorul scrîntit într-un han ordinar de la granița Franței. În loc de medic îl veghea un soldat francez cu baioneta la pușcă.

*

Ney, depășit de evenimente, imun la entuziasmul lui Napoleon, a lăsat să-i scape Quatre-Bras, ocupat doar de cîteva unități înarmate slab. Împăratul îl mustră părintește, dar mareșalul se gîndea în acea clipă că pînă la pensie mai avea 6 ani, în caz că nu ar fi căzut pe cîmpul de bătălie. Cartea de muncă o lăsase acasă, dintr-un spirit de prevedere care avea să-i fie mai tîrziu fatal. Pe ușa camerei, în care cei doi priveau apusul soarelui, intră un căpitan de ulani cu o figură dîrză:

— Maiestate, sînt căpitanul Așil Bilá, vin de la moara din Ligny!

— Vorbește, căpitane, te recunosc! Ne-am mai întîlnit!

— Vă mulțumesc, sire! Dar mi-e teamă că veștile nu sînt prea grozave, tovarășe director!

Napoleon îl privi amuzat, dar și contrariat, bătînd cu cizma în podea:

— Vorbește, pentru numele lui Dumnezeu!

Ahile gîndi: *o fi el tăticul francezilor, dar nici să vorbesc cu procură în numele Celui-de-Sus nu se poate.* Se trezi totuși strigînd indignat:

— Sire, contele general de Bourmont a trecut la prusaci!

În încăpere se lăsă o liniște grea, se auzea un ceas cu pendulă depănînd vremea. Napoleon își ascunse capul în palme, apoi îi spuse lui Ney, cu glas stins, alb:

— Omul tău, Ney, omul tău, ce cadre crești și tu!

*

Armand, gasconul leneș, îi face cizmele căpitanului său. Fluieră un cîntec monoton care îi zgîrîie nervii lui Ahile. Se răstește la el, după care îl întreabă blînd:

— Da' pe ăla, *Tudoriță nene*, îl știi, sau *Lele cu strungăreață*?

Armand scapă o cizmă din mînă:

— Quoi?

— Nu te știi la folclor, băiete, ești candriu rău, oftează Ahile și se întinde pe scîndurile tari ale unui pat improvizat.

Afară staruie o liniște amenințătoare. Se aud doar gărzile strigîndu-se. Chiar lîngă cort cîțiva soldați fac pronosticuri despre un meci de pelotă între englezi și francezi. Cei care dăduseră rezultat de egalitate aveau să moară peste cîteva ore.

Ahile se gîndește la Minodora, dar nu știe de unde s-o ia. Din secolul XX, sau de la începutul celuilalt? Parcă îi e dor de niște clătite cu zmeură, dar mai degrabă ar vrea să-l vadă pe Trilă, pe *Trilá* se corectează el, acolo în liniile prusace, să-l atace la sabie!

Armand a adormit cu cizma în mînă și sforăie pe două voci. *Îi tai ziua și la prima ședință îl trimit la munca de jos*, hotărăște Ahile, după care iese afară pentru ceva. Zarea e roșie ca sîngele și în vale prusacii își aprind focurile.

*

Grouchy ascultă cu gîndurile aiurea cuvintele lui Napoleon. Este un incapabil notoriu, dar Napoleon îl ține lîngă el din cauza Iosefinei, căreia îi este un fel de verișor al cumnatei mătușii unchiului Bobinet. Cei 30.000 de oameni pe care îi comandă Grouchy vor decide în final soarta bătăliei de la Waterloo, dar aceștia nu vor veni în ajutorul armatei din cauza acestui mototol cu favoriți pînă la mărul lui Adam. Și cît ar fi trebuit exploatată victoria asupra lui Blücher acolo, la Ligny...

Napoleon își aduce aminte de cuvintele acelui tînăr căpitan cu cizmele lustruite și sabie strălucitoare:

— Sire, iertați-mi îndrăzneala, dar treceți-l pe Grouchy cu o treaptă de salarizare mai jos, mutați-l la alt servici, că ne va aduce prejudicii la plan!

Napoleon i-a ascultat cuvintele stranii, îl considera un pic nebun, dar de o nebunie frumoasă, capabilă de jertfă și, în loc de răspuns, l-a tras lîngă o fereastră de unde i-a arătat frunzele unui plop. De ce i-am arătat frunzele, de ce, se întreabă Napoleon, în loc să-l ascult? Acum e însă prea tîrziu. Oamenii acestui îmbrobodit nu se zăresc... Îl voi trimite pe Bilá, după acest imbecil, trebuie să facem joncțiunea!

Ahile încalecă dintr-un salt, dar coboară rapid, luase calul altui căpitan. Îi şterge din mers lui Armand una peste scăfîrlie, după care dispare în noaptea care cobora tot mai jos.

La întîlnirea aşteptată cu înfrigurare de ambele părţi vine însă armata lui von Bülow! În locul plănuitei izbînzi asupra armatei prusace, Napoleon este pus în situaţia de a privi neputincios cum scoţienii nu se zgîrcesc cu loviturile de sabie la adresa armatei franceze. Grouchy nu este de găsit. Greşeala lui va fi ireparabilă! În timp ce Napoleon suferea spasme coronariene, ca orice cap încoronat, din cauza acestei flagrante miopii, Grouchy, la nord de Geambloux, mînca fragi şi se purta stupid faţă de rugăminţile disperate ale unui curier mort de oboseală — un căpitan de ulani — care îi cerea să pornească neîntîrziat spre Waterloo! Cînd va termina de mîncat ultima fragă va fi prea tîrziu: o urticarie rebelă îl va trînti la patul de... campanie, iar micul caporal, cu lacrimi în ochi, va privi dezastrul la care erau supuse armatele sale. În acest timp, tot cu lacrimi în ochi, căpitanul de ulani gonea spre Waterloo pentru a-şi găsi un sfîrşit glorios în cadrul Regimentului 1 de grenadieri, cel care mai rezista prin faimoasele sale careuri!

O noapte înfricoşătoare este pe cale să se lase peste cîmpul de bătălie. Napoleon este într-un careu, dornic să-şi afle sfîrşitul cu spada în mînă. Duşmanii nu pot să rupă careul. Îl zăreşte pe tînărul căpitan învîrtindu-şi sabia cu iuţeală ameţitoare şi un nod i se pune în gît, dar nu este decît cotul unui soldat. În acea clipă, tînărul căpitan strigă puternic: GARDA MOARE, DAR NU SE PREDĂ!

Uriaşul Cambronne îl priveşte urît şi-i şuieră:

— *Imbecile*, astea-s cuvintele mele! Scrie în orice carte de istorie.

După care se grăbeşte să mai adauge ceva de la el, dar care nu poate fi reprodus.

Careul se retrage într-o ordine perfectă, tobele sună, gloanţele răsună, *războiul nu e frumos deloc*, cugetă Napoleon şi porneşte vitejeşte în fruntea celor care se retrag.

Trăsura împăratului oprește în fața poștei din Villers-Cotteretts:

— Cîte leghe mai sînt pînă la Paris, prietene? se adresează unui tînăr înalt.

— Douăzeci de leghe, maiestate, 4 ore de mers, dacă vă grăbiți!

Împăratul îl recunoaște pe Bilá:

— Ai luptat bine, Așil, prietene, din păcate drumurile noastre se despart. Eu plec pe Sfînta Elena, să mor acolo, să nu uiți!

— Jamais, sire, jamais, aveți cuvîntul meu, îngaimă căpitanul și se uită fioros la Armand care se scobește în nas. Trăsura pleacă și Bilă se repede la Armand, dar nimerește peste un alt căpitan care nu îl iartă pentru palme. Cei doi scot săbiile. Încă de la prima lovitură Ahile vede stele verzi și o aude pe Maica Domnului vorbind graseiat, în franțuzește.

*

Timp de 5 zile Minodora l-a purtat pe Ahile Bilă la toți doctorii, care l-au întors pe dos, l-au ciocănit, i-au făcut dușuri și i-au pus întrebări drăguțe, dar degeaba: Ahile a rămas cu o tristețe grea multă vreme.

Uneori, serile, cînd Minodora croșeta, iar Ahile picotea în fotoliu, i se auzea glasul:

— V-am spus, sire, v-am spus, dacă m-ați fi ascultat pe mine!

Minodora oftează și îi aduce un ceai cu somnifer, după care Bilă adoarme și vorbește franțuzește în somn cu unul Cambronne, care i-ar fi furat *textul* . . .

CĂLĂTORIA LUI AHILEBILĂ

Ignacio de Loyola se ridică tremurînd de enervare și spuse cu o voce neobișnuit de subțire:

— ¿ Mă, Bilă, mult mă mai fierbi tu pe mine?

Marele inchizitor avea ochi galbeni, de om rău și hepatic stagiar conștient de puterea lui. Degetele sale, deghizate mulaje anatomice, frămîntau un rozar:

— ¡ Tovarăşe dragă, este pentru ultima oară că mai înghit găluşca asta!

Ahile se uită curios la gura şefului de birou, dar nu văzu nici o găluşcă. Socoti că e momentul să-i taie avîntul inocentului care-i era şef ierarhic, aşa că îşi puse *aspectul indignat* şi — pentru orice eventualitate — supralicită cu o vînă pe frunte, groasă cît un deget, imagine vie a unei apoplexii pe cale să devină cauză de deces; şeful de birou, he, he, prostuţul, o luă de bună, aşa că ieşi cu spatele din birou, făcînd gesturi liniştitoare cu mîna.

Ahile se aşeză la birou, şi cu un oftat care mişcă graficul de pe perete, se apucă să scrie o scrisoare la revista „Vînatul şi gonacii" prin care cerea alice numărul 6.

La ora 12 era gata să plece la o bere, dar ceva îi şopti să rămînă pe loc. Şi bine făcu pentru că, înainte de terminarea orelor de servici, directorul dădu o raită prin birouri, astfel că îl găsi pe Ahile B. scriind de zor într-un dosar mare, cu limba între dinţi, gîfîind uşor de hărnicie.

„Există Dumnezeu, dă-i viaţă lungă, doamne", şopti el şi-şi îmbrăcă pardesiul fredonînd un cîntecel lumesc. Un norişor îi întunecă însă bucuria: trebuia să meargă cu Minodora în piaţă după gogoşari şi castraveţi... imaginaţia însă îi funcţiona pe rulmenţi, drept care, încă din casa scărilor, îşi puse aspectul *iar s-a luat de mine deşteptul ăla* şi adăugă şi un mic tic nervos la pleoapa stîngă, adică *nu mai pot, demisionez, mă duc la mama dracului!* Trucul reuşi de minune. Minodora se duse singură în piaţă, iar el se culcă fericit, rîgîind delicat, după o masă mai mult decît îmbelşugată.

Îl trezi o sonerie insistentă. Se duse să deschidă, buimac, frecîndu-se la ochi: „Nevastă-mea e, săraca, o fi avînd plasele pline", îşi spuse el cu un fel de duioşie care îi dispăru însă pînă în hol. Deschise şi rămase încremenit: în uşă era un bărbat mic şi păros, cu o pălărie umflată ciudat pe cap... ochii îi jucau în toate părţile.

— Ce doriţi tovarăşe? întrebă politicos şi speriat Ahile.

— Tovarăşe, chicoti piticul, auzi acolo... pe dumneata te caut! M-a trimis şeful să te duc la el.

Ahile Bilă observă cu groază că de sub paltonul cărămiziu îi ieşea o coadă îmbîrligată!

— Sînteţi dracu! îngăimă el cu o voce subţirică.

— Dracu, admise binevoitor pirpiriul și își ridică pălăria descoperind două cornițe albe, lustruite... hai, nene, să mergem, ce dumnezeu!

La ultimul cuvînt își dădu o palmă peste gură și rîse din nou nervos:

— Nu prea sînt obișnuit pe pămînt! Îmbrăcarrrea!

Ahilebilă o tuli în casă și se închise în baie. Auzi niște pași mărunței și cheia se topi în broască. Dracul rezemat de pervazul ușii îl mustră:

— Te știi de copilării! Îmbracă-te!

Bilă nu nimerea mînecile pardesiului, așa că dracul îl ajută binevoitor. Ieșiră în casa scărilor la braț, ca doi prieteni. Ar fi vrut să strige, dar își lăsase corzile vocale în baie. Apoi totul i se întunecă în fața și spatele ochilor!

*

Se afla într-o cameră cu tavanul jos, culcat pe un pat moale. Lîngă el, o tînără foarte drăguță care-i zîmbea gingaș:

— V-ați trezit, deci, tovarășe Bilă.

— M-am trezit, har domnului!

Tînăra se făcu roșie la față și îl ciupi de obraz cu răutate:

— Nu mai vorbiți de cetățeanul ăla, că e jale... Să mergem, adăugă ea aspru și-l ridică prin smucire.

Abia atunci observă că era îmbrăcat cu niște pantaloni scurți portocalii, cu o bretea trecută de-a curmezișul. Îi trăseseră în picioare, desigur în timp ce se afla în leșin, o pereche de ciorapi de bumbac, dintre care unul atîrna în față ca un cioc de rață... Supus, se luă după tînără, care își mișca cu eleganță niște superbe picioare îmblănite. Ahile avu o clipă dificila sarcină de a cără în sîn un aisberg, dar, trăgîndu-și nasul cu putere, își dădu un autoghiont tonifiant și moral: „Ce dracu, doar nu piere rumânu' așa, cu una, cu două!"

— Nici cu trei, tovarășe, zîmbi delicat tînăra și grăbi pasul. Ajunseră în fața unei uși ca de bloc nou dat în folosință, adică ușor ieșită din țîțîni și cu clanța ruptă. Fata îl prinse fără jenă de turul pantalonilor, îl pupă pe frunte și-i făcu vînt pe ușă.

Ahile derapă deznădăjduit, apoi, printr-un reflex de zile mari, își reveni și se opri cu nasul în marginea unei mese care era un birou.

Dincolo de el trona o femeie înaltă cu păr negru și ochelari rotunzi care-i zîmbea amabilă, trăgînd din pipă. De astă-dată Bilă avu un pogon de preinfarcturi, toate inofensive, pentru că inima îi umbla prin esofag, în voiaj de plăcere.

— Stai jos, Ahile, stai jos și lasă emoțiile, ce naiba, draci sîntem!

Ahilebilă avu relevația:

— Dumneavoastră sînteți dracul? Se corectă rapid: DRACUL?

— Exact, Ahile, eu sînt dracul... după cum vezi nu sînt chiar atît de negru!

— Sînteți brunetă, îngăimă Ahile și se prăbuși pe un scaun cu un sughiț de spaimă care-l făcu pe dracul (draca?) să rîdă îngăduitor:

— Băiete, ca să nu mai lungim vorba... uite de ce te-am adus aici: te urmărim de mai multă vreme și am ajuns la concluzia că ești dracul gol, acolo pe pămînt. Faci niște chestii de ne-am cru..., minunat adică. Chiar discutam cu fratele meu... Cu Dumnezeu, prietene, da, chiar cu el. Sîntem frați de cînd l-am ajutat să treacă puntea! În rai să știi că n-o să te primească. I-a dat lui Petre niște indicații clare, așa că la noi vei veni cînd o să-ți sune ceasul!

Ahile privi tîmp și începu să-și pocnească degetele.

Apoi doamna Belzebuta îi înșiră cîteva *drăcii* pe care el, Bilă, le făcuse pe pămînt, cu date concrete, nominalizări și etc. încît Ahile nu avu ce să facă decît să-și plece capul și să scape o lacrimă care sună *plici*.

— Desigur că la început ai să fii drac stagiar! Dacă nu te comporți așa cum trebuie, cît mai mîrșav, adică mai rău și meschin, te trecem la îngeri plafonați și acolo gata, ai terminat cu noi, toată veșnicia ai să prepari asfalt ori ai să faci pe dracu-n patru, ceea ce, îți dai seama, înseamnă multă alergătură!

— Ce trebuie să fac?

Bilă era deja mort: metabolismul lui își pusese basma neagră și bocea gros.

— Nimic, continuă tot așa! Doar un singur lucru: să mergi tu în locul Minodorei la piață, că și ea e femeie, auzi, și femeia-i dracul gol! Menajeaz-o, iubește-o; altfel, jur pe bunul... pe bunicuțul meu că te trezești cu coarne! Afară, să-ți văd călcîiele!

Bilă prinse în cîteva secunde a doua viteză cosmică, astfel că avu vreme s-o vadă pe tînăra ghidă conducîndu-l, pe drumul pe care venise el, pe șeful său de birou îmbrăcat într-un chimono, parcă era o gheișă.

Cînd se trezi, Minodora îi punea pe frunte felii de cartofi și plîngea încetișor. Ahile se ridică în capul oaselor, își pipăi creștetul, apoi, răsuflînd ușurat, se trînti pe pernă și adormi din nou...

Nu putură totuși să-și explice de ce în casă mirosea a sulf.

ÎNVĂȚIND ENGLEZA FĂRĂ PROFESOR

În Bilă s-a trezit poliglotul: așa, dintr-o dată, într-o dimineață pe cînd se rădea în baie, după ce și-a umplut fața cu clăbuc, a fost fulgerat de o idee care l-a ținut timp de un minut cu pămătuful sus, ca un steag de armistițiu dintr-o luptă de frizeri. „Ce-ar fi să devin poliglot, să știu vreo 5 limbi și românește?" Ideea l-a incendiat interior și din acea clipă a întocmit un plan sistematic de învățare. A început cu engleza, dar și-a procurat nu un manual pentru începători, ci Shakespeare, ediție bilingvă, pe care l-a pus la vedere pe colțul biroului.

Domnișoara Pimpi, dactilografa cu gît lung, dinți de cal și garsonieră confort mărit, a început să-i servească cafeluța cu spor de caimac la care adăuga și o linguriță — plină vîrf — cu zîmbete pe care le credea seducătoare, dar în realitate erau niște dezveliri de buze în care gingiile păreau că nu se mai termină.

Bilă s-a întors totuși la manualul pentru începători: a luat-o ușurel cu *egg* și *pencil*, mai toată ziua stătea cu limba între dinți să-i iasă acel *the* cît mai ca la Londra... treburile de servici sufereau, dar ce contează un nenorocit de dosar în fața posibilității de a-l citi pe Will în original și de a întreține conversații lejere cu orice englez aflat pe la noi. Bilă se maturizase, Minodora umbla prin casă în vîrful picioarelor, noaptea îl învelea grijulie.

Toate au mers bine, trecuse deja la conjugarea verbului, vorbea singur în fața oglinzii pînă se aburea, dar pericolul

pe care îl intuise vag, îndeajuns să-l treacă prin furcile caudine ale monologului spăimos, și-a împlinit destinul.

La ședința comitetului oamenilor muncii, pe care fusese ales s-o conducă, prima lui luare de cuvînt a fost reprezentativă pentru ocupațiile sale.

Astăzi Ahile își vede mai departe de dosarele lui, iar cînd e un film în limba engleză la televizor preferă să joace țintar cu Minodora.

La ședința în cauză, primele și ultimele sale cuvinte au fost: „Ladies and gentlemen, declar deschisă ședința comitetului oamenilor muncii!"

MINODORA CU... SUSPENS!

De cîteva zile, Ahile Bilă avea o senzație extrem de neplăcută, un fel de frigider cu ușa deschisă i se instalase sub cămașă și funcționa din plin: parcă îl urmărea cineva. Imaginația lui pornită în direcția *razna* închipuia o namilă de vampir cu urechile pline de păr și care se uita cruciș în clipa în care îi cerea cu un glas răgușit grupa sangvină și alte relații despre anatomia sa, zgîlțîită serios de spaime.

Locul predilect de meditație devenise o anume încăpere, cu altă destinație, în care petrecea ore întregi cu capul în palme, spre exasperarea colegilor de birou, nepăsători la drama ce-o presimțea, dar foarte nervoși din motive personale.

Într-o seară porni mai tîrziu spre casă: sufla un vînt parșiv, tuburile de neon își plîngeau reumatismele și numai pașii săi scoteau sunete stridente care i se păreau bătăi de tobă. Inima i-o luase înainte, presimțea nenorocirea, săraca. „Să știi că e după colț, mă pîndește cu șișul în dinți", gemu Ahile interior și grăbi pasul.

Deodată, de după chioșcul de ziare, o umbră enormă îi ieși în față. „Doamne-ajută!" behăi Ahile și făcu corp comun cu asfaltul.

Ținea ochii închiși și aștepta să audă glasul lui Jack Spintecătorul. Îl izbi un ușor miros de alcool și ceapă. Făcu un ochi ochișor, apoi îi deschise pe amîndoi: în fața lui stătea un individ înalt cu o față de recent operat: „Îi dau ăia 25 de lei de care nu știe Minodora". Vru să deschidă gura,

dar individul i-o luă înainte cu o voce plîngăreață, ca de soacră care vrea să convingă:

— Tovarășe Bilă, îți dau 1000 de lei, dar scapă-mă!

Omul avea ceva atît de sincer în glas că Bilă reuși să se dezlipească de asfalt și să facă un pas înapoi:

— Mie, o mie? prinse el curaj, cu două falsete în interogație.

— Două mii, nene, două, numai scapă-mă!

Începu să plîngă și umerii care îi țineau loc de umeraș sub pardesiu tresăreau spasmodic.

Bilă își recăpătă subit calmul, pulsul își văzu de treabă ca în zilele bune:

— Ăi fi vreun gestionar cu plus și vrei să ajungi la minus. Nu ține, tovarășe gestionar, ne!

Proaspătul uns gestionar ridică spre el ochii înlăcrimați și-l privi cu disperare, apoi se așeză pe trotuar și începu să-și care pumni în cap:

— Îmi dau demisia, îmi dau demisia, lua-m-ar Dumnezeu în grădina lui!

Ahile avu un răspuns ateu, acum nu-i mai era teamă:

— Lasă-l în pace, că nici nu există doar... se opri, se întrebă o clipă *dă' dacă există*, însă curiozitatea fu mai tare decît îndoiala:

— Ce dorești de la mine, om bun?

Omul bun spuse dintr-o răsuflare, privind în sus:

— Soția dumitale mă asasinează de două luni cu cărți polițiste — sînt redactor la editura Detectivul și pisica nu mai pot!

Ahile rămase cu gura căscată, apoi se așeză lîngă redactorul de la „Detectivul și pisica". Își scoase batista și îi șterse ochii sărmanului redactor — îl compătimea deja dacă avusese de-a face cu Minodora — omul întinse nasul, cu ochii închiși, dar Ahile nu împinse altruismul peste limitele admise.

— A dracului pielea pe ea, tovarășule, șuieră el. Auzi acolo! Scrie romane, ca răposata Agata Cristea. Păi, nu-i fac eu tatuaje?

— Ajută-mă, fii solidar, sîntem bărbați, pune-o la punct! se înverșună redactorul.

Ahile avu un rîs voinic:

— Lasă pe mine, nene! În seara asta îi leg mîinile, o sui în pod și-i dau să mănînce cu praștia pînă se lasă de scris. Scriitoare îmi trebuie mie, la casă, să rîdă vecinii că Mino-

dora umblă cu figuri de stil? Ehe, şi făcu un gest cu mîna foarte semnificativ. Redactorul, care între timp se prezentase Amedeu Pişcot, încercă să-i ia batista din nou, dar Ahile îl puse la punct. Trageţi nasul, meştere, şi spune-mi cînd te mai *inoportunizează*, să-i maltratez eu vreo două palme la locul crimei!

— Mîine, la zece e la mine, vine cu un manuscris nou: *Cîinele cu dinamită!*

Ahile era deja în drum, alerga spre casă.

A doua zi la nouă şi jumătate era în biroul lui Amedeu Pişcot. Acesta îl introduse într-o încăpere binecunoscută.

— Să nu tragi apa, că ne nenorociţi pe amîndoi!

Timpul trecea greu, Ahile rulase şi derulase de cîteva ori sulul de hîrtie. Minodora fu punctuală ca un director în prima zi de serviciu. Avu o intrare de premiul Nobel, pe care Ahile o remarcă nu fără o anume satisfacţie: „Are tupeu, batoza, şi fizic!" dar voioşia îi trecu rapid. Încă din uşă Minodora flutură un kilogram de hîrtii şi strigă fericită:

— *Maître*, i-am schimbat titlul: îi zice *Cîinele cu trinitrotoluen.*

Pişcot trăgea cu ochiul spre încăperea unde Bilă, agăţat de mîner, făcea eforturi cumplite să nu dea buzna în biroul lui Pişcot.

— Să vă citesc *cevaşilea*, domnule, un fragmenţel, colo, să vă văz edificat!

Timp de 2 ore Minodora, cu un sînge rece la care nu te-ai fi aşteptat, aruncă în aer un vapor, puse la punct un individ prin muşcătură de şarpe cu clopoţei, mai dezgropă un mort şi strică o căsătorie — prin deces — după care trînti manuscrisul în faţa unui Pişcot care mai trăia numai pentru a savura *post festum* răzbunarea. Îi promise că-l va citi în două zile, după care îi va da un răspuns concret. Minodora se pudră din belşug, Amedeu Pişcot era cărunt pe partea cu care o privea, apoi ieşi nu înainte de a-i arăta acestuia că are doi dinţi de aur în dreapta, sus.

Amedeu smuci uşa victorios; Bilă stătea gînditor pe capacul de culoarea cerului.

— Ai auzit, maistre, ai auzit? Are talent cît o va..., dar Ahile îl privi urît.

— Fără, tovarăşe Pişcot! Ştii că nu scrie rău, puştoaica? A băgat suspens în mine, zău!

Pișcot se holbă îngrozitor, rîse subțire, se trase cîțiva pași înapoi și se întinse lat pe covor. Rămase acolo, dar Bilă nu-l observă. Chiar și cînd veni medicul legist, Bilă mai murmura admirativ:

— Să-mi zici ce vrei, dar puștoaica nu scrie rău deloc!

O MOȘTENIRE CUMPLITĂ

Într-o zi Ahile a venit acasă cu gura pînă la urechi, rîdea tare și flutura în mînă o bucată de hîrtie:

— Te-le-grammma! Ghici cine s-a dus pe copcă?

Minodora n-avea decît un *client* în plan, așa că spuse fără să clipească:

— Mătușă-ta, s-a dus, doamne ajută, odihnească!, după care se duse în bucătărie să pună masa.

Ahile o urmă cu un zîmbet mic, frecîndu-și fericit obrajii nerași:

— Tu, ființă ce ești, de dus s-a dus, dar ce-a lăsat, că uite ce zice telegrama: „Veniți urgent preluat moștenire"?

Prînzul din acea zi s-a făcut cină, ba mai mult, Ahile a adus din pivniță și o sticlă de vin pentru a sărbători trecerea în univers a mătușii Pupica. Noaptea au oftat fericiți, iar Minodora a spus gluma aceea fără perdea pe care o spusese doar de trei ori în viața ei: în noaptea nunții, la masă la director — Ahile a umblat două zile după radiografiile de inimă — și acum, în cea mai frumoasă noapte a lor.

Dimineața au plecat la gară, ținîndu-se de mînă. Ahile n-a încercat să intre peste rînd, a stat răbdător cu nasul în șuba unui cioban sibian de cinci metri, era o mică perversiune a lui, încă o dovadă că un mic dar rafinat degustător de plăceri vinovate zăcea în el. Au stat, pînă în orășelul unde Pupica nu mai gusta plăcerile vieții, la geam, umăr la umăr, într-o dulce taină care le apropia frunțile și îi făcea să pufnească într-un rîs adolescent. Bilă i-a dat controlorului 10 lei (zece!) ca să le aranjeze două locuri la clasa I-a, un mic dezmăț financiar, preludiul festinului ce îi aștepta la căpătîiul răposatei.

Ahile și-a propus două costume noi, trei pălării, o geantă ca „granguru"; Minodora, modestă, s-a mulțumit cu o „Mo-

bra" cu ataş, visul ei de fată mare, să aibă alesul inimii o motocicletă cu ataş! Bilă, *domn*, i-a cumpărat şi un kilogram de Helene Rubinstein, „lasă, Ahiluţă, nu cheltui", Ahile rezemat de uşă cu mîna în şold „treacă, de la mine!"

Ploua rece, oamenii erau posaci, stătea fiecare la locul lui cu capul vîrît în pardesiu. Numai Ahile şi Mino purtau zîmbete la talie, Ahile cel puţin a fost colosal, fiecare vorbă a lui punea în mişcare anatomia Minodorei. În gară nu-i aştepta nimeni, dar nici nu doreau să fie prea mulţi martori la *decontare*. În jumătate de oră le-a pierit rîsul, li s-a urcat sîngele la cap, Mino a folosit oţet la tîmple iar Ahile a fumat 5 ţigări (împrumutate). Diabolica Pupica le lăsase moştenire un viţel! Bilă a vrut să-l vîndă pe loc, dar o clauză din testament spunea că nu poate „înstrăina pe Toni de la domiciliu pînă în 30 de zile de la înmormîntare". Pupica, criminala cu guşă dublă şi maşină de cusut la scară, vorba Minodorei, le făcuse *cea mai mare gafă de mătuşă*.

Minodora s-a suit în primul tren, Ahile a rămas acolo, în curtea plină de oameni, cu capul în palme. Viţelul îl privea trist, era foarte tînăr şi pentru prima oară pleca departe de casă.

*

Ataşaţi unui tren care transporta mobilă şi tomate, prin bunăvoinţă, li s-a făcut loc între o masă de bucătărie şi un dulap descleiat pe care viţelul Toni l-a folosit şi ca iesle. Bilă cumpărase „10 kilo fîn prima", după declaraţiile patetice ale unui vecin dubios, fost invalid permanent.

Ahile s-a mulţumit cu cîteva chiftele *puternice*, un dinte i-o luase spre fundul gurii la o îmbucătură, dar nu-l mai interesa nimic.

Isteria îi trecuse, era blînd ca Isus, dar nu păşea pe ape, nu umbla deloc, tot spaţiul locativ fiind ocupat de Toni care, datorită faptului că se afla la primul lui voiaj pe cale ferată, era extrem de mulţumit. Vagonul cu mobilă şi viţel a fost dus în depou, unde stăpînul, după ce a semnat o hîrtie că nu şi-a însuşit nimic din inventarul vagonului, inclusiv podeaua, a plătit un bilet de *bou-vagon*, şi i s-a spus voios: „Să auzim de bine, tovarăşe, să crească Toni mare şi să vă dea lapte!"

Ahilebilă a aşteptat să se întunece şi, de-abia după ce s-a auzit clopotul mare din turnul bisericii, a luat-o spre casă pe străzile pe care nu mai fusese de 20 de ani, din vremea cînd făcea curte domnişoarelor din oraş.

Șansa n-a ținut cu el nici de astă-dată: la fiecare 200 de metri cîte un milițian îl oprea cu un *stăi* răsunător. Lua povestea de la început, arăta dovezi, fiecare *stăi* costîndu-l cam jumătate de oră. Așa că la blocul B 9 a ajuns la ora cînd se ducea cartierul la servici.

Toni s-a trîntit lîngă un copac și, tîrîș, ca cercetașii, a ras cîteva straturi de panseluțe, abia răsădite. Vecinii s-au adunat în jurul lui Ahile care stătea pe scări și-i privea blînd, a trebuit să coboare Minodora, cu mîinile în șold, și să povestească tot. Pînă la întoarcerea părinților de la servici, copiii blocului, dar și cei din alte blocuri i-au făcut viața frumoasă tinerei vaci Toni. Unii dintre ei, născuți abia de un an, și care n-au avut timp să cam iasă dintre B 9 și B 14, au susținut că e pisică. Cei mai mari au dat lămuririle necesare, după care s-a trecut la alimentația vițelului. Unul a adus pîine cu unt, altul șnițel, i-au cumpărat parizer, iar la urmă, cînd au vrut să-i dea și o sticlă cu vin de Gostat, a intervenit administratorul care le-a confiscat sticla, cu unele cuvinte injurioase. Seara a fost convocată ședință de bloc unde primul a luat cuvîntul Ahile, îmbrăcat în negru, la două rînduri, neras, cu o privire fixă. Desigur că starea în care se afla nu i-a permis să vorbească liber, așa că și-a scris ideile pe cîteva foi de hîrtie.

„... Tovarăși vecini, colocatari, umanitate, destinul face să fiu moștenitorul numitului viței Toni, de sex feminin. Clauza moștenirii spune că nu-l pot înstrăina, decît peste 28 de zile. Acum, nici să-l țin în altă parte nu pot decît la domiciliul meu. Eu aici locuiesc, trăiesc, particip la ședințe de bloc, la viața blocului. Ce să facem? De sacrificat nu putem pentru că e un suflet, de ținut unde? Asta e, faceți ce vreți cu mine, dar gîndiți-vă și la Toni, ca la copilul dumneavoastră. El nu are mamă, trebuie ajutat!"

Cuvîntarea lui Bilă a primit aplauze discrete, casierița a lăcrimat mărunt, după care s-a hotărît în unanimitate ca Toni să locuiască temporar în garajul unui tovarăș plecat în străinătate ca observator federal și interes de serviciu.

Finul zilnic — prin angajament — a fost promis de către un inginer agronom, curățenia și restul fiind asigurate de către un colectiv de copii ai căror părinți aveau o vie activitate obștească, iar ei note de la 10 în sus.

*

Zilele treceau greu, dar Bilă era acum fericit. Seara se adunau din tot cartierul şi el le povestea odiseea sa în vagon, chinurile prin care trecuse. Între timp povestea a căpătat dimensiuni: a călătorit vreo 5 zile, a fost atacat de către un grup de hoţi; în fine, pe lîngă fîn, Toni, care creştea frumos, a mai primit şi alte alimente care se vădeau pe obrajii lucioşi ai familiei Bilă. Nu se mai punea problema ca Toni să fie vîndut ori sacrificat după cele 30 de zile testamentare; capetele înfierbîntate au ajuns pînă acolo încît au propus ca „Toni să fie dusă, la timpul potrivit, *undeva;* cine ştie, în cîţiva ani avem asigurat laptele la domiciliu, un şeptel urban viguros!"

Dar în acea zi fatală, a treizecea, lîngă Toni, care părea că doarme, sărmanul, s-a găsit un bilet: „Rupt din locurile unde m-am născut, departe de grajdul meu natal, singur, iremediabil singur, am hotărît să-mi pun capăt vieţii".

Bilă a transportat trupul rece al bietului Toni cu o maşină a abatorului, dar de atunci nimeni din blocul B 9 nu l-a mai salutat şi nici copiii nu s-au strîns în jurul motocicletei cu ataş aparţinînd familiei Bilă.

...ŞI SCRISORI

TOVARĂŞE DIRECTOR

Se încrîncenă carnea pe toată suprafaţa mea, dar chiar dacă va trebui să răspund cu toată această suprafaţă, eu tot vă aduc la cunoştinţă un caz, că aşa nu se mai poate să fie decimat un om simplu şi inteligent ridicat de jos în sus, eu.

Am ajuns de pomină, sînt arătat cu degetele, de cînd tovarăşul şef de birou, Trilă, m-a *admolestat* prin viu grai: „Bilă, Bilă, vezi-ţi de treaba ta!", zîmbind şi clătind tendenţios de 3—4 ori deodată din capul său.

Dar ce, sîntem de capul nostru, să facem fiecare ce ne taie? Eu, de cînd mă ştiu, şi mă ştiu să ştiţi, am fost un inovator şi un inventator sadea. Acest fenomen l-am moştenit de la tatăl meu natal, de la ereditate şi el fiind tot aşa inovator: a făcut două războaie: primul a funcţionat, al doilea a fost mondial şi de atunci nimeni nu l-a mai văzut, să-l ierte cel despre care unii spun că există, dar nu, pe controlate.

Pînă la această vîrstă eu am tot gîndit şi voi continua să-mi zdrobesc capul, să-mi sfărîm cerebelul, să mă dau în ceasul morţii pentru a inventa inovaţii, dar nu găsesc înţelegere, sînt întîmpinat cu rîsete şi umor, mi se aruncă în faţă invective, adjective şi figuri de stil. Am propus, pentru economie de material lemnos, muncă fizică şi manuală, scaunul cu două picioare, dar tovtrilă, rîzîndu-mi în faţa mea şi a altor funcţionari, mi-a spus că cine se aşează pe scaunul meu e la pămînt, şi dealtfel există scaunul cu un singur picior, de ce să-l fac să umble în mîini?

Cu acest trist prilej vă informez că are doi dinţi de aur jos, dreapta, ca şi soţia. Am scris un studiu, pentru economie de timp: introducerea lifturilor care merg numai în sus. Şi cu această ocazie am fost rîs, prilej cu care ţin să vă aduc

la cunoştinţă că soacra lui va divorţa de socrul lui, halal educaţie, frumos exemplu la minori şi fete!

Noaptea, în patul conjugal, pat de burlac, stau cu genunchii la gură, capul în palme, adesea fruntea pe genunchi, numai să meargă treaba bine, iar Trilă sforăie în această vreme, nepăsător la truda mea sisifică.

Tovarăşul rîde, iar eu îmi pierd nopţile, ba mai mult, am fost criticat pentru aceasta, în compania unor persoane.

Spuneţi şi Dumneavoastră, care ne sînteţi un fel de mamă şi un fel de tată: dacă din lemnul rezultat de pe urma ascuţirii creioanelor am asigura combustibilul necesar pentru iarnă? Demontăm caloriferele, asigurăm planul de colectare al fierului vechi, concediem fochistul, şi vorba ceea: cu trei ascuţitori şi două mii de creioane, poa' să sufle vîntul, noi stăm în cămaşă, la căldurică şi facem planul! Ba chiar putem să-l şi depăşim dacă folosim creioane de tîmplărie...

Acestea sînt faptele, acesta este tovarăşul Trilă, adresîndu-mi cuvinte, rîzînd în faţa mea şi a altor colegi. Dumneavoastră rămîne să judecaţi. Rămîn în aşteptare, cu răbdare.

STIMATE TOVARĂŞE TRILĂ

Cu ocazia acestui an din care a trecut deja atîta eu vă doresc multe! Vă rog în numele colectivului să înfloriţi ca merii şi ca alte produse pomicole, să beneficiaţi de o atitudine iute, ca fierul şi ca alte aliaje, ceea ce dorim şi familiei dumneavoastră. Mă folosesc de acest eveniment pentru a vă relata ce am de gînd să fac defalcat pe trimestre, după cum urmează:

— În primul trimestru am hotărît să mă însor pentru că aşa nu o mai putem duce nici eu nici nevastă-mea. Comportarea ei vădeşte predilecţie pentru folosirea cuvintelor tari şi a obiectelor la îndemînă, în vreme ce eu mă feresc... de discuţii, tăcînd în fel şi chip.

Eu sînt un adult matur şi nu mai pot tolera să fiu suspectat ca un individ, de după perdele şi jaluzele, de fiecare dată cînd mă întorc acasă cu ocazia sosirii mele la domiciliu. Am intrat în amănunte aşa copios ca să vedeţi că o anume situaţie familiară are influenţe asupra muncii mele ce o depun

la... C.E.C. Primul trimestru fiind trecut, am rămas cu ea, dar să vedem la vară!

— În trimestrul II, anul c., alături de colegii mei, umăr la umăr, cot la cot, braţ la braţ, voi activa pentru reducerea consumului de hîrtie ce am văzut la televizor şi cartoane, pentru a putea fi fruntaşi la colectarea şi predarea în stare bună a fierului vechi.

— Trimestrul III va însemna totul pentru mine şi ştiţi că eu mă ţin de cuvînt.

— În trimestrul IV, şi cel mai lung al anului, voi activa sport de mase: şah, popice, bob şi schi, şubah cu figuri, fără scoaterea din producţie, ori plecarea în alte localităţi din oraşe ale lumii. Rog de aceea să binevoiţi a-mi aproba de pe acum un concediu de odihnă şi boală pentru a mă reface după cele ce le voi înfăptui.

În consecinţă aştept faptele mele, iar dumneavoastră vă rog să primiţi cele mai bune! În primul rînd sănătate să aveţi, că fără ea... la mulţi ani!

A. Bilă
muncitor — funcţionar

INEGALABILĂ MINODORA

Am ajuns cu bine la Marea Neagră. E albastră. N-am găsit cameră din prima zi, ci din a doua noapte, aşa că am fost cazat voluntar în parc, dar nefiind temperaturi, numai tineri îndrăgostiţi ce se pupau, am dormit binişor, avînd în vedere şi briza.

După aceasta am fost cazat cu un aviator tînăr care şi-a luat zborul şi nu l-am mai văzut decît o dată pe nisip cu o fiinţă la care îi punea ulei pe umeri şi gît. Ce mă impresionează aici pe mine este nu atît mărimea mării, ci lăţimea ei. La anul vii şi tu cu mine să vezi cît este de lată. L-am întîlnit pe un coleg cu soţia. Am cules copiilor acestuia meduze şi scoici marine şi am vorbit de Trilă, care face iar pe nebunul şi s-a dus dincolo de geamandură cu un colectiv format dintr-o domnişoară, deh, cine e burlac departe înoată. Tu mă ştii pe mine: am scris o scrisoare şi la... în care am

spus printre altele că a vrut să fugă la turci înot, ceea ce se poate, cine știe, măcar să-l bag la apă să vadă și alții cum știe bras și fluture.

Știu că tu te gîndești insistent că ți-aș fi infidel. Te înșeli, singură te înșeli: venind în mijlocul nisipului și al plajei am lăsat departe toate micile răutăți ale vieții, toate patimile ei și am devenit un om gol, dezbrăcat de toate aceste tentații și tendințe. Sînt un poet în slipul meu, privesc marea, pescărușii, tonetele cu pepsi și înghețată, citesc ziare cotidiene și reviste ilustrate, seara mă culc și dimineața mă scol. Regret că n-ai putut să vii și tu, știu că ai să spui că eu nu am vrut, dar să lăsăm acum micimile. Cerul este albastru, oamenii e mulți, mișună străinii în chiloți și seara dansează!

Ce dans i-am trage noi aici, un bărbunc, Minodoro, să vază ei folclorul nostru, căci nu ne-am rupt de străbuni nici la mare. Acu' te las, mă duc la raze ultraviolete, se zice că fac bine peste tot. Trebuie să plec pentru că s-a întors aviatorul cu o pasageră și e ora 10 seara.

Mult pusi pe năsucul tău fidel,
Ahile

ONORAT TRIBUNAL, ONORAT JUDECĂTOR

M-am hotărît și am recurs la scris pentru a vă aduce la cunoștință faptele numitei Minodora Bilă, născută Ratză, fosta mea soție, actualmente plecată în direcții ulterioare. Noi ne-am căsătorit din dragoste în fața ofițerului civil al stării, am spus amîndoi *da*, din toată inima, trecînd peste faptul că eu am aproape șapte decenii de activitate în cîmpul vieții, iar ea numai seralul și două de sanitară.

Chiar dînsa îmi spunea că dragostea învinge, că prejudecățile nu au ce căuta într-un tandem în care domnesc încrederea, respectul. Eu am respectat-o: nici nu m-am atins de ea în cele 4 luni de căsnicie, am fost tatăl ei mai mare, un bun sfătuitor, îi povesteam din copilăria mea, despre primul război mondial cînd eram de o șchioapă. Ea mă asculta cu sfințenie, imi punea chiar întrebări rîzînd de plăcere.

Poate am greşit neglijînd-o, însă eu trebuie, conform indicaţiilor medicale, să fac plimbări în natură fiindcă *sufer;* de cînd sînt pensionat mă plimb prin oraş şi pe străzi, executînd respiraţii.

După un timp, de cîte ori mă întorceam acasă, găseam la domiciliu străini, tineri, bărbaţi de diferite sexe cu care spunea bancuri şi consumau băuturi alcoolice. Eu nu am voie alcool, aşa că mă retrăgeam în camera mea, pe care cu timpul am eliberat-o pentru că aici dansau mereu, contorsionîndu-se primejdios pentru oasele mele. M-am mutat, crezînd că va pricepe jignirea, în vespasiana mea, dar şi de aici eram mutat pe hol la anumite intervale. Într-o zi i-am spus răspicat că aşa nu mai merge, că voi deveni brutal cu ea, fapt pentru care mi-a spus „încearcă, tataie", drept care este şi calomnie. Acum o săptămînă cînd m-am întors acasă am găsit casa pustie şi un bileţel vulgar: „Grisinuţă, m-am plictisit îngrozitor, mă duc, pune-ţi apă caldă la picioare". A luat cu ea perucă falsă, şpreiuri, stresuri pentru urechi şi alte obiecte de îmbrăcăminte! Rog respectuos repuneţi-mă în drepturi, sau măcar plata unei pensii alimentare de bătrîneţe!

MAESTRE

Ignoranţa, cupiditatea, laşitatea refulată scot capul chiar în preajma Domniei-Voastre. Încălziţi la piept un şarpe, o anacondă lirică ce se pretinde discipol, care vă citează copios în interviuri, vă trece generos în bibliografie, dar în spate!!!

Vorbeşte: foloseşte venin, verde de Paris în cuvinte alese, care nu pot să-i mascheze congenitala invidie, ura, da, ura, trebuie să subliniez acest cuvînt pe care eu l-aş scoate din fondul principal de cuvinte.

Nu mai mult decît ieri, acest Samurache contemporan, acest material bibliografic pentru fabule corosive, la propunerea dezinteresată a unui confrate de a publica versurile unui tînăr de mare talent, Păşcălutză Beniamin, a răspuns că, atîta vreme cît el mai lucrează în redacţia pe care o conduceţi, acest imberb, citez exact: „cu creierul neted şi limba

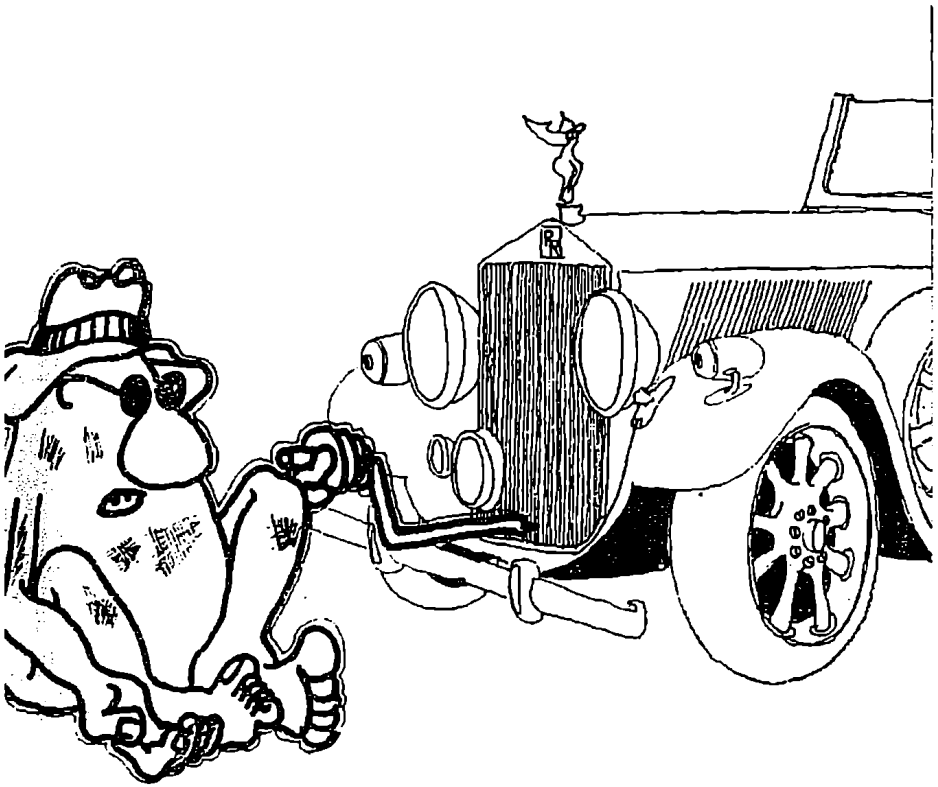

ciocuşă" nu va publica nici un, iar citez: „rînd din inepţiile sale rimate". De ce asemenea ură, de ce desconsiderarea opiniei dumneavoastră? Acest tînăr de mare folos literaturii care v-a fost recomandat telefonic de un văr de al Domniei-Voastre, trebuie să se resemneze acum, să-şi pună capăt, să caute un tren în faţa căruia să copieze destinul Anei Karenina de Tolstoi Lev?

El trece peste opinia redactorului şef, el împarte sentinţe, califică jignitor tinerele condeie, un exemplu B. Păşcălutză.

Cei aflaţi de faţă s-au privit cu subînţeles, au schimbat priviri, iar un alt „prieten", poetul Mîrza, a făcut chiar cu ochiul stîng, adică limpede, *se duce bătrînul*. Nu vă duceţi! Arătaţi-le că nu opinia lor contează, că nu ei hotărăsc destinul tînărului talent Păşcălutză în plină afirmare gata să fie frîntă. V-am citit ultimul volum de versuri. Sînt şi acum interzis. Un sincer admirator care semnează în numele unui grup de cititori şi admiratori ai tînărului şi ai dumneavoastră personal.

TOVARĂȘE INSPECTOR

Indignarea mă face *laocoonic:* profesorul de română, Ion Mălai, bate copiii. Îi loveşte. Copiii din clasa acestui aşa-zis pedagog trăiesc în teroare. Ne-am opus unui adevărat linşaj la care a fost supus zilele trecute de către un grup de părinţi nervoşi, veniţi în cancelarie. Numai prestanţa şi experienţa de catedră a profesorului de educaţie fizică Penteleu W. l-a salvat. Ion Mălai ocupă acest post în vreme ce are locuinţă la oraş, iar soţia profesorului de sport este obligată să facă naveta, fiind de română, dar care chiar dacă a terminat anul trecut facultatea are deja un plus, experienţă şi mare dorinţă de a sluji şcoala din oraşul nostru.

Domnul Ion Mălai întreţine corespondenţă cu străinătatea, i se trimit tot felul de reviste, scrisori de la aceste reviste. Ştie spaniola!!! Chiar dacă aceste scrisori nu conţin nimic deosebit, ar trebui totuşi lecturate mai cu atenţie... este o simplă supoziţie, dar la ce te poţi aştepta de la un om care spune că Ţichindeal este un poet minor, cînd chiar Luceafărul poeziei noastre a spus că are gură de aur? El are şi un magnetofon nemţesc, nu îi sînt bune autohtonele, casetofoanele. Situaţia este gravă, amplificată şi de faptul că şi-a dat soţia în oraş, care este doctor la spitalul nou înfiinţat. Adică el poate să-şi aducă nevasta, iar alţii nu pot soţiile lor!!! Beneficiind de o inexplicabilă bunăvoinţă din partea inspectoratului, care la toate lecţiile deschise l-a notat maxim, Mălai continuă sub o oblăduire obscură să se *compoarte* premeditat ca o fiară, ducînd copiii în excursii istovitoare la case memoriale, în loc să-i lase la casele lor să-şi facă lecţiile. Se impun măsuri mari.

Un profesor stimat

DIRECTORE

Nu vă văd bine de loc, de timp şi de mod. Ţi-am scris aceste complemente verbale în stilul în care subalternii tăi te discută şi conversează pe marginea ta, în văzul lumii, cu gurile pînă la urechi.

Metodele tale de lucru cu masele s-au dovedit juste: masele la mese rîd de tine, iar tu, directorasule, semnezi hîrtii

pînă rămîi cu degetele în formă de ghiară şi urechea plină de răni de auîtea telefoane, plus şedinţele şi naveta săptămînală cu vagon de dormit la Centrală, bravo, de trei ori bravo ca la brigadă, minus acordeonul.

Cel care îţi scrie este un mare dezinteresat: n-am nici în clinică şi nici în mînecă cu întreprinderea „Cazanul fruntaş", eu lucrez în altă parte. Ştiu că eşti un om dintr-o bucată care suferi pentru soarta „Cazanului..." te zbaţi şi transpiri, mănînci sedative pe pîine şi vorbeşti cifre în somn. Le-ai dat nas: retează-l! I-ai luat în braţe: pune-i jos, cît mai jos, să simtă derdeluşul cu toate asperităţile lui.

Dacă ai vreo îndoială despre afirmaţiile de faţă, fă-ţi un bine şi pleacă urechea de sus în jos — chiar dacă nu-i principial, tovule — şi vei vedea că nu e de glumit. Ai planificat să dai depăşiri la umor? Eşti cumva în producţie de serie cu glumele? Cazanele sînt baza, nu rîsul pe la colţuri diferite. Te scutesc de alte eforturi, nu de alta, dar într-o zi ajungi să te sinucizi fără voia ta cu napoton. Zîmbăreţii se numesc în ordine alfabetică Ghe. Pălimar de la arhive, un parşivuţ cu mînecuţe care se visează director, abstinent dintr-un ulcer *teapele* contractat cu ani în urmă, defetist cît trebuie, cu spinarea de cauciuc şi zîmbet subaltern. Eşti coşcogea întreprindere, dai cazane la ţară, dă-l afară nici să nu simtă că e pe liber. Fă-o cît mai ai vreme! Hidra îşi reface capetele, arhiva te sapă. Adu un arhivar tînăr, puternic, capabil să care o sută de dosare, un tînăr al zilelor noastre, trepidînd de dorinţa de a umple biblioraturi şi a capsa procese verbale. Bătrînul arhivar, ca leul în agonie, mai poate da o lovitură sub centură.

Detectivul conştiinţei

CĂTRE CONDUCERE GOSTAT

Cumpărînd eu una pungă pui preambalat am ajuns acasă. Aici am desfăcut această pungă ce conţinea pui preambalat. În afară că ambalajul era murdar şi îngheţat, mai menţionăm că acest pui nu era clasa I-a cum scrie pe etichetă, ci era gît, picioare, tîrtiţă congelată şi aripi cu pene neciupilite just.

De ce este înşelat un client cinstit, o casnică care lucrează în domeniul bucătăriei sale? Eu am cerut pui categ. unu şi mi s-a dat pui categ. nu ştiu care. Nici *pept* nu avea puiul, darmite să aibă totul la el, ceea ce trebuie la un pui categ. amintită.

Reclam vînzătorul care nu m-a avertizat de situaţia ce se produce prin cumpărare, mai ales că am menţionat cu degetul care pungă să *dee*, iar el mi-a dat alta cum a dorit, ca un tiran, că nu numai eu mă plîng de el. Sîntem multe gospodine casnice care nu mai putem să răbdăm atitudinea. Soţii vin acasă flămînzi şi obosiţi şi noi nu putem să-i asigurăm. De aceea, către conducere Gostat, luaţi măsuri capitale şi aduceţi un vînzător nou care să asculte doleanţele şi condoleanţele noastre.

Amintesc cu acest prilej că altădată a fost la o nuntă unde s-a îmbătat şi a făcut tapaj că s-a auzit în celălalt cartier unde locuiesc oameni ai muncii. Este un om periculos care şi-a făcut casă şi un obicei de a ne servi peste picior. Eu i-am spus soţului meu istoria, dar chiar dacă el mi-a spus: „potoleşte-te, femeie, ai gripă?" eu tot vă scriu, dar înţelegeţi că nu semnez că soţul meu este un om care este nervos şi un om aşezat.

Aştept măsuri şi pui categ. ce scrie pe etichetă, închei prin a vă spune că am scris cum mi-a dictat conştiinţa şi soţul ce a stat în spatele meu fumînd neîntrerupt.

O casnică

STIMATĂ TOVARĂŞĂ AGLAIE

Am chibzuit foarte mult dacă să vă scriem sau nu această scrisorică tragică. Realitatea însă, iubirea pentru adevăr şi consecinţele sale, ne obligă să punem punctul pe i în ceea ce îl priveşte pe Tănase, soţul dumneavoastră. Ştim că sînteţi o femeie exemplară, o mamă şi mai şi, care sacrificaţi pe altarul căsniciei timpul dumneavoastră liber ţinînd casa în ordine şi regulă în timp ce Tănase, ca un adevărat marchiz sadic autohton, se preumblă prin municipiul nostru care a luat o dezvoltare impetuoasă în ultimii ani, cu persoane care nu-i fac cinste. Face el cinste, rupe de la gura copiilor pentru

băuturi capitaliste și țigări idem. Parcă țuica noastră transmisă din moși strămoși nu este bună... lipsa lui de respect pentru tradiție se manifestă și prin faptul că folosește la serviciu neologisme. Știm că v-am înfipt în inimă un cui, dar este necesar acest cui: noi muncim cu spor, iar Tănase face avansuri unor ființe, are masă rezervată la „Cerbul alpin". Noi nu avem așa ceva, nici nu frecventăm acest local rău famat care este de categoria I și se scuipă uneori pe jos, plus remiza.

Lumea spune că vă înțelegeți bine cu soțul dumneavoastră care pretinde pe la ședințe că este un inovator, a adus și documente care i s-au aprobat. Nu vorbește invidia în noi, vorbește altceva: simțul de dreptate, știm noi că căsnicia nu merge, o dată am auzit de la cineva că ați plîns.

Gîndul nostru se îndreaptă spre copiii dumneavoastră pe care el i-a făcut și gata. Puteți să vă convingeți că ce zicem este adevăr și nu minciună. Cînd zice că pleacă pe teren se duce, dar ce face acolo! Nimeni nu l-a văzut în orașele acelea, ca dovadă că are pe cineva cu spațiu locativ unde își petrece ziua și diurna. Ni se rupe inima.

Martori oculari

CĂTRE ONOR COMITET DIN BLOCUL NOSTRU

Dacă nu se vor lua măsuri vom merge mai sus. Vecinul nostru, inginer de felul lui, Amedeu Văsîi, a ajuns cu comportamentele la un asemenea hal că ne periclitează odihna cotidiană. Noi l-am chemat nu o dată la ordine și curățenie pe acest vecin care se refulează de la orice sarcină, dar el ne-a răspuns mormăind cuvintele: „discutați cu soția".

Doamna este cumsecade și liniștită. Vine acasă, gătește, de trei ori pe săptămînă pui, că-i place la *domnu' inginer peptul*, ciorbă de pește adesea. Noi ne-am informat printr-un coleg de bloc care este pensionar și stă mai mult la geamuri, despre ce gătește soția și că e liniștită. El vine acasă, mănîncă și se scufundă în lectura unor hîrtii și riglă de calcul. Dacă îl chemăm prin convocator la curățatul copacilor nu vine, așa cum nu a venit la ședința de bloc cînd am

dezbătut dacă să punem tablouri cu natură pe scară. Asta e lipsă de dezinteres total, o dată a venit la colectare de hîrtii pînă la blocul vecin cînd a dat bir cu fugiții și numai un kilo de hîrtie și aia murdărită cu cifre. Da' dimineața pleacă el și cu mașina? Așa se uită la ea ca la o femeie interesantă! Mai vine pe la el și alți ingineri, dintre care unul cu ochelari a aruncat un chiștoc cu filtru în curtea noastră la sosire, la plecare nemaivăzîndu-l fiind întuneric. Ce putem face cu un asemenea om care a început într-o seară după ora de culcare, 9, să strige „ura, am reușit!" luîndu-și soția în brațele sale și făcînd pași de dans? El a trezit blocul care nu a mai dormit niciodată în aceea noapte. Onor comitet dacă nu rezolvați mergem la comitet de stradă și cartier, la ziar local și nu ne lăsăm.

Un grup de locatari alarmați

ȘMECHERE

Ai crezut că iei fața la cineva dacă îți faci singur autocritica ta. Află că te înșeli îngrozitor, nimeni, atît cei prezenți cît și cei absenți au simțit pe unde îți umblă mintea. Poți să-ți faci și autoportret cu caricatură, noi nu sîntem de ăia pe care-i duci cu una cu două. Nici cu trei. Ziceai tu acolo că, stînd în picioare, dacă treburile nu merg bine e și vina ta care nu ai știut să iei măsuri din timp. Da' ce ești tu, croitor? Dacă iei măsuri, fă ce crezi dar nu lua. Ai venit de un an la noi și vrei să schimbi ce e vechi de 10 ani. Lasă că a mers și fără tine, am fost chiar lăudați de tovarășul director — de fostul — actualul a zis „bravo" cînd te-ai autocriticat, poate că el te-a adus la noi că prea te aplauda cu gesturi.

Tănase, calmează-te, găsește-ți ocupațiile utile, pescuiește, vînează, fă sporturi de anotimpuri adecvate, dar nu te mai băga în suflete și bunul mers înainte.

Au mai fost unii inteligenți care au dat cu bîtele în baltă de le-a mers fulgii aceia. Unde-s ei acum? Fulgii? Nu-s! Ce fac ei? Știm? Nu știm! Dimineața semnezi condica la 7 fix, parcă ești nepotul ceasului atomic.

Pleci ultimul ca același nepot și nu bei bere. Noi te prevenim frumos prin această scrisoare că dacă mai faci autocritică la cineva, inclusiv la tine, o să suporți rezultatele ei omenești. Ce ne pasă nouă că te duci în țări străine din diverse continente și orașe? Foarte bine, noi mergem la Caracal, Aleșd, comuna Păpădia și nu zicem nici „fă-te încolo!" Da' acum o să zicem și să facem dacă nu îți vezi de sectorul tău. Și nici nu bei cafea ca toți oamenii cinstiți.

CĂTRE MINISTERUL MEDICINII ȘI SĂNĂTATE

În orașul nostru drag și-a deschis larg porțile un spital dotat, însă unii medici nu sînt chiar așa. De exemplu doctorul Băbuță Leonard, zis și Leo de către unii, este un stomatolog pur și simplu față de oameni!

Primește de la bolnavi diverse cadouri sub formă de hrană și obiecte, chiar săptămîna trecută a primit așa ceva de la cineva. Verificați acasă la el și veți găsi două (2) borcane cu castraveți care dovedesc că se lasă corupt. Știm că a făcut și întreruperi: l-a întrerupt pe șeful său la o ședință criticîndu-l puternic că nu s-a îngrijit de un instrumentar bun, el care ia de la oameni. Și apoi ca doctor nu prea e bun: i-a fixat unei doamne o proteză așa bine că doamna cînd vorbea zdrăngănea ceea ce nu e potrivit. Au fost de față acolo cîțiva martori oculari care pot să jure că s-a întîmplat *motamot* neglijența în fixarea protezei.

Tovarășul Băbuță organizează acasă la el petreceri ad-hoc, aducînd în acest scop femei ușoare și casetofon împrumutat. Noaptea stinge lumina ca să nu se audă ce face el acolo în casa lui. Ce exemplu oferă la alte cadre medicale, el care se abate de la jurămîntul lui Socrate și la servici umblă cu un nasture lipsă la halat? Noi am mai făcut plîngeri la foruri dar forurile nu au răspuns pozitiv pentru că doctorul Băbuță se are bine cu toți, mai ales acolo unde sînt dinți stricați. Ziarul a spus că nu răspunde la anonime și că cele arătate nu corespund realității, iesus maria, cum să nu corespundă cînd zilnic este văzut ce face, iar castraveții nu e adevărat că i-a adus o rudă de-a lui ci e castraveți iliciți, cîștigați din sudoarea oamenilor.

Oamenii muncesc iar el mănîncă castraveți și alte produse nemuncite, direct de la producător. Așa un om nu face onoare la oraș și spital care este ultimul răcnet al spitalelor.

Nu strică o anchetă la sînge făcută cu tact și scoaterea lui din cabinet pe baza unor fapte ce nu cadrează.

STIMATĂ REDACȚIE A REVISTEI DUMNEAVOASTRĂ

Tovarăși, vă aducem la cunoștiință unele abateri și abuzuri ce se săvîrșesc mereu de către mecanicul trenului cursă Bălăiești-Căpățîna haltă, atît în timpul mersului cît și în vremea opritului.

Numitul mecanic, pe care nu știm cum îl cheamă, merge cu trenul *după* cum îl taie capul și nu orarul. El face așa: oprește la fiecare haltă cu fluierături și frîne ce scîrțîie în nervii noștri obosiți de activități. Ba mai mult, lasă aburi laterali ca să nu vedem noi peisajul atît de apreciat al județului cînd vine lumea în sezon.

La plecare ne alarmează din nou cu fluierul, că nu mai putem pune capetele jos pe *banchize*, iar cei care joacă popa prostu, din cauza reculului la plecări, scapă cărțile din mîini și se încurcă, cea ce declanșează reacții de bătaie. Geamurile nu se deschid, ușile nu se închid, iar încălzire nu e nici pînă în luna august.

Mergînd el cu viteze mici, chiar dacă e cursă, permite unor indivizi certați cu legea și normele să coboare din acest mers încet care e abatere și poate cauza grave imprudențe.

Nu mai mult decît săptămîna trecută, la ora 16, datorită faptului că a fluierat puternic, un cal s-a speriat lîngă haltă lovind un minor cu copita după care tatăl lui l-a dus la dispensar unde s-a constatat copita și copilul. Nu ne-am adresat cefereului pentru că și el e ceferist, dar sperăm că revista va lua măsuri printre care propunem, unu: trimiterea unui reporter la fața locului să vadă el în tren cele constatate. Să scrie reportaj. Doi: să dați poza acestui mecanic ce nu face cinste drumului de fier. Să fie schimbat cu un altul care știe meserie. Mai menționăm că în halta Balta face cu mîna pe geamul său unei femei cu steag în mînă despre care am aflat că îi este soție de a doua. Deci asemenea oameni ne duce la destinație?

Unde-i morala?

DRAGĂ

Află referitor la mine că sînt bine-sănătos, care sănătate să fie referitor și la tine. Îți scriu fiindcă m-am săturat pînă peste cap și mai sus, să tot duc tava în teatru. O duc de 15 ani (peste 488 de spectacole), halal repertoriu!

Îi știu pe de rost mînerele alea îngrozitoare, platoul scorojit, mi-e greață de puiul de ghips care stă cu picioarele paralel, mai ales stîngul, spre stîngi, pui care în turnee, mai ales în zonele avicole, este înlocuit cu pui gostat, ori pui proprietate personală, împănat cu usturoi, că se simte pînă în rîndul cu bilete de 8 lei. Stalul nu miroase. Și figura dobitocului ăla solemn, cu favoriți cît niște peruci nepieptănate, care-mi zîmbește cu vipla, o visez și în somn, dau din mîini, mi se scoală nevasta și-mi aduce ceai de tei.

Cunosc toate rolurile lor, dacă ți-ar spune oglinda mea cît am declamat la ea... să nu mă mișc din fața acestei coli de hîrtie, încă virgină, dacă nu aș putea s-o joc și pe Ofelia: am ulcer, mi-au intrat buzele în guriță, am o culoare ușor îngrozitoare; păr blond se găsește destul, n-ar fi o problemă!

Scena balconului? M-aș urca fără frînghie, numai prin proprie voință, în forță, în mușchi, cu dinții aș rupe din balcon și Julieta.

Tu ce mai faci la teatrul din provincia aceea? Te întreb pentru că la ultimul spectacol am ieșit avînd în loc de tavă hîrca lui Hamlet. Am apucat să zic numai „a fi". Acum nu mai sînt. Cum e cu leafa? Bunicică? Discută despre mine acolo, poate au nevoie de unul cu tava. Spune-le de cînd o duc.

TOVARĂȘE

Am intrat în antișambră fără să mai bat, sau să mă fîțîi în fața ușii ca un complexat. Secretara, care bătea la mașină — cu două degete ca niște berze ojate în luncă — a ridicat spre mine doi ochi spăimoși, a înghițit, mărul lui

Adam i-a însufleţit mărgelele verzi, şi-a suflecat gingiile şi a vrut să treacă la al doilea sistem de semnalizare, dar n-a mai apucat: din doi paşi de felină matură am fost lîngă masa ei şi i-am susurat la urechea cît un receptor:

— Fetiţa, *mi-au* se scrie cu linioară, că nu e pisică, e gramatică elementară!

A rămas cu lueta la vedere şi i-am auzit distinct preinfarctul întrebînd de inimă. Am lăsat-o acolo, lîngă apoplexie, şi am intrat în birou la *dirn*, cu acelaşi pas gimnastic, fruntea sus, şira spinării repudiind turnul din Pisa.

S-a repetat scena, minus mărgelele că nu avea. I-am arătat cu un gest mut, nu lipsit de curaj, dar înţelegere democratică, candelabrul cu 5—6 braţe care ardea, în plină zi. A stins lumina şi i-am văzut degetele bîţîind în chip opozabil.

— O lanternă e bună, tovarăşe Mititelu? a suspinat el căzînd înapoi în fotoliu.

— Merge, dar consum de 1,5 cu economie şi înţelepciune, bine?

A dat din cap, de parcă înghiţea chinină şi şi-a luat repede sub fundul lui gras un scăunel cu trei picioare care-i servea de suport pentru o agendă.

În următoarele cinci minute şi-a scris o autocritică severă pentru lipsurile de la şedinţele de *ceome*, a aprobat echipament sportiv pentru echipa de şah, şi-a făcut o cerere de concediu pentru luna noiembrie, eu *am plecat* în schimb de experienţă în Australia, m-a trecut pe locul I la locuinţă, apoi cu ochii în lacrimi m-a întrebat:

— Este de ajuns?

Iar eu am dat din cap şi am ieşit cu acelaşi pas vioi. Secretara leşinase.

Acasă, nevasta, după ce i-am povestit cu lux de amănunte despre atitudinea mea, firească în fond, m-a pupat pe obraji şi a spus:

— Bine ai făcut, eşti un om care are grijă de viitorul familiei sale!

Acesta este, în mare, tovarăşe regizor; subiectul filmului meu ştiinţifico-fantastic . . .

Am ajuns cu bine în orașul-reședință al echipei cu care urma să disputăm etapa aia despre care s-a spus că e hotărîtoare pentru ei, decisivă și altele cum știu scrie tovarășii ziariști de la ziare.

Ne-au cazat lîngă o betonieră în funcțiune care, probabil, era în urmă cu planul pentru că a funcționat toată noaptea. Uneori se oprea pentru a încărca utilajul cu rulmenți și sticlă pisată. Pînă pe la două n-am putut sta în pat din cauza unor suporteri care băteau ritmuri sub geam, cu tobe și înjurături. Au plecat și noi ne-am băgat în pat, cîte doi, că pe coridoarele clădirii respective a avut loc o defilare de găleți trase pe ciment. Dar nu era vorba de noi. Noaptea trecu și, conform obiceiului local, a venit ziua. A venit și un ins gras care l-a tras pe un junior deoparte și i-a vîrît în mînă 2000 de lei de pepsi.

Antrenorul, în loc să ne dea sfaturi, s-a pus pe scris: a notat seria banilor, ca s-o joace la loto, spunea el zîmbind. Ne-am dus la stadion pe jos, că autobuzul nostru avea cauciucul din față lipsă, iar șoferul cînta „Mamă, nu mă da-n străini".

Pe tot parcursul ne-a însoțit o grupă veselă de suporteri care ne-au vorbit de mamele noastre, au fredonat folclor: „foaie verde baraboi / arde-l vere la țurloi" sau „foicică, foi de mitru / rupe-i gura la arbitru". Unul care era mai în spate — probabil căzut la „Floarea din grădină" — ne-a murmurat cu gura pînă la urechi: „dacă o să cîștigați / de aicea nu plecați".

La teren lume multă și bună... de gură. Ne-am echipat, ne-am îmbrățișat și am ieșit pe gazon, verde mai ales antrenorul nostru lîngă care se găseau cîțiva masori voluntari. În tribune public, pe teren jucători și public, la poarta noastră public. A început meciul și, fără să vrea, jur, juniorul nostru a dat un gol, o bombă la vinclu. A sărit în sus de bucurie și tot sărind a mers la cabină, după ce s-a ciocnit involuntar de un jucător advers care l-a mîngîiat pe frunte, în chip de „bravo, țîcă"!

Într-un tîrziu — după 97 de minute — s-a terminat și meciul. Ne-am felicitat din ochi că am cîștigat stima echipei

locale și ne-am gîndit cu drag la familiile noastre care ne așteptau. Unii aveau și copii. Alții aveau tricourile hărtănite. În vestiar ne-am povestit fiecare viața, pe rînd, că pînă la 8 seara n-am putut pleca... dar a fost frumos. Am și rîs cînd medicul i-a pus o copcie la junior. El nu, cam sărăcuț cu duhul.

În toamnă vin *ei* la noi.

CĂTRE DIRECȚIUNE DEPANARE TV

Îmi iau permisiunea de a vă deranja cu aceste rînduleț înfrozitoare! N-am nimic de reclamat, nici de reparat, dar cred că puteți să-mi dați o șurubelniță de ajutor. Nevastă-mea cred că este un robot!

Știu că veți face basedow numero 8, dar asta e realitatea ce bănuiesc. Justific: în fiecare dimineață se scoală la 6 fix, face focul, pune ceaiul pe plită, scoală copiii, îi spală, îi piaptănă, spală dinți cu forța, unge pîini cu unt și alte unguente, le dă să mănînce, verifică ghiozdane, pupă, plesnește, îi scoate pe ușă să meargă la școală să învețe carte. Îmi pune mie cafea, face foc la baie, apă caldă, cămașă curată, ciorapi, indis... cutabil calcă bine, nu face cute, vine și îndrăznește să mă prindă de umeri, *hei, sus, băiatule, e 7*, eu de mult sînt treaz ca naiba că face zgomot în bucătărie, cu vasele casnice, ăsta e somn, e curată alienare individuală?! Apoi, parșiva, duduie pe scări să prindă autobuz! După ce vine acasă, cu sacoșe pline, rupe brațe zice ea, ferească sfîntul, zic eu, doar ești femeie voinică, oftează, curăță legume, fructe, spanac, vin copiii, gălăgie, insuportabil, trec în camera mea, mă întind să nu aud, ea pupat unul nota 9, plesnit celălalt nota 4, pus 9 și 4 la masă, pocnit 9 pentru geam spart, le curăță masa, le ajută la lecții, nu vorbește nimic, se ține de șale cînd calcă. Seara la televizor adoarme la film cînd e mai palpitant... este lipsită de sentimente fiindcă de vreo 10 ani n-am auzit nici un cuvînt de dragoste de la ea. De aceea, rog trimiteți om, specialist, demontăm, să vedem cum face asta zi de zi, de un deceniu, fiindcă e ceva necurat la mijloc cu rezistența ei!

STIMATE TOV. DIR. GEN.

Aflu cu amplă stupoare că sînt acuzat de nepotism, eu cel care am căutat mereu să fiu un fel de tată și un fel de mamă pentru acei 30 de anonimi care au semnat scrisoarea. În primul rînd nu poate fi vorba de nepotism, pentru că numitul inginer Sorinel Barosu nu îmi este nepot, ci văr.

Au mai auzit dînșii despre *vărism*? Sigur că nu au auzit. În al doilea rînd și ordine de idei, specific că chiar dacă îmi este văr dulce eu i-am făcut viața amară, ca să nu se creadă că l-am adus în instituție să zacă pe laurii mei. Chiar din prima zi l-am pus la muncă: a ștanțat patru zeci de mii (40.000!) confeti pentru balul fruntașilor, o muncă titanică de care s-a achitat conștiincios și prin ștanțare.

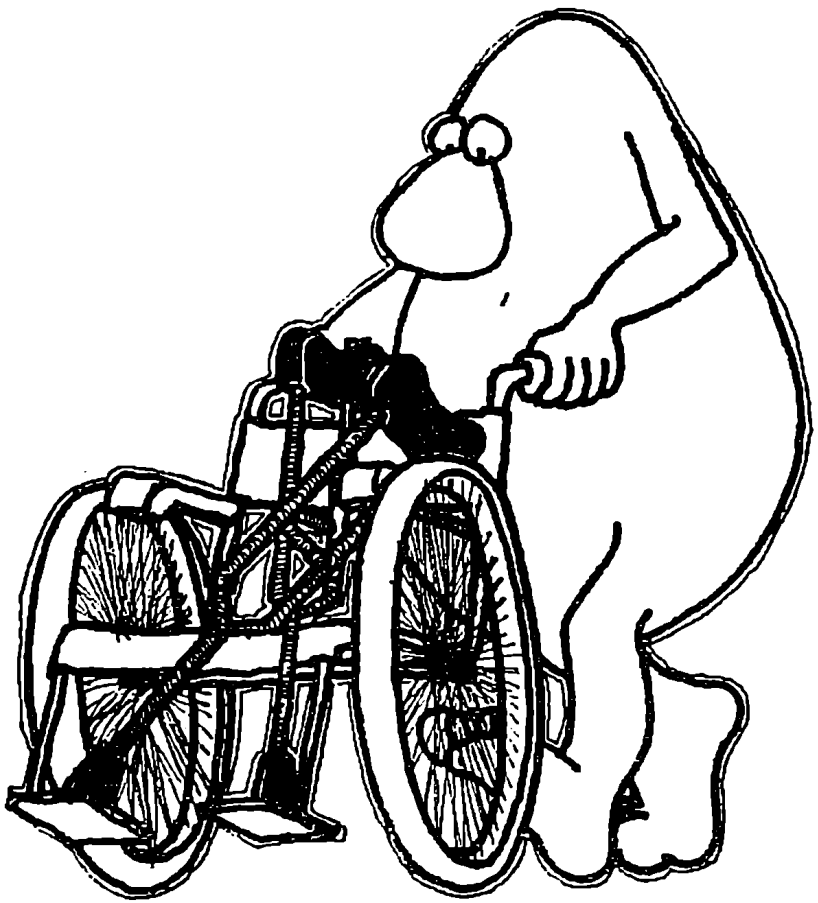

A numerotat una mie bucăți dosare cu șină, benevol, dovedind și capacitate sporită la efort, pentru că în urmă cu o zi fusese pe teren, în calitate de inginer, aducînd de la București patru mingi fotbal, una sută ping-pong, plus pantofi cu cuie de alergat.

Fiind pentru prima oară în instituția noastră i-am dat o *primă*, din prima mea, mi-am rupt-o de la gură ca să-l mobilizez și însuflețesc și pe mai departe. Uită acei tovarăși că acest inginer și nimeni altul a realizat rama gazetei de perete din clubul nostru, ramă cu intarsii și modele baroc la care a lucrat aproape două luni. Răutatea însă își face de cap în scris, văd eu. De ce n-au făcut dînșii rama, ceilalți tovarăși ingineri, dacă sînt așa de bine pregătiți? A înlocuit și cinci ochiuri de geam, a numerotat gălețile personalului de curățenie. Este puțin? Sînt un favorizator, un element pus pe ajutor în familie? Aștept un răspuns care să facă lumină, un răspuns real, neinfluențat de ideea *dumnealor* că dacă este inginer să stea în producție... de acord, dar oare a face confeti, de aceeași mărime, de aceeași formă, nu este treabă care cere ochi și studii?

INVIDIOȘII (I)

Da, domnule, iar s-au dat premiile Nobel... am dezamăgit-o din nou pe mătușii-mea Pupica; ea spunea: „copile, după cum îți umblă capul, ai merita și tu premiul Nobel, dacă nu măcar cel mare atunci un loc II, sau o mențiune". Nu-i nimic, lasă-i să-și împartă între ei amărîții ăia de dolari, eu merg pe drumul meu pînă la capăt.

De exemplu, cu ce se ocupă unii și mai zice că e savanți meritorii: compușii borului. Adică ei arată că decahidrura de bor este formată din fragmente de icosaedri, adică poliedri regulați cu 12 colțuri și 20 de fețe și că prin radiocristalochimie s-a lămurit structura boranilor. Zdrang! Cu alte cuvinte tetrahidrura pentru hidrura B_5H_9 și hexahidrura, bașca nonahidrura (drăguț!) B_9H_{13}.

Cu ce mă încălzesc pe mine boranii? Mă face mai frumos, îmi găsește nevastă cu servici, sau picioare frumoase? Nu...

În schimb ăia de la invenții, cînd mă văd că intru, oftează de li se înfoaie gulerul la cămașă! Și zău dacă n-am venit cu cîteva propuneri mari: cuiul de bătut ciocane, gazetă de perete pliantă, calorifer cu lemne, geamul fără sticlă, pantofii cu ochelari ca să vezi pe unde mergi noaptea, metru de tîmplărie lung de 90 de cm ca să faci economie de material lemnos! Astea-s în slujba omului, nu decahidrura! Și ce dacă boranii sînt utilizați în aeronautică? Nu mă sui în avion nici să-mi plătești biletul de tren!

Roade invidia, fratele meu, îi ronțăie. Tînăr sînt, am cerebel iute de gură, nu trece zi să nu inventez vreo inovație! Acu', sincer să fiu, nu-i nimic că nu mă au în vedere, dar mi-i jenă de mătușa Pupica, aia femeie o dată și 1/2 că, ții minte, la înmormîntarea lui unchiu' a recitat pe dinafară *Iliada* și două strofe din *Odiseea*.

INVIDIOȘII (II)

Mi s-a spus să iau cuvîntul la ședință și să-mi explic atitudinea. Nu mi-e mie teamă de o atitudine și le-am spus-o verde, de la obraz: Tovarăși, *dacadugu, nascupasta, roșcoplanu titibacu nulimata atasapi frotozina* șeful de birou.

Chipurile nu le plăcea spiritul meu veșnic nemulțumit, dorința de a face bine în timp scurt. Dar nu m-am lăsat: Tovarăși, *bilijoiu, joritula, manataca propoliu lapitresa nominal, adonima focolada, 7* fix!

S-a găsit, cine altcineva decît Eustațiu Mădular, arhivar, să mă întoarcă pe față și pe dos. L-am lăsat cît l-am lăsat, după aia am intrat în el: *măscavada rultuziba, nabiribi dubidal Dobologu fiscolosco, naspurtana* divorțat! N-a mai zis nimic, au trecut la vot și m-au sancționat, dar a pus directorul vorbă bună pentru mine că n-am primit decît *gropolastul idimoda manastucu lipalip 5%!*

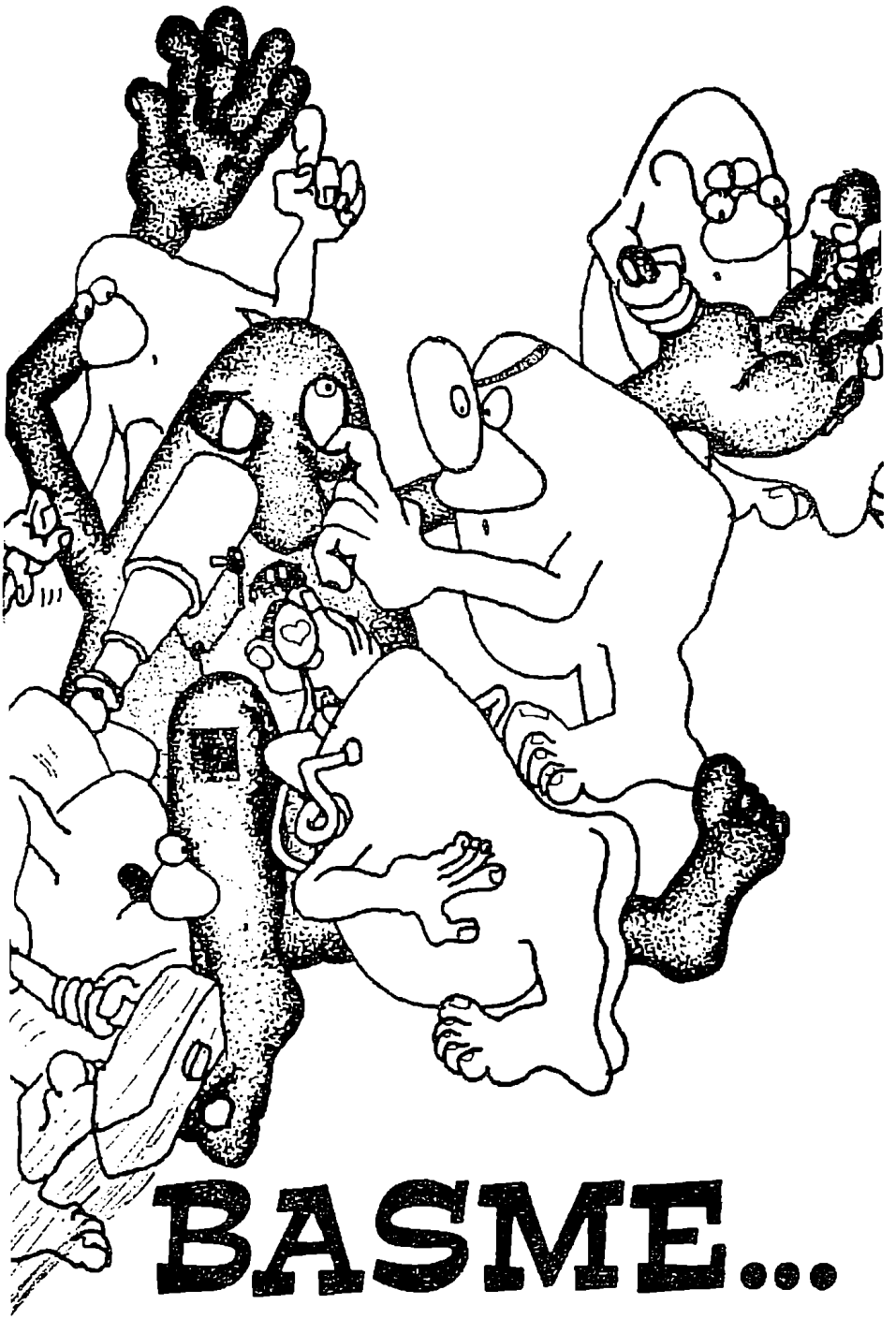
BASME...

INIMOSUL CASCADOR

La poarta proaspăt vopsită, în culori mobilizatoare, a F.R.G.N., sună într-o dimineaţă, la orele 8 precis dacă nu chiar mai puţin, un tînăr lat în ambii umeri, îmbrăcat la două rînduri, cu o coamă pe care i-ar fi invidiat-o şi leul Metro Goldwin, dacă întîmplător ar fi trecut pe acolo.

Degetul lui ferm, al tînărului nu al leului, insistă pe sonerie reuşind într-un tîrziu să deranjeze meditaţia geană-pegeană a nu mai puţin voinicului portar. Amabil, cu ochii roşii din cauza gîndurilor grele din care fusese tulburat, acesta deschise ferestruica dublă, ca un hublou de batiscaf şi spuse un paşnic: „No, ce-i?"

Tînărul scoase alene un fel de carneţel cu scoarţa bleu şi zîmbi:

— Nu ştii să citeşti, *tăticu*?

Tăticu ştia, că şi insignă avea, dar cînd să-i spună şi să-l întrebe de carneţel, acesta dispăru în buzunarul tînărului.

— Eu, să vedeţi, n-am auzit, că tocmai... şi ferestruica pocni, iar peste o clipă marea poartă a Fabricii de Rotunjit şi Găurit Nasturi se deschise scîrţîind cu respect.

— Vreau să vorbesc cu tovarăşul director, mai zîmbi alene tînărul şi se bătu din nou peste buzunarul ce adăpostea carneţelul misterios.

— Imediat, să trăiţi, imediat! Alergă la telefon, îl zmuci de să-l facă fărîme, formă un număr, în tot acest timp privindu-l pe tînăr ca pe o iubită. Alo, îl caută pe tov. director. De la, de la... tînărul arătă cu mîna stîngă în sus, apoi pieziş dreapta, iar portarul, urmărindu-i mişcarea, mormăi ceva în receptor.

Porniră amîndoi, umăr la umăr, spre impunătoarea clădire administrativă a Fabricii de Rotunjit şi Găurit Nasturi.

— Merge treaba, tăticu, merge?

— Ehe, dumneavoastră să fiţi sănătos! Ca ceasul! Toţi cei 2346 de salariaţi, că atîţia sîntem, dau zor la rotunjit şi găurit!

— Bravo, mai spune tînărul, strîngîndu-i mîna cu mare efuziune, de parcă în el ar fi stat soarta nasturilor din Europa şi dispăru în imensul hol al clădirii. Peste cîteva clipe liftul avea să-l poarte la etajul 7, unde se afla biroul directorului.

În anticameră, secretara, o femeie între două vîrste, mitralia de zor un raport la „Olimpya" sorbind delicat, din cînd în cînd, dintr-o cană de un kilogram.

— Sărut-mîinile, domnişoară!

Domnişoara se îmbujoră, dovadă a unei circulaţii sangvine tinereşti. Columbia, conchise modest tînărul, şi intră, fără să bată, pe uşa pe care scria, cu modeste litere aurii „Dir." şi, mai jos cu un rînd, „Aud. mierc. şi vin.", „vin. 10—11".

O masă simplă, două fotolii capitonate simple, trei telefoane, două negre, unul alb, ca o lebădă bondoacă, o bibliotecă simplă, pe biblioteca asta simplă statueta unui oţelar privind într-o zare. Directorul se ridică vioi, venind cu amîndouă mîinile întinse spre tînărul ce tocmai sosea cu braţele ridicate... îşi dădură de două ori două — patru — mîini, cu o fericire vecină extazului.

— Cu ce v-aş putea fi de folos, dragă, stimate, tovarăşe?

Tînărul se posomorî brusc, arăta ca o reclamă împotriva excesului de medicamente. Directorul îl cuprinse patern pe după umeri, îi zîmbi matern, şi-i vorbi frăţeşte:

— Ei, ei, ce naiba, doar nu sîntem copii, sîntem maturi, sîntem...

— Sîntem trimişi de nea Ghiţă, pardon, de tovarăşul Furnică, respiră tînărul pe o nară, arătînd din ce în ce mai rău.

Directorul îl încurajă arătîndu-i dantura. Tînărul îşi arătă şi el dinţii:

— M-a trimis să mă angajaţi la „Feregene"!

— „Feregene", repetă posac directorul, în timp ce tînărul privea telefonul alb cu ochi de viţel exoftalmic. Directorul explodă apoi voios: Se face, cum să nu se facă! Doar ne cunoaştem cu tovarăşul Furnică, de cînd dumneata nici nu erai

planificat! Se aruncă asupra unui dosar, îl răsfoi iute, iute și spuse blînd: Ce meserie ai?

— Sînt cascador sezonier, roși tînărul.

— Și ce, asta e rușine? E o meserie frumoasă, elegantă, periculoasă, nu e pentru *oareșcine!* Las-o încolo, modestie! Am văzut și eu *Ultimul cartuș, Love story* ... brusc se aplecă peste masă. Cascador, cascador, da' ce știi să faci?

— Știu să cad de pe cal!

— N-avem cai! Altceva!

— Cad de pe orice, sar de la etaj, răstorn mașini, dau cu capul!

Directorul căzu în misticism:

— Doamne ferește, asta e întreprindere cu profil feminin!

— Le învăț totul: să cadă, să sară peste cal!

Tînărul suferea cumplit și calm.

— Nțțț! Diplomă, ce diplomă ai?

— Buletinul și opt clase!

Directorul l-ar fi strîns cu plăcere de gît, dar imaginația îi dădu o palmă peste emisfera cerebrală stîngă, prin dreptul căreia tocmai trecea o mașină neagră.

— Să dăm noi totuși un telefon la ... și arătă cu dreapta în stînga, apoi orizontal cu stînga în dreapta. Să vedem ce se poate face! Discul zumzăia liniștitor. Alo, drăguță, dumnealui e acolo? ... da? ...

Tînărul se juca frumos cu o țigară, slobozind fumul în fel și chip. Deodată auzi tăcerea. Ochii lui înspăimîntați îl văzură pe director devenind instantaneu DIRECTOR.

Masiv, enorm, puse receptorul jos, se apropie alene și spuse bas-bariton:

— La muncă, tinere, la muncă! Nu umbla cu nea Ghiță, cu tovarășul Furnică, sau mai știu eu ce coleoptera! Nu mai e tovarășul Furnică, gata! A ajuns din nou nea Ghiță!

Tînărul se dezmetici în anticameră; secretara se ridicase speriată în picioare.

— Nu mai lași pe nimeni la mine, fără să mă întrebi dacă sînt aici. Auzi colo, cascadori! Și trînti ușa.

Secretara își reveni prima:

— Nu era *Columbia*, era *ness* și se reașeză la mașină. Tînărul se trezi în curtea întreprinderii, mare cît un aeroport; din urmă bubui glasul directorului:

— Dacă mai lași pe cineva să intre în instituție, tovarășe portar, te trimit la munca de jos!

Tînărul își pipăi instinctiv carnețelul misterios, care conținea numere de telefon, și grăbi pasul spre poartă. Portarul îl arse cu privirea, o privire de gradul III, apoi își luă sufertașul albastru și, ridicînd capacul, mirosi delicat.

Sus, la etajul 7, secretara încerca cu mîinile tremurînde să dea jos un ultim grafic frumos colorat.

CAPRA CU TREI IEZI

Studiu introductiv, fragmente din eseul structuralist „Viața în pădure și alte vieți în pădure"

O puternică dramă, de un patetism himalaian, rivalizînd cu *Antigona, Medeea, Hecuba, Chanson de Rolland Garros* și alte circuite ale tanatosului, petrecută în *a fost o dată*, adică nu se știe cînd, într-un teritoriu geografic și mai și, prin supralicitare, respectiv predare la școală sub formă de basm cu poze, a ajuns din nou în atenția criticii de specialitate, cu osebire a celei care, programatic, lucrează cu uneltele structuralismului.

Încă de pe la 1768, mai precis 1786, dacă nu chiar mai devreme, umanistul Alcibiade Tălîmbu, medic și oftalmolog de femei, atrăgea atenția asupra caprei într-un studiu *Vita caprae brevis est.* Lucrarea are și o prețioasă planșă color a lupului, în profil.

Cheia dramei stă în apelativul matern: „trei iezi cucuieți, ușa mamei descuieți", într-o mai recent descoperită variantă, cu accent bizantin „trei iezi cucuieți, ușa mamei deschideți, amu ni". Varianta ni se pare factice, în orice caz de influență cultă (vezi și Eduard Lapte, *Mama la ușă*, scenariu cinematografic publicat în „Cine revue" nr. 13, pe anul în curent, în care rolul mamei este interpretat de Lee Marvin, partitura lupului fiind susținută, fără travesti, de către Stela Popescu-Gopo).

Să trecem însă la decodificarea dramei, a tramei, a traiectoriei funeste: mamă-iezi-lup-sarmale-groapă-salut. În ce perioadă se petrece acțiunea? Desigur în feudalism: perioada interregnului, a fărîmițării statelor, în care circuitul monetar era mort, schimbul în natură susținînd piața. Ce aducea capra

iezilor, această exemplară mamă de copii, săracă desigur, părăsită desigur de un țap papillonesc fără sprijinul moral al pensiei alimentare? Ea aducea progeniturilor, a căror naivitate înlăcrimează și azi sufletele copiilor și ale criticilor, următoarele produse lactate: drob de sare în spinare, vegetale în copite, lapte în ... fine, cîte și mai cîte, rețineți vegetale, vegetale care au deformat sufletul copiilor iezi pînă la prostie cu p mare.

Pădurea era o capcană, o poartă deschisă oricînd spre moarte, un tunel al infernului etc. Pe atunci în pădure mișunau lupi, rîși, vulpi, șerpi sălbatici, elefanți, tigri, aligatori, crocodili, vulturi, lei și alte mărunțișuri, toate veninoase, toate puse pe hartă.

Lupul însă făcea figură aparte, mefistofelic și calin strecurîndu-se pe sub palmieri și liane, salivînd pavlovian, adulmecînd, dormind o oră pe noapte, vînînd 23. Peregrinările sale l-au dus și la casa caprei, în momentul, funestul moment, în care capra dădea parola iezilor.

Fire iremediabil frankensteiniană, lupul, care mai cîntase într-un cor de copii, avînd și o diabolică aplicație ventrilocă, se prezintă la casa caprei și dă parola. Iezii bucuroși, dezabuzați, ca orice ied deconcertat, deschid ușa. Urmarea se știe... dar Dumnezeu e bun, spune basmul, suferind puternice accente monoteiste, și iedul cel mic scapă printr-un concurs de împrejurări în care ocupă un binemeritat loc unu, loc ce îi permite să-i relateze mamei, tîmpită de durere, holocaustul, decimarea tandemului frățesc. S-ar fi putut afirma că basmul se încheie aici, într-o serie neagră. Dar nu, capra se dovedește superioară. Cu coarnele în bernă, sonor își plînge jalea și invită, atenție, invită lupul la un ospăț de sufletul celor duși pe calea fără sfîrșit: stomacul. Această invitație ne-a permis după un studiu aprofundat de cîțiva ani să localizăm și locul dramei: munții Gurghiului, zona satului Zdrăngănei... numai aici cînd moare o capră vecinul nu se bucură, apoi și mărimea sarmalelor pledează pentru Zdrăngănei, avînd în vedere faptul că onomatopeea gastronomică a lupului, *ghiogîrț*, este frecventă aici, datorită mărimii sarmalelor. Scaunul pe care se așază lupul este — derutant — cu trei picioare, dar poate fi vorba de o moștenire; în orice caz scaunul pe care stă lupul se dovedește o efemeridă forestieră. Acesta, cu un răcnet obligatoriu înfricoșător, aproximativ 140 de decibeli, după constatările noastre, se prăbușește

în groapa pregătită cu justificat sadism neronian de capră. Rugăminţile sale: „scoate-mă, cumătră, arde sufletul în mine", primesc o replică superbă din partea caprei: „bine", palatalizarea fiind încă un argument pentru zona Zdrăngănei.

În sprijinul afirmaţiilor noastre, pledează şi alte două recente lucrări: *Ţîpuriturі din insula Borneo* aparţinînd renumitului ţîpuritolog de notorietate Amedeu A. Amedeu şi *Actul gratuit la capră*, o paralelă Gide-Creangă, aparţinînd unui colectiv format din Ghiaţă N.

Ca un semn al preţuirii de care se bucură drama caprei cu trei iezi, filarmonica din Apahida a montat în premieră absolută opera pop *Iedul cu trei capre*.

CRITICA PE ÎNŢELESUL TUTUROR

Un moş avea o babă. Baba avea o găină, moşul un cocoş. Altceva nu mai aveau la casă decît nişte cotidiene şi colorate dialoguri cu subiecte casnico-administrative. Găina făcea ouă, cocoşul nu, din motive independente de voinţa lui biologică; baba mînca în prostie toate ouăle elaborate de găină, expunîndu-se astfel unei intoxicaţii grave. Moşul refuza instinctiv orice ou, orice exces de proteine, dovedindu-şi astfel aspiraţiile lui proteice spre o independenţă gastronomică absolută; un motiv pentru care moşul refuza producţiile găinii era acela că baba nu-i dădea nici un ou.

Moşul însă era o fire blînd-renascentistă care opunea isteriilor verbale ale babei enciclopedicul său bun-simţ prin expresii de genul: „ghia", „zît", ajutîndu-se la nevoie şi de brăcinar ca un argument final şi usturător. Menajul lor se scurgea astfel cu mărunte seisme, cu pantomime populare şi epiloguri reiste, în care puţinul mobilier din casă căpăta noi destinaţii... moşul şi cocoşul făceau însă corp comun, solidari în faţa expansiunilor lingvistice ale babei şi discipolei sale ouătoare.

Într-o zi însă întîmplarea îşi declanşează mecanismul prodigios; cocoşul obişnuia să facă lungi plimbări solitare prin natură în fermecătoare postúri jeanjaquerousseauiste, monologînd basoreliefat pe marginea unor formaţiuni organice care se găseau din belşug pe itinerar. Cum mergea el astfel, găsi

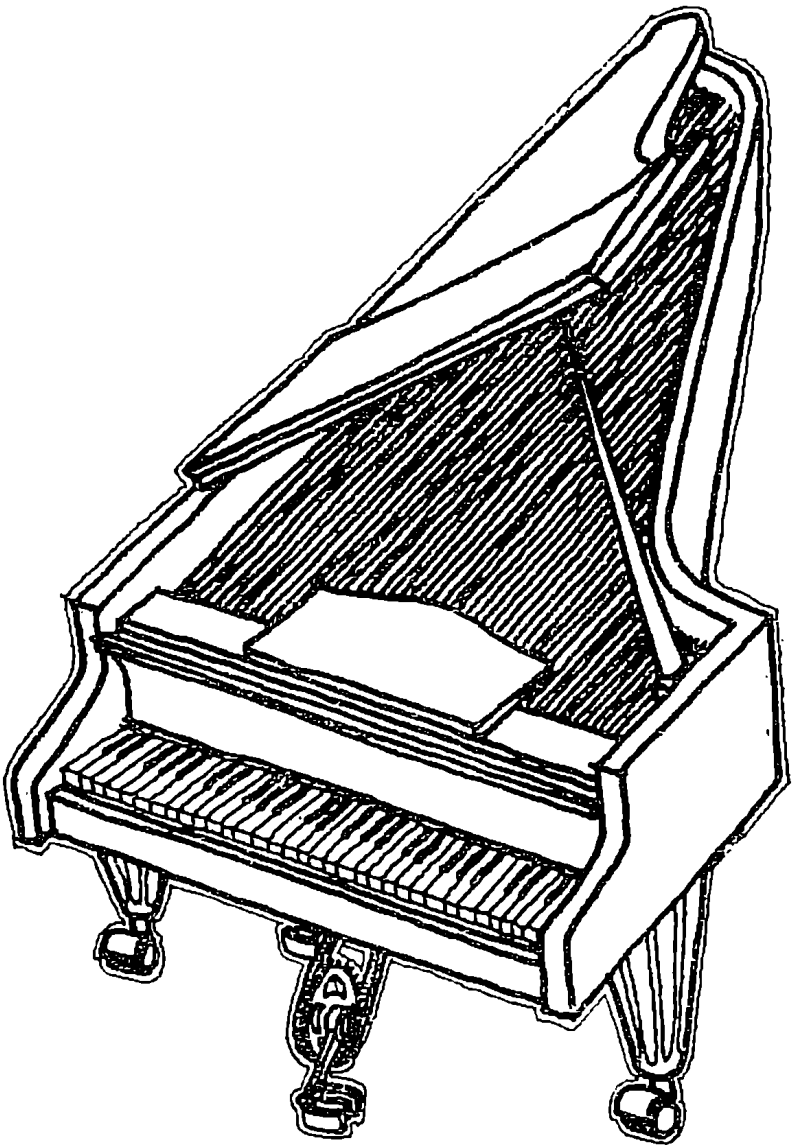

în mijlocul drumului o punguliță format mic care conținea suma de doi bani. După cum se vede, raportul între conținut și formă era perfect. Entuziasmului inițial, cucurigat și viril, îi urmează azuriul cugetării; imagini seducătoare i se adună sub creastă: „Moșul în limuzină", „Moșul cu o tînără babă", „Etcetera", așa că alergă spre casă literalmente înaripat de șansă, savurînd aprioric recunoștința tremolată a moșului, colesterolul vulcanic al babei, uimirea tîmpă a găinii.

Dar fatalitatea e dură, kafkiană: la o încrucișare de drumuri fără prioritate e zărit de un boier hapsîn, urît, pistruiat și care pe deasupra se uita și cruciș. Vizitiul, eminență cenușie — avea un suman cenușiu — îi violentează punga care trece în punga boierului. Violența raptului, originea socială a celui care a declanșat furtul, dau cocoșului puteri superioare; după o serie de întîmplări semnificative (vezi bibliografie *Gesichte der Kukurigu und die grosse Kotkodak*, p. 100—150 și Prefață), îl aduce pe boier în sapă de lemn, spre satisfacția cititorului avizat.

Întoarcerea e un triumf, o uvertură estetică la datele luptei ce se consumase; acasă nimic nou: totul era încremenit în forme fixe: moșul își număra degetele, baba, această Caterină de Medici județeană, rumega noi invective faustice, iar găina se întrecea pe sine în șură, cu ochii ieșiți din orbite. În *Cocosensis vitae cum historia de closca veterana*, Salustius Anonymus insinuează un basedow al găinii — afirmația e în orice caz discutabilă, tendențioasă . . .

Cocoșul ajuns acasă depune toate bogățiile luate pe un covor cu frumoase motive populare apreciate și peste hotare. Baba maltratează găina rupîndu-i coastele: (vezi și Honoriu Papazoglu, *Găina în feudalism*, Studiu introductiv, planșa color XV).

Moșul întrerupe litigiul babă-găină, zîmbind pe sub mustață — un tic nervos din războiul cu turcii — și instaurînd supremația cocoșului.

Asupra reacțiilor babei se poate consulta selectiv și lucrarea *Neologisme franceze în limbajul babelor.*

CONCLUZIILE CAZULUI LUPU

Noi, comisia de expertiză, întrunită azi în ședință de concluzii, am constatat pe baza probelor existente la dosar, a cercetărilor la fața locului și la fața Lupului, următoarele:

(piesa numărul 1, poziția A, la dosarul faptelor, mărturia detectivului Pereț)

„În zorii zilei de 14 septembrie am fost alertat de un grup de țărani, respectiv de Vasile Mînă cu vaca sa la păscut, care mi-a spus că la liziera pădurii se află în stare inconștientă

un mare cadavru de proveniență necunoscută. M-am deplasat rapid la lizieră unde am constatat justețea: mă aflam în fața cadavrului (inert) al Lupului. Capul era spre nord, fața zdrobită. Picioarele în direcția opusă, dintre care al doilea rupt. Mîinile, respectiv labele, el le purta pe piept în formă de *ics*. Mergînd la căpătîiul său am constatat că frunzele sînt călcate înspre pădure, existînd și o dîră de lup care ducea în pădurea Pădurea. Cercetînd buzunarele (blana) Lupului nu am găsit asupra sa decît păr. Mobilul crimei poate fi jaful. Menționez că urma care venea din pădure dovedește că Lupu s-a ûrît un timp după agresiune, probabil pentru a ieși la lumină și striga după ajutor moral sau medical.

Nu am constatat, avînd în vedere gradul avansat de moarte al victimei, urmă de glonț sau alt ciomag. Acestea sînt faptele, n-am lăsat pe nimeni să miște pe Lupu de la locul său, dar am lăsat paznic pe numitul primar Oaie cu ai săi. Declar și semnez Iacob Pereț, dedectiv."

(piesa numărul 6, poziția AD, expertiza medico-legală)

Moartea a survenit instantaneu după deces. Victima, un bărbat robust, fără antecedente corporale, a fost lovit din față, în față cu un obiect contondent care i-a produs noi aspecte maxilofaciale. Laba din spate, dreapta jos, a fost fracturată în trei locuri consecutiv cu același obiect. Organele interne, aflate la fața locului, n-au depistat obiectul, dar după traiectoria balistică a loviturilor se pare că este un ciomag folcloric, în acest sens urma de glonț din craniu fiind evidentă.

(depozițiile unor martori, cu fișa caracterologică)

VASILE MÎNĂ, țăran masculin, 67 de ani cu vaca, brunet, slab, fără semne particulare:

„D-apoi, io, domn' doctor, am văzut un domn mort. Întîi am vrut să-i iau blana, da' mi-am zis că dacă e avutul statului, așa că l-am fost chemată pe detectivu' Pereț, care, să fie cu iertare, dormea la țiitoarea lui, Frusina lu' Conci, stricata munților, iertați, care dormit l-am întrerupt și s-a îmbrăcat cu hainele sale și umbrela dumneaei că ploua tare. Aici mi-o fost pusă unele întrebări, eu dîndu-i unele răspunsuri. Nu mi-o găsit amprente la degete, io n-am pus mîna pe blană, da' nici dînsul, numai l-o întors de pe o parte în altă parte ca să vază

constatări. Mi-a dat o ţigară cu tutun, altceva nu mai ştiu nimic, am tuşit două zile."

FRUSINA BARBU, zisă A LUI CONCI, fără ocupaţie, de meserie ibovnică temporară, 26 de ani, blondă, moletă, sangvină, dar mai mult flegmatică, scuipînd mereu pe jos:

„Să fii dumneata sănătos, că te văz în putere. Ce vă legaţi de mine, nu ajunge că şeful de post îşi face planul de amenzi cu mine, că nu i-am dat voie nici să-mi pupe mîna?! (Urmează o înjurătură fără legătură cu cazul Lupu). Eu am auzit mai tîrziu de la oameni că a murit Lupu, nu-l ştiam decît din văzute de două ori, o dată la o prietenă acasă de ziua ei, Scufiţa Roşie, fata pădurarului, ăl de umblă cu piciorul drept înaintea stîngului, din război, sperietură. Mototolul ăla de Pereţ poate să spună că nu ştiu nimic, să nu mai calce în casa mea că-i asasinez vreo douăăă".

CASIU OAIE, primar, 55 de ani, solid, volubil, amator de teatru, bun organizator:

„Eu îl cunoşteam pe domnu' Lupu că venea după lapte în sat, fiind cu mandat: era mandatar la un lacto-vege, restaurant unde se mîncă verdeţuri şi bea mămăligă cu lapte. Era cumsecade, nebeutor, o dată, ori de vreo zece ori, o intrat la casa pădurarului, ăl de stă cu fie-sa, Scufiţa, domnoasă, se plimbă cu maşini vara, nu ştii ce-i în capul ei de femeie. Eu nu ştiu nimic, da' rău îmi pare de domnu' Lupu, că ăla n-a făcut rău nici la o muscă în viaţa lui. Treburile merg bine. Cu voia lui Dumnezeu mi-o naşte scrofiţa. Atîta ştiu."

Pădurarul PĂDURARU M., 58 de ani, invalid permanent, slab, fără antecendente, uşor emotiv:

„Lăsaţi-mă, în păcatele mele, destule necazuri am avut cu Scufiţa, s-o văd o dată măritată, ferească-l de mai rău pe ăla de o ia! De unde să ştiu eu, că eu sînt un invalid, am auzit la moară că a murit unul Lupu. A fost la noi acasă cînd nu eram eu acasă. N-o mai pot aldui cu brăcinarul că numai zice că mă lasă acolo şi nu are cine să îmi gătească plus maică-mea care stă chiar în Pădurea, nebună, bolnavă, sîntem certaţi, ea îi duce hrană şi schimburi."

ELEONORA PĂDURARU, zisă Țuscă, mama lui M. PĂDURARU, 85 de ani, paralizie infantilă:

„Ce v-o fi spus fi-meu, trăsnească-l, că nu știe ce vorbește! Îi niței lovit din primul mondial, numai ce-l vezi că pune mîna pe vioară și cîntă două zile fără să se oprească, rîde satul de noi, zice că e Pagani, ni la el, ce v-a spus? Nu cunosc pe nimeni cu numele de Lupu, la mine vine doar nepoată-mea, Scufița aia Roșie și cîteodată domnu' de ocol, Vînătoru, om bun că-mi aduce de-ale gurii și o vorbă bună. Amin".

SCUFIȚA ROȘIE, 21 de ani, fără ocupație stabilă, antecedente, comerț cu mînătărci, elegantă:

„Dom' Lupu, sigur că-l știu, fain copil, viețaș, adică îi place un vin bun, o mîncărică acolo, un dancing. Nu l-am văzut de vreo lună, auzi tu, mort. Deh, homo homini, așa ne ducem toți, unii mai repede, alții nu atît. Nu știu nimic despre deces, repet nu l-am văzut de o lună. Altceva nu am de declarat, vă jur, tu."

(Transcrierea stenogramei 345 — interogatoriul încrucișat luat Scufiței Roșii)

AGENT 1: Numele?
SCUFIȚA R.: Roșie!
AGENT 2: Ai găsit ceva de haz?
SCUFIȚA R: Ceva de haz n-am găsit, numai alaltăieri o batistă cu chenar. Semn rău, tu!
AGENT 1: Să răspunzi numai la întrebări, ai înțeles?
SCUFIȚA R: Ihî... numai!
AGENT 2: Ai mai fost cercetată de organe?
(Scufița Roșie pufnește în rîs)
AGENT 1: Dă dovadă de seriozitate!
(Scufița Roșie cere o hîrtie, i se dă, scrie următoarele: „Dovadă. Dau seriozitate")
AGENT 2: Poți fi acuzată de crimă!
SCUFIȚA R: Mai încet cu acuzațiile că nu sînt tîmpită. Ce crimă? Moare unul în pădure și, gata, eu sînt de vină! Altceva...
AGENT 1: De ce eziți?
AGENT 2: Nu ezit, ți se pare!
AGENT 1: Cu Scufița discutam, nu cu tine...
SCUFIȚA R: Roșie... așa e complet...

AGENT 2: Noi știm multe!
SCUFIȚA R: Treaba dumitale, cu toate că nu s-ar zice că știi!
AGENT 1: Foarte multe... știm deosebit de multe lucruri.
SCUFIȚA R: M-ați chemat aici în camera asta să vă lăudați? Crailor!
AGENT 2: Dă în scris!
SCUFIȚA R: Îmi dictați? Știți ce, băieți, de ce vă pierdeți timpul, nu eu l-am omorît, să fie clar. Nu înțelegeți, sînteți turci?

(Cei doi dovedesc că nu sînt turci, ba mai mult, după 5 ore de anchetă încrucișată, care dă bune rezultate, ei sînt gata să se constituie în făptași. Scufița îi oprește, dîndu-le sfaturi despre repercusiuni).

Concluzii finale, dispoziții:

Dosarul se clasează neavînd ca probă decît cadavrul care nu a putut să dea nici o referință mulțumitoare. Se îngroapă. Detectivul Pereț este retrogradat în altă parte. Se continuă supravegherea Frusinei Barbu, zisă a lui Conci, de către președintele comisiei de concluzii.

Președintele comisiei de concluzii
Laurențiu Indescifrabil

VÎNĂTORUL (plimbîndu-se prin pădure cu pușca sub braț):

Frumoasă dimineață pentru cugetări filosofice. Pramatia bătrînă și cu nepoată-sa au tras în Vînător: umbla, săracul, în piele de lup, să mă prindă. Fiecare să stea în pielea lui. Minunată dimineață. Mă strînge un pic pălăria, dar asta nu mă oprește să dau o raită pe la casa bătrînei...

RIDICHEA PATETICĂ

(variantă)

Studiu comparativ despre ridiche la locuitorii de diverse sexe di insula Papanopu, arhipelagul Noile Hibride

De la început trebuie să spunem că locuitorii insulei Papanopu nu cunosc ridichea, așa că studiul comparativ cade

și nu se mai ridică. La popoarele balcanice este cunoscută sub formă naturală și sub forma expresiei „a freca ridichea cuiva" Se mai întîlnește și expresia „mă, ridiche", pentru cineva care are cap țuguiat, e roșu la față ca un chiabur și face prostii . .

Basmul care formează obiectul studiului nostru vă este binecunoscut: moșul, baba, fata și șoricelul scot o ridiche din pămînt. Aparent este vorba de o simplă operație de scoatere, dar datele conceptuale ale problemei infirmă realitatea.

Avem de-aface cu un lot proprietate personală, prin aceasta moșul se dovedește un înrăit individualist... doar ceapeul este la doi pași. Baba, ca orice babă care a ratat intrarea la facultate și căsătoria din dragoste, acceptă situația de casnică. Fata, ei da, fata în loc să fie acolo unde-i șade bine unui tînăr de la țară — adică la oraș, stă acasă și scoate ridichi complăcîndu-se într-o stare de vegetație. Șoricelul este un om cumsecade, aciuat pe la casa moșului, care face alergie la părul de pisică. Șoricelul este foarte folositor: el roade haine, bocanci, perdele, mănîncă puțin și e tăcut de felul lui, nu-i auzi botul niciodată... așadar, cei 4 scot ridichea. Ce simbolizează ridichea? Conform părerii enunțate de Justinian Traversă, în cartea sa *Legumele și obsesiile sexuale*, se pare că este vorba de refulare colectivă, ridichea prin conformația ei amintind o maternitate ajunsă la șapte luni. Moșul nu are pe conștiință nici un adulter, din cauza celor 76 de ani împliniți. Baba nu vede nimic în ridiche pentru că e mioapă. Fata vede în această ridiche mijlocul prin care să ajungă la oraș: „Scoatem ridichea, gîndește ea, o spălăm pe cap cu șampon, o vindem la piață, în sectorul necooperatist, cu banii ce-i obținem eu îmi iau un bilet de tren, în tren cunosc un tip bine, inginer, sau măcar intelectual, intrăm în vorbă, eu dau ochii peste cap, el mă invită la o bere, mă uit în ochii lui, cînd nu dau ochii peste cap, el se uită la mine și în ochii mei și uite-așa, cînd ajungem, el mă conduce la hotel, urcăm la hotel și... vine miliția!" Raționamentul ei este fragil și va fi distrus de realitate. Cei patru se duc în grădină. Foarte bine observă Melania Caldemare în eseul ei, *Ierarhia conjugală și mersul pe drum*, ordinea prinderii de ridiche. Moșul prinde ridichea, baba îl prinde pe moș de cămașă, fata o prinde pe mamă-sa cum îl trage de cămașă pe bătrîn, șoricelul[1] înfige dinții în fată. Necunoscînd avanta-

[1] Dacă în alte basme apar cîinele sau pisica, prietenii omului, această variantă propune șoricelul, infimă cantitate de blană cu mustăți. La

jele muncii „unul pentru toți și toți pentru unul", eforturile lor se risipesc. Moșul trage de ridiche, baba trage o înjurătură, fata hăis, șoarecele cea.

Ridichea, avînd rădăcinile adînc înfipte la solul natal, se opune, ideea freudiană de opoziție față de părinți.

În această titanică încleștare a omului cu ridichea, omul va ieși învingător, și cu cămașa ruptă. E cazul moșului care rămîne cu buricul gol, prilej pentru un mic scandal urmat de bătaie, cauza fiind cămașa, singura pe care o avea moșul. Visul fetei se prăbușește: din banii pe ridiche se va cumpăra o cămașă, nu se va face nuntă. Basmul cu ridichea trebuie privit și din unghiul psihosomatic al șoricelului. Ideea ne-a fost sugerată de conferința lui Dezideriu Mătrăgună-junior *De la șoarecele agricol la șoriceii lui Disney* — o privire asupra evoluției șoarecilor, vizavi de brînză și de pisică. Se mai pot consulta și cîteva capcane, pentru materialul didactic.

OBSESII

Toată viața a trăit cu spaima că subalternii nu-l vor iubi dacă va adopta o distanță mai mare decît cea care să-i permită să doarmă liniștit somnul celui care știe că e pomenit de bine la un pahar și formează obiectul cîte unui toast sughițat.

Și-a impus și a reușit, în cel mai scurt timp posibil, să fie *per tu* cu toți subalternii, inclusiv portarul și fochistul, operațiune care s-a rezolvat printr-un pahar de vin băut lîngă cazanul cel mare și manometrul general. Relațiile au devenit astfel foarte plăcute. La ședințe auzeai intervenții extrem de dure: „Și acum dau cuvîntul tovarășului director Geluțu. Spune, băiețaș...", ori „Regret, dar trebuie o dată pentru totdeauna să înfierăm delăsarea inginerului nostru șef Pufi".

Într-o zi însă spaima i-a revenit, și încă cu gabarit depășit; noul angajat de la arhive s-a prezentat în birou și a spus:

---

baza apariției lui, nu biologică desigur, stă un proverb foarte răspîndit nu numai în arhipelaguri, „las-că-s mic dar mă fac mare", ci și un recent cîntec recondiționat: „Șoriceii pe cîmpii / hai să îi deratizăm copii".

— Să trăiți, tovarășe director, m-am prezentat la post!

S-a făcut roșu, apoi vînăt, apoi de alte cîteva culori, după care a strigat măreț:

— Mie să nu-mi umbli cu „să trăiți", spune-mi *servus*, că eu nu tolerez lipsa de respect. Afară!!!

Afară, secretara l-a privit cu milă și l-a liniștit pe director care se sprijinea de ușă, gata de-o apoplexie exemplară:

— Lasă, Geluțule, oameni penibili, nu cunosc respectul pentru ierarhici...

PE PROPRIILE PICIOARE

Tatăl își chemă fiul la căpătîi; nu era pe ducă, însă nu putea să-l vadă în ochi, așa că discuta cu el în această poziție, convenabilă pentru amîndoi din lipsa întîlnirii privirilor. Fiul își considera tatăl un naiv bățos, acesta își definea fiul ca pe un *snob neigienic*, vizînd pletele sale abundente și lustrul nădragilor evazați.

De astă-dată, însă, fiul simți că s-a întîmplat ceva, mai ales că tatăl se așezase pe un scaun, la cîteva minute după sosirea sa, timp în care a tăcut frecîndu-și tîmplele cărunte. Un pui de milă îl încercă pe fiu, așa ca un fior, dar îl reprimă cu rapiditate: doar îi era tată, nu un prieten...

— Rîde lumea de noi, băiete, ne vorbește pe la colțuri, șușotește, își dă coate, într-un cuvînt am ajuns oile negre ale cartierului!

Parcă speriat de un text așa lung debitat dintr-o suflare, tatăl puse capul în pămînt, de parcă greutatea unor gînduri deosebit de importante i-ar fi încovoiat ceafa. Tînărul aprinse o țigară și, executînd patru rotocoale perfecte, relansă discuția:

— Ei, și?

— Păi, mă, deșteptule, se înfierbîntă brusc tatăl, de tine rîde lumea în primul rînd, că ai ajuns la 35 de ani și tot pe capul nostru stai!

— Da? Dă-i încolo, că e invidioși, nu știe ce spune...

— Așa că am hotărît, spuse tatăl, ignorîndu-i intervenția, ca începînd de mîine să începi să mergi pe propriile picioare. Să cunoști viața de aproape, să înțelegi ce înseamnă să muncești, așa cum am făcut-o eu pînă la pensionare!

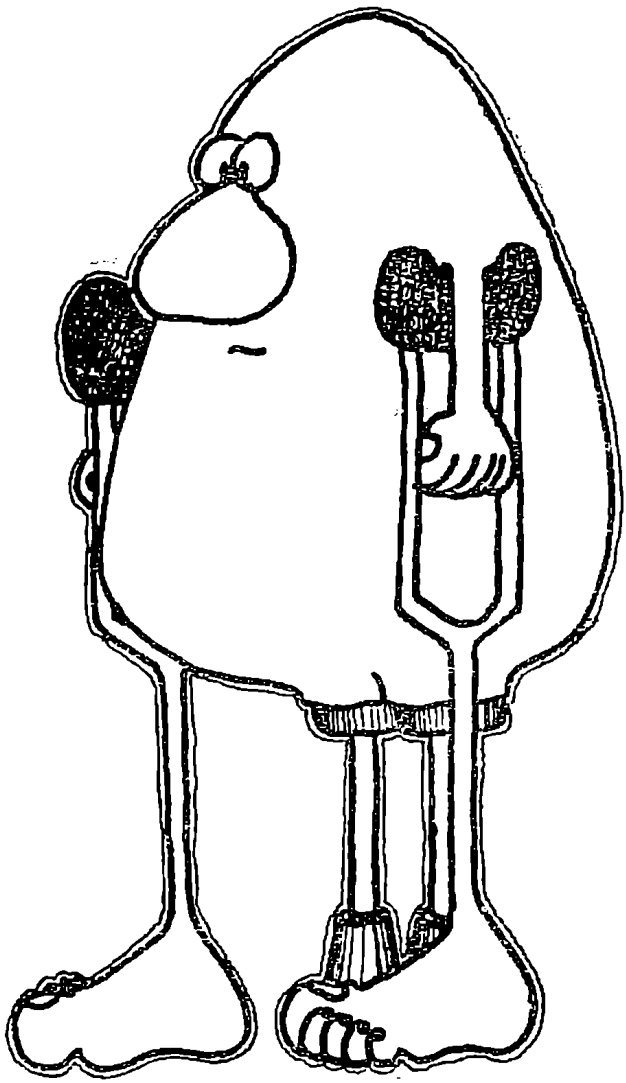

Tînărul se arse la deget dar nici nu simți. Holbă niște ochi cît un hublou de batiscaf și nu mai reuși să prindă trenul în care se afla și al doilea sistem de semnalizare al său.

Tatăl continuă necruțător:

— Din pensia mea nu mai primești nici un leu! Va trebui să te descurci, cum vei ști, din pensia lui maică-ta! Asta am avut de spus!

Tînărul ieși din odaie, cu capul plecat și inima mică din cauza nepăsării părintești care îi îngusta brusc și absurd orizontul luminos al tinereții sale blînde.

MORALA FĂRĂ FABULĂ

Într-o bună (rea) zi, bătrînul psiholog se simți foarte rău; își stabili cu precizie diagnosticul și se duse la un fost coleg, medic psiholog, o somitate în problemele capului.

Acesta îl ascultă în tăcere, aprobă autoverdictul și îl îndrumă la cumnatul său, renumitul psiholog care — în joacă — îl va vindeca și îi va aduce alinarea necesară.

Cumnatul psiholog al colegului psiholog îl primi pe bătrînul psiholog cu mari efuziuni, brațe ridicate și un ness rece. Îl ascultă cu răbdare, mîngîindu-și barba albă și patriarhală. Mai băură un ness, discutară despre cunoștințe comune și cunoștințe decedate, își spuseră anecdote din heidelbergul tinereții lor, după care cumnatul psiholog îl îndrumă pe bătrînul psiholog la un tînăr psiholog, nou venit, care promitea să fie o mare speranță.

Acesta îl primi foarte sfios pe venerabilul psiholog, după care, roșind absolut nemotivat, îl îndrumă la un stomatolog.

FABULĂ

Motto:

„În noaptea trecută a fost atît de frig încît un cățeluș care dădea colțul s-a rupt în două".

(Dialog în autobuz)

În lac treburile nu mai mergeau deloc bine: stuful năpădise peste tot, mîlul amenința și el, bașca peștii care se mutau în alte lacuri, ba plecau și în rîuri, unde îl vorbeau de rău pe crap, om blînd, care nu se înfoia în solzi...

Nimeni nu s-a mirat cînd într-o dimineață s-a prezentat la crap un tip bine, șalău, care i-a spus clar:

— Nu merge bine treaba, tovule, am auzit tot ce se întîmplă pe aici! Am fost trimis să redresez situația. Sînt expert în solzologie, psiholog în operculie, studii în Marea Neagră, în alte mări, cunosc cîteva limbi străine și sînt hotărît să fac ordine!

Crapul a înghiţit în sec, apoi a slobozit cu respect o bulă de aer:

— Cu ce începem, dacă nu vă supăraţi?

— Învăţăm peştii să înoate...

TEST DE PERSONALITATE

Povesteşte frate-meu: L-am chemat pe ăl mic, după ce soţia, cumnată-ta, m-a bătut la cap în mod figurat, să vedem pentru ce optează copilul. L-am chemat. În clipa aia opta pentru plastilină. Făcuse deja un avion, o barză (fără nimic în cioc, de unde să ştie el chestia cu barza?), un cal cu 7 picioare, probabil ca un protest inconştient la supradimensionare.

— Mă, tu ce vrei să te faci?

— Încet, frate, încet, îmi şuieră nevasta la ureche. Ia-l mai psihologic!

— Mă, tu ce ai vrea să devii? mi-am corectat eu rapid stilul.

— Actor!

Mă privea cu ochii rotunzi şi nici nu clipea. Am simţit că mă mănîncă palmele...

— Fii respectuos, altfel întorc foaia...

— Ce foaie? s-a interesat el politicos. Mi-a lipit de pantaloni barza de plastilină, iar soţia a roşit pînă la cercei.

— Porcule, am zîmbit eu, nici pînă la 100 nu ştii să numeri şi deja îţi umblă mintea.

— Ştiu pînă la o mie, a răspuns liniştit. Ei, mă mai întrebi?

— Ce doreşti tu să devii la viaţa ta, prietene al meu mai mic?

— Actor!

— De ce?

— Mă atrage mirajul binei!

Mi-a lipit avionul de picior, dar l-a dezlipit repede, nu făcea frumos la stofa aia de culoare deschisă, 450 metrul.

— Asta unde ai auzit-o?

— La televizor... un nenea îi lua la o tanti un *invertiu*..

Mi se uscase gîtul, nevasta zîmbea ca un prost, copilul executa din plastilină verde o broască.

— Ei, mă mai întrebi?

— Nuuu... întreabă-mă tu!

Copilul, total lipsit de umor, m-a întrebat:

— Tu ce vrei să te faci?

Colega mea de cameră, cumnată-ta, s-a pus pe un rîs în cascade groase, i se scuturau pleoapele false, parcă era o tamburină surdo-mută.

— Păi, ce să mă mai fac? Nu am o meserie?

— Ai, dar nu te ţii serios de ea... şi meseria ta adevărată este cea de actor, recunoşti?

— Ce paş... asta de unde ai mai scos-o? Eu am o meserie, dar nu sînt actor!

— Ba eşti! Mama cum îţi spune cînd vii seara noaptea acasă? Crezi că nu aud?

Am ieşit din cameră şi m-am dus să mă înscriu la IATC. Acum aştept rezultatul de aptitudini.

ODISEE SPAŢIALĂ 1002

povestire science friction

O dimineaţă umedă de toamnă îşi rostogolea ostilitatea peste cîmpiile cenuşii. Mirosea a fum şi nechezat de cai. Eric cel Vînăt se întinse alene, pocnindu-şi oasele mari. Îşi scoase coiful de noapte — de la o vreme îl dureau cumplit urechile, — şi scărpinîndu-se conştiincios în claia sîrmoasă de păr începu să numere calm grinzile din tavan în căutarea unei idei. Se vede însă că ideile erau plecate, aşa că renunţă repede, cum făcea dealtfel încă de la naştere.

— Randolph, viezure puturos, unde eşti? zbieră el plin de voie bună.

Acesta îşi arătă chipul unsuros prin uşa colibei:

— Poruncă, sir! Ochii lui cumplit de ciocuşi priveau spre propriile nări.

— Adu-mi să mănînc, netrebnicule! Afarrră!

Randolph dispăru ca luat de vînt şi reveni peste cîteva minute, însoţit de patru copii care purtau pe cap tăvi înmires-

mate. Dar Eric cel Vînăt nu apucă să se bucure de ospăţ. Randolph, evident rînjind, îi spuse într-o doară:

— Sir, preotul spune că iar o să ne viziteze AIA!

Eric văzu negru în faţa ochilor:

— Paştele şi păştuţele mamii lor, numai la noi s-au găsit să aterizeze? Aruncă cu un jambon după slujitor, dar îl nimeri în piept pe unul din copii care începu să sughiţe mărunt şi să se învîrtă în cerc.

Eric îşi puse coiful de duminică şi sărbători legale, zalele de la nuntă şi ieşi indispus. În scurtă vreme curtea era încălecată. Nu avură mult de mers: de pe coama dealului se ridica un fum galben şi puturos.

— Ce le-aş mai trimite o săgeată în fund, se îmbăţoşă un nevîrstnic, fiul lui Angel Newcastle, bogătaşul.

— Au costume de vanadiu, ecrane de autoapărare, îl puse cu blîndeţe la punct unul dintre sfetnici.

Se opriră într-o vîlcea, cu iarba prăpădită şi arsă. Vîrful argintiu al rachetei depăşea cu mult vîrfurile copacilor. În jurul ei trebăluiau fiinţe mititele, îmbrăcate colorat. La un semnal toţi intrară în rachetă, doar unul dintre ei, îmbrăcat într-un costumaş portocaliu, înaintă nesigur spre ei pe nişte picioare strîmbe şi care scoteau scîntei. Făcu gesturi paşnice cu mîna. Eric îi răspunse plictisit la salut.

— Venim din Sirius X 234, grăi melodios fiinţa portocalie.

— Steaua 14, vecinătatea cometei Halley, bombăni preotul frămîntînd alene nişte mătănii cît doi bostani.

— Vrem să vă ajutăm, să vă ridicăm!

Eric îl opri cu un gest scurt:

— Mulţumim, sir, avem de toate, şi mai bune şi mai rele, recolta e bună, hameiul vîrtos!

— Eventual ceva radar, substanţe radioactive, mai încercă astronautul.

— Nţ! La ce bun? Le strică dracii ăştia de copii unadouă!

— Măcar telefoane să vă instalăm! Ieftin, avantajos, economic, spuse cu disperare în glas portocaliul!

Eric îi zîmbi frumos:

— Aveţi o ţîră de răbdare, domnule cosmonaut! Şi întorcînd capul peste umăr strigă neglijent: domniţă Rowenta, aibi bunătatea de-ţi arată obrazul!

Din spate veni, cu faţa îmbujorată, o fată bălaie, rumenă, cu cosiţă bogată.

— Domniţa Rowenta, sir, face cît o centrală telefonică! Mai ales că nu e nici cuplată, nu sună ocupat. Dacă avem rîcă cu franţujii, îi anunţă domniţa Rowenta. Încoardă-ţi, dară, bojocii domniţă!

Fata dădu capul pe spate, ochii prinseră să îi scapere scîntei şi slobozi un urlet înfricoşător: caii se ridicară în două picioare, portocaliul se prinse de dîrlogii unuia, cu casca aburită pe dinăuntru!

Eric îşi reveni primul:

— Apăi, cam asta-i tot, sir! Vedeţi că n-avem nevoie de nimic!

Astronautul se dădu în spate, apoi, fără obişnuitele gesturi de salut, alergă spre rachetă, al cărei vîrf se îndoise puţin după intervenţia gingaşei făpturi.

Eric şi suita lui întoarseră alene caii şi curînd dispărură după un dîmb.

— De ce naiba nu se duc la incaşi? Au acolo şi cosmodroame şi loc unde să se zbînţuie, nu peste recoltă!

Eric era sincer supărat, dar îşi spuse că n-ar strica să dea o raită pe malul mării, nu de alta, însă domniţa Rowenta, în focul ei, scăpase un urlet care echivala cu o chemare la bătălie...

BASILE

Astăzi se împlineşte o lună de cînd a apărut în viaţa mea, spulberîndu-mi liniştea şi micile idealuri de om ajuns la o oarecare maturitate, nu numai de gîndire, Basile. Mîna destinului, căci există, s-a prezentat sub forma unui fox isteric, care în loc de *bună-ziua*, s-a uitat cruciş la mine, după care m-a considerat copac, asta în casa mea, sub privirea plină de admiraţie a consoartei care l-a luat în braţe. Eu m-am dus să mă schimb. Roade totul, de preferinţă haine, desigur predilecţia

manifestă o are pentru ale mele: am devenit ordonat. Îmi țin hainele pe dulap, iar în zilele cu ploaie, cînd se pare că îl supără reumatismele, mă îmbrac acolo. Mai greu este cu paltonul, dar vă asigur că se poate, așa cum se poate face și un nod corect la cravată avînd ca oglindă zugrăveala tavanului.

Șireturile de la pantofi au ajuns ațe; mai rămîne să-mi ia cureaua și ajung infractor sub arest în propria-mi casă. Știu foarte bine cum arată teroarea, care este definiția ei: are coadă scurtă, ca un deget păros, și cu ea bate tam-tamul în mobile, la orice oră din zi și din noapte. Mai ales noaptea, cînd încerc să visez și altceva decît expoziții chinologice. Nu-mi reușește: Basile mi se insinuează sub pleoape, în cazul în care n-o caută pe stăpînă chiar în pat, ajunge să îi aud respirația ca să-mi declanșeze un viciu rușinos: plîng cu capul în pernă, cu pumnii la gură să nu îmi audă suspinul, să nu se bucure de lacrimile mele, sadicul care patinează în bucătărie pe ciment, izbindu-se cu capul de ușă. Mă urăște: asta i se citește în ochii roșii, în smocul de barbă ce i se ridică amenințător la vederea mea: arată niște colți frumoși, se face că mușcă dar renunță și zîmbește, da, zîmbește, animalul! Încerc să-i susțin privirea, uneori reușesc, dar nu pot întotdeauna să latru batjocoritor. Asta ar fi victoria mea, dar și internarea... am început să încărunțesc, e drept imperceptibil, dar fenomenul e prezent, număr fire albe și mă trezesc cîntînd din succesele de tinerețe ale lui Zavaidoc. Nu mai e mult pînă mi se va da de mîncare cu pendulul lui Maxwell.

Godzila asta cu gabarit redus m-a plimbat în două săptămîni prin toate ungherele orașului, cu pasiunea lui de arheologie practică; sîntem cîțiva nefericiți care datorită unor basili vom ajunge să descoperim cenușa vreunui foc haiducesc de acum cinci secole.

Așa am legat cîteva prietenii triste, unul dintre noi care are o cotarlă lungă, cu burta pe pămînt și picioare laterale, a ajuns la băutură: noi îl înțelegem; are cîinele de doi ani, doamne, un cîine care trebuie plimbat de trei ori pe zi, indiferent de anotimp. Acum bietul a mărit rația de alcool: javra are insomnii.

Visăm stînd în cerc, smuciți din cînd în cînd de fiarele astea energice, un bărbat, un adevărat bărbat, un angajat al

ecarisajului, un om integru căruia să-i asigurăm o bătrînețe liniștită în caz că... cu toate că nu se știe, dacă ipoteticii pantofi din pielea lui Basile nu ar începe să latre... Poate că totuși mie îmi surîde șansa de astă dată: de două nopți Basile lipsește de acasă! Am spus, dragi tovarăși, și două rugăciuni de speranță! Iartă-mă, dragă prietene, posesor al unui fox de sex opus, dar dacă l-ai lăsat în casă, ține-l și lasă-l să-și întemeieze un cămin în apartamentul dumitale, că îi dau și zestre.

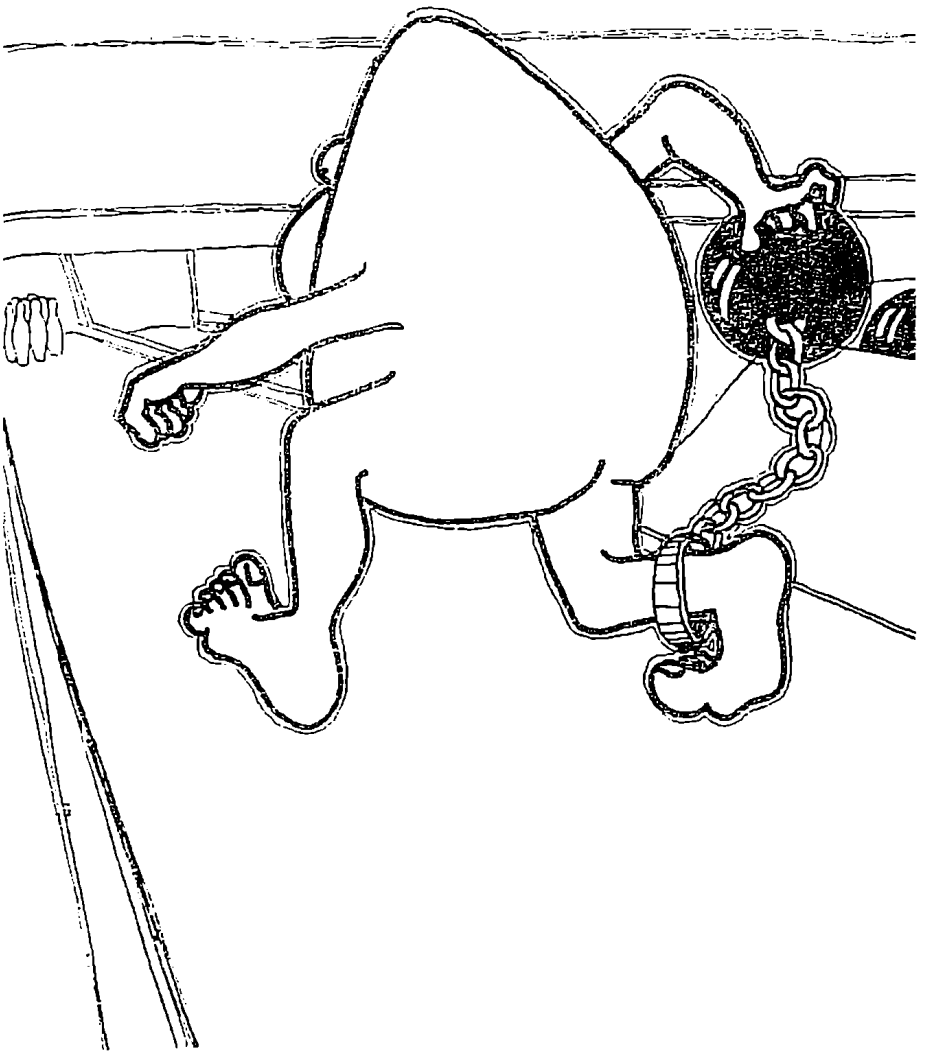

La început oamenii scoteau sunete nearticulate. Femeile, ca de obicei, scoteau mai multe sunete. După aceea le-au articulat, sunetele, bineînțeles. Comunicarea la început avea aspect folcloric și se făcea de pe un deal pe altul sub forma: „Mă, Gheorghe, măăă! Ha! Ce faci, măăă? E!" Și pe atunci se întîmpla ca telefonul să sune ocupat, respectiv unul din ciobani să fie plecat la stînă, ori în alte interese de brînză. Telefonul modern a fost descoperit la 17 martie 1876 în dulap la Graham Bell. El este considerat tatăl telefoniei, mama nu se știe cine a fost, dar s-au mai văzut cazuri de inveții fără mamă. Telefonul a pătruns rapid în viața cotidiană. În comuna primitivă telefonarea se făcea prin atenționare, respectiv de pe un deal era rostogolit un bolovan pentru a-l face atent pe interlocutor. De obicei nu era făcut atent, ci era făcut mort. În epoca de fier forjat a apărut telefonul fără fir, cunoscut în popor sub denumirea de bîrfă. „Ai văzut-o pe Cromagnoneasca, iar și-a schimbat mastodontul!" sau „Las' că se întoarce Iguanodoneanu de la vînătoare, atunci să vedem pe unde scoate blana madam, că toată vara a bătut peșterile de pe litoral cu un *Dinozaur — alfa*, cu număr de Roma..."

În evul mediu telefonia avea un caracter feudal. Veștile urgente se trimiteau cu buciumul, cornul și curierul. Ele ajungeau repede; dacă era anunțat un botez, nașii soseau pe cînd finul era deja feudal pensionat. După ce a apărut telefonul modern au apărut și necazurile: cuplările greșite, care mai adesea duceau la... divorț, deranjamentele care se reparau cu lizadon și carbocif, adiționările, dintre cele mai simpatice fiind acelea cînd plătești taxă de telefon fără să ai telefon.

Cum se instalează un telefon? Un telefon se instalează pe o măsuță. Dar ca să ajungi să-l vezi pe măsuță trebuie să ai părinți iubitori, care la împlinirea vîrstei de 5 ani îți fac cadou o cerere de instalare pe numele tău. După terminarea liceului dai o raită pe la telefoane. După aceea te întorci acasă și te apuci de facultate, te încadrezi în cîmpul muncii, depui o disperată activitate obștească, poate-poate, dar în general nu, apoi te căsătorești, faci copii cu soția, începi să-i crești, începi să te ramolești și, într-o zi, cînd familia înlăcrimată și doctorii neputincioși stau la căpătîiul tău, aduce poștașul o adresă: „Cartierul în care locuiți dumneavoastră nu este trecut încă

în planul nostru de instalare a posturilor telefonice", respectiv fiind informaţi despre starea de ducă în care te afli te anunţă că acolo jos încă nu se pun telefoane, comunicarea cu cei plecaţi făcîndu-se numai şi numai cu ajutorul spiritelor. Mai există o metodă veche: dacă ai cunoştinţe la telefoane.

Cea mai nouă invenţie în domeniul telefoniei este videotelefonul, adică „vezi tu telefon cînd mi-oi vedea eu ceafa".

GEOLOGIA

Geologia, ca şi agricultura, se ocupă de pămînt. Geologii sînt un fel de şefi de cadre ai pămîntului. Ei intră în peşteri pentru a căuta pe unde să iasă ca să poată spune ce e speologia. Fraţii siamezi ai speologiei sînt stalactitele şi stalagmitele, un fel de ţurţuri cu diplomă de stat. Geologii au la ei lanterne, salam şi hărţi care nu le folosesc la nimic. Poartă în cap nişte căşti de protecţie împotriva muncii şi pietrelor care pot să îi izbească cu diverse prilejuri şi colţuri ascuţite. Geologii stabilesc vîrsta straturilor grafologice ale pămîntului şi întocmesc certificate de naştere. S-a ajuns de comun acord că vîrsta pămîntului este matusalemică, dar în nici un caz mai mult de atît. Cum a apărut pămîntul?

Pămîntul a apărut pe rînd. La început n-a fost nimic, numai beznă mare şi stele, vagaboande, meteori, comete şi cometi cu coadă. Mai exista aşa-numitul praf cosmic care s-a întărit ca să nu polueze atmosfera vidului. El s-a întărit rotund şi turtit la cei doi poli, adică patruzeci de lei. Multă vreme s-a crezut că pămîntul e plat, de exemplu ca un platan, sau că e sprijinit de nişte elefanţi. Cu trompă. Pe atunci elefanţii nu aveau trompă pentru că nici nu existau pînă nu i-a descoperit Darwin. După aceea un timp a fost era glacială cînd nici nu puteai să ieşi din casă, dar microorganismele ieşeau, ca de exemplu Euglena Viridis, care seamănă cu un pantof de damă. Într-o bună zi zăpada şi frigul s-au topit şi s-a făcut o climă foarte ecuatorială cu păduri virgine greu de explorat. Oamenii, care au aşteptat în copaci să se facă cald, s-au dat jos şi au pus mînă de la mînă de au făcut epoca fierului forjat. Ei erau matriarhi din tată în fiu, femei-

le fiind bărbați și respectate. După aia unii s-au făcut patriarhi și așa au rămas. Oamenii primitivi trăiau al dracului de mult, de unde și expresia „vîrstă patriarhală", dar și femeile trăiau cînd cu unul cînd cu alții. Dacă acest lucru se petrecea atunci cînd femeile erau bărbați, atunci orice bărbat ar fi ajuns mamă, dar, slavă, încă nici un bărbat n-a alăptat.

În tot acest timp, adică între timp, că avea vreme, geologia a făcut cărbuni și petrol. Benzină de 98 n-a apucat să facă, așa că nu se găsește nici azi. Geologii sînt excursioniști în interes de serviciu. Umblă foarte precis de colo-colo în peisaj, uneori și în sens invers, și ciocănesc în munți pentru a descoperi feldșpaltul, silicoza, vandaliu și alte metale prețioase.

Unii au făcut experiențe interesante ca să vadă cît pot sta singuri sub pămînt, fără „Melodia preferată", bardezi, colegi și soacră.

S-a dovedit că pot să stea mult. Cînd au venit sus au recuperat zilele care au stat jos. Geologii sînt și vulcanologi. Cînd erupe un vulcan se duc la marginea lui și iau notițe.

Un vulcan celebru este cel de la Napoli care erupe contracost în sezonul turistic. De aici vorba „vedi Napoli, poi mori... dacă te apropii prea mult". Fără geologie n-am ști cîți ani avem. Așa știm.

Omenirea are 20 de milioane de ani bătuți pe muchie și pe controlate, cu carbon radioactiv, un fel de carbon care se pune în radio și după aia se dă drumul.

UN BASM CA ÎN POVEȘTI

A fost o dată — de două ori, hai de trei ori, un împărat mare și tare, pe nume Cobol Împărat. Și avea el o fată, numai una, mîndră în toate cele și celelalte, cum e Petrică între sfinți și Vega printre stele.

Ei, și veni și sorocul măritișului, că de-acum Kartella era destul de măricică (peste 1,72). Întîi s-a gîndit s-o dea la baschet, dar nu se făcea orișicît... apoi s-a hotărît, prin chibzuire, s-o mărite.

Dădu sfoară, funie, ață pe cuprinsul împărăției. Mamă, ce îmbulzeală a fost după ce-a apărut anunțul în ziarul local!

Veneau pretendenții ca albinele la miere, ca peștele la nadă, ca musca la... arat.

Împăratul Cobol ieși în cerdac și zbieră mîndru: „Mă, eu vă dau fata, singură la părinți, fainâ... pardon, cititâ și răscititâ, dacă îmi spuneți cîte stele sînt pe cer. Cel care nu ghicește, calculează, ori presupune corect, științific, că de empirism m-am săturat, unde îi stă opozabilul acolo îi va sta materia organizată superior. La treabă, ginerilor, nu *pierdeți* din 8-ul productiv că e scurt".

Cei din ogradă se priviră cam galben-cruciș, dar pas de mai ieși, că atîta așteptau străjile, să-i ia în sulițe și halebarde.

Scoaseră ei din coburii șeii binocluri, monocluri, lunete, chiuvete, mofete, rigle, șublere, șube să nu le fie frig noaptea, că aici așa era obiceiul din străbuni: după zi venea noaptea și invers.

Trecură și cele 8 ore, împăratul ieși din nou în cerdac. Primul se apropie de el prințul Fortran, înalt, chipeș, pe un bidiviu ce mînca jăratic programat și știa primul milion din *pi er pătrat*. Împăratul îl ascultă, apoi călăul făcu un gest scurt, nu lipsit de gingășie, pe care îl repetă și cu Display cavaler de Feed back și cu toată ceata neorganizată de pretendenți. Împăratul rămase cam trist, fata zburda prin peisaj, nu îi trebuia ei nici unul din prinții ăștia făloși cu tot felul de sisteme și calculatoare... Într-o zi se prezentă în fața împăratului cu un tinerel cam sfios, cam student de felul lui, care roșind puternic, scoase din buzunarul jeanșilor un minicalculator și, după ce moșmondi pe claviatură, spuse fără să clipească:

— Află, nene, pardon, înălțate, că la ora actuală pe cer sînt 13.456.654.234.977.035.666.721.549 stele. Dacă nu mă crezi, numără-le!

Împăratul îl pupă drăgostos și zise:

— Dragul meu *ginere*, asta am vrut să știu... vezi tu, toți cei care s-au prezentat la mine au venit cu *scule* din import. Numai tu încurajezi gîndirea natală. Ia-o și fiți fericiți pînă la anumite adînci bătrîneți.

Și cei doi așa făcură.

Morala:

Ca să citești un prospect în limba engleză trebuie să știi englezește...

Pipa fără mușțiuc: un mijloc agreabil de a-ți face nervi pe nepusă masă și după masă. Crește colesterolul, bate inimioara mai repede, simți că trăiești și respiri greu. Fumătorul pipei fără mușțiuc trebuie să îndese bine și mult tutunul în pipă, să-i dea foc, după care să caute cu calmă disperare locul pe unde să tragă din ea. Gustul este agreabil, ceva între un cocteil de nicotină și fiere, îndulcit cu sare amară. În caz că nu se găsește locul de tras din pipă, se iese pe balcon, de unde se strigă la copiii vecinilor, se strigă la vecini, se pune întrebarea *de ce?* În caz că vecinii nu sînt acasă se dă cu pumnul în masă, se reia strigatul la nevastă. Pentru burlaci ultimul remediu este ineficace. Pentru revenirea la tonusul normal se dă drumul la televizor, unde se vizionează ultimul mare meci de verificare al echipei reprezentative de fotbal cu *Avîntul Fabrica de becuri și veioze.*

Leagăn pentru copii fixat de perete: acest leagăn rupe cu tradiția, cu prostul obicei de a instala leagănul suspendat de ceva, pentru a realiza acel *huța-huță* absolut indispensabil pentru statutul de leagăn. Leagănul acesta se fixează direct pe perete cu un piron zdravăn. Se instalează copilul și i se face vînt. Desigur, o singură dată... el trebuie să știe de mic că viața nu este numai *huța-huța*, ci poate fi pur și simplu *huța.* O mică trusă medicală e binevenită. În caz că odraslele au depășit vîrsta legănatului nu mai e nimic de făcut: știu ei și singuri să se dea în bărci.

Ochelari de soare fără lentile: acești ochelari feresc vederea de razele solare numai dacă stăm în casă cu jaluzelele trase. Ei se găsesc de vînzare la shopuri, sau pe sub mînă. Pentru achiziționarea lor trebuie minimum de cunoștințe în domeniul limbilor străine și 3 kg de prostie.

Soacră care nu vorbește: în domeniul acesta orice inovație este sortită eșecului. Vorbește, madam, vorbește . . .

Ceas de mînă cu pendulă: el arată ora exactă. Atunci cînd funcționează. Cînd nu arată, stă. Multă atenție la izbituri. Curiozitățile pur mecanice trebuie lăsate deoparte, o dată cu capul care poate fi ușor cutremurat de pendula masivă din bronz aurit sau aur bronzat. Acest ceas nu se întoarce decît odată cu posesorul, în caz că nu e plecat. Se întoarce pe o parte și pe alta, insensibil la proteste, de 4—5 ori, după care posesorul se cere moașă comunală în București sau ajutor voluntar la „Salvamont" ca saint-bernardez.

Tavovelișniță multifazică: o îmbunătățire certă a tavovelișniței monofazice care, desigur, va fi mult apreciată de gospodinele care nu fac nimic.

Sacoșe de nailon din rafie: comode la dus și întors, încăpătoare, cu mînere design în formă de degete. Nu se găsesc în comerțul de stat, nu se găsesc deloc. Fundul acestei sacoșe este redus la minimumul necesar, adică lipsește. De asemenea unul din pereții laterali pentru o aerisire eficace.

ACTIVITATE SPORTIVĂ

Am cîțiva copii, soție, soacră legitimă, 9 dioptrii și lucrez la un centru de calcul; în viața mea n-am făcut ceea ce se numește mișcare, sport în aer liber — o singură dată am jucat fotbal cu copiii în spatele blocului și am transformat o lovitură liberă, conform indicațiilor unui băiețaș drăguț, cu ambele picioare deodată. Stîngul l-am dus la slujbă în ghips, timp de două luni, dreptul era vînăt și cu o unghie ușor smulsă de tot.

Acum o săptămînă m-a chemat tovarășul director, Dumnezeu să-l ție:

— Ce activitate sportivă depui dumneata, așa în general?

— Nici în general, nici în locotenent, tovarășe director, sînt extrem de miop, slab că mi se văd coastele cînd respir, de parcă aș fi înghițit un coș de nuiele.

Cred că nici nu a ascultat ce am spus, pentru că după 5 minute de stat cu nasul într-un carnet, timp în care a scris de zor, a ridicat la mine doi ochi frumoși și ierarhici:

— Mîine la ora 8 să fii la stadion, în chiloți de gimnastică, maiou și tenișI albi! Mi-a mai făcut un semn delicat cu mîna: „ieși afară"

Acasă am discutat cu soția despre viață, mi-am recunoscut cîteva păcate conjugale: în urmă cu doi ani am fumat pe ascuns în baie și am băut singur o sticlă de bere tot în aceeași încăpere. Apoi m-am împăcat cu soacră-mea, i-am pupat negul respingător de pe nas, dar nu-mi mai trezea nici un fel de sentimente ca altădată. Mi-am privit copiii cum dorm, le-am mîngîiat, cu un pui de plîns în gît, creștetele blonde și le-am urat printre lacrimi: „Somn ușor, îngerii lui tata".

Toată noaptea nevasta și soacra au vopsit o pereche de indispensabili, pe care după ce au coborît-o în bernă mi-au scurtat-o pînă sub genunchi cu aproximativ 10 cm.

La ora 8 dimineața am fost la stadion; așa o jale mare și amară m-a apucat, cînd mi-am văzut cîțiva prieteni și colegi, tot de la calcul, zgribuliți, cu picioare subțiri și păroase, ca ale mele și ale puilor de Gostat calitatea a II-a, că i-am mai tras un ropot de plîns viril în vreme ce mă făceam că-mi leg șireturile de la tenișI.

Nu ne-am vorbit, am dat mîna ca la înmormîntare. Un tovarăș voinic ne-a aliniat în fața unor garduri și a tras cu un pistol. Unul dintre noi, care fusese pe front, a luat-o peste terenul de fotbal răcnind: „Nemții, la atac!!", alți doi au fugit și ei, dar în sens invers, peste gardul de sîrmă. Am fost singurul care am fugit înainte. Primul gard l-am doborît, al doilea mi-a învinețit țurloaiele, al treilea l-am trecut pe burtă, apoi nu mai știu nimic... Colegul, care fusese pe front, apucase în acest răstimp să-și sape o tranșee pe linia de 16 metri. Nu l-au scos de acolo decît seara tîrziu și numai după ce au semnat un armistițiu în care el a cerut respectarea clauzelor de la Geneva, din 1929, cu privire la tratamentul prizonierilor de război...

M-am întors acasă pe picioarele mele, am adormit în timp ce mă descălțam și așa, în unghi ascuțit, am fost culcat. Am tras un somn ca și cosașii, pe spate, sforăind puternic, și a doua zi am fost primul la bazin.

Mi-au fost într-un fel de folos zbieretele unor colegi care veneau cu argumente firave că nu știu să înoate, pentru că, aplecîndu-mă să văd fundul bazinului, am căzut în apă și am fost scos cel mai de departe din bazin, aproape de jumătatea lui. Acasă, în timp ce beam al zecelea pahar de ceai și explicam ce simte omul cînd nu are ce respira, a sunat un tovarăș de la sindicat care m-a felicitat, mi-a spus să merg tot înainte și m-a anunțat că am primit singur un birou cu două aparate de import. Prospectele aveam să le primesc după a treia zi de concurs.

Aceasta a fost cea mai frumoasă, am dedicat-o aruncării diverselor obiecte ca de exemplu: o farfurioară de lemn, o bilă de fier. Tranșeea colegului meu au folosit-o arbitrii. Eu am azvîrlit foarte bine discul, cu putere și departe, însă în pieptul unui coleg. El a făcut timp de 5 minute *hiiii*, eu am luat-o la fugă, am mai apucat să șoptesc „iertare", apoi iar nu mai știu nimic. Am fost declarat învingător, colegul pălit a fost declarat la spital.

Tocmai plîngeam cu capul sub plapumă să nu mă audă copiii, cînd a sunat din nou telefonul, același tovarăș sindicat mi-a spus felicitări, colegul este în afara oricărui pericol și posibilitate de a reveni în colectiv mai repede de cîteva luni și m-a anunțat că dimineața chiar mașina tovarășului director mă va duce la o altă activitate sportivă, de astă-dată interinstituții.

Îmi cer iertare dacă am supărat pe cineva la viața mea, dacă i-am făcut vreun rău. Rog pe cei cîțiva prieteni pe care îi am, și din copilărie și din maturitate, să aibă grijă de familia mea. Mîine au loc probele de lupte libere...

ROBINSON 24 H

Întors de la servici (bere cu băieții), am găsit în camera mea întrunit un divan ad-hoc, compus din soție, soacră, copiii mei, copiii lui Vasile și părinții acestora. În total 9 persoane, cu mine.

Am bănuit că s-a întîmplat ceva rău, sau ceva foarte plăcut; un deces neașteptat, un loz în plic de 50.000. Nu era nici una nici alta, pur și simplu prietenul meu cel mai bun, un înverșunat drumeț pe jos, reușise să-mi convingă clanul că e timpul să ieșim în peisaj, să umblăm ca nebunii pe jos prin munți.

De cînd mă știu n-am avut apetit de haiduc fugind de poteră, așa că le-am întors spatele și m-am dus să-mi încălzesc mîncarea ce se arsese în toiul discuțiilor. M-au urmat cu toții, minus copiii, care au întors camera pe dos într-un timp record, spre bucuria părinților care îi aprobau binevoitori, spunînd că un copil vioi e un copil sănătos. Sînt de acord, dar să fie sănătos la maică-sa acasă, nu în camera mea, care în jumătate oră arăta ca un cuib de gangsteri fugiți.

M-au urmat cu conștiinciozitate pînă lîngă patul pe care m-am trîntit ostentativ, s-au așezat pe marginea lui, soacra pe marginea mea, așa că la orele 20 am cedat, hotărînd într-un glas ca peste două zile să ne ducem în munți la iarbă verde ca niște vaci după o iarnă grea.

Am încercat cu o zi înainte să-i trag o cefalee dar m-am trezit cu cîteva kilograme de cartofi pe tîmple, mi s-au dat mai multe algocalmine, așa că duminica dimineața eram cu adevărat bolnav, un fel de mahmureală combinată cu greață și gît de lup.

N-am scos, bineînțeles, mașina din garaj, am luat un tren personal care ne-a dus vreo 4 ore, după care am coborît într-o haltă unde cantonierul s-a uitat la noi ca la un inspector de divizie.

Nimic de zis, era frumos, mai ales munții cu tot utilajul necesar, curgea și un pîrîu pe aproape și am propus timid că ar fi minunat să ne oprim acolo, ce să mai urcăm, și de aici se văd munții la fel de bine și de înalți.

S-a lăsat o liniște mare, ca la căpătîiul celui fără salvare și 16 perechi de ochi m-au privit cu milă, dispreț și altele. Am înhățat atunci cel mai greu rucsac și, cocoșat, am început să urc primul pe o potecă ce s-a terminat după cîțiva metri. Umblam între ferigi pînă la brîu, n-aveam cum să le depărtez, în timp ce trupa mă urma cu o voioșie absolut nelalocul ei. Cînd am vrut să mă opresc și să îmi trag răsuflarea, Vasile mi-a proptit un genunchi amical în șale și a zbierat: „Hai, mă, găgăuță!"

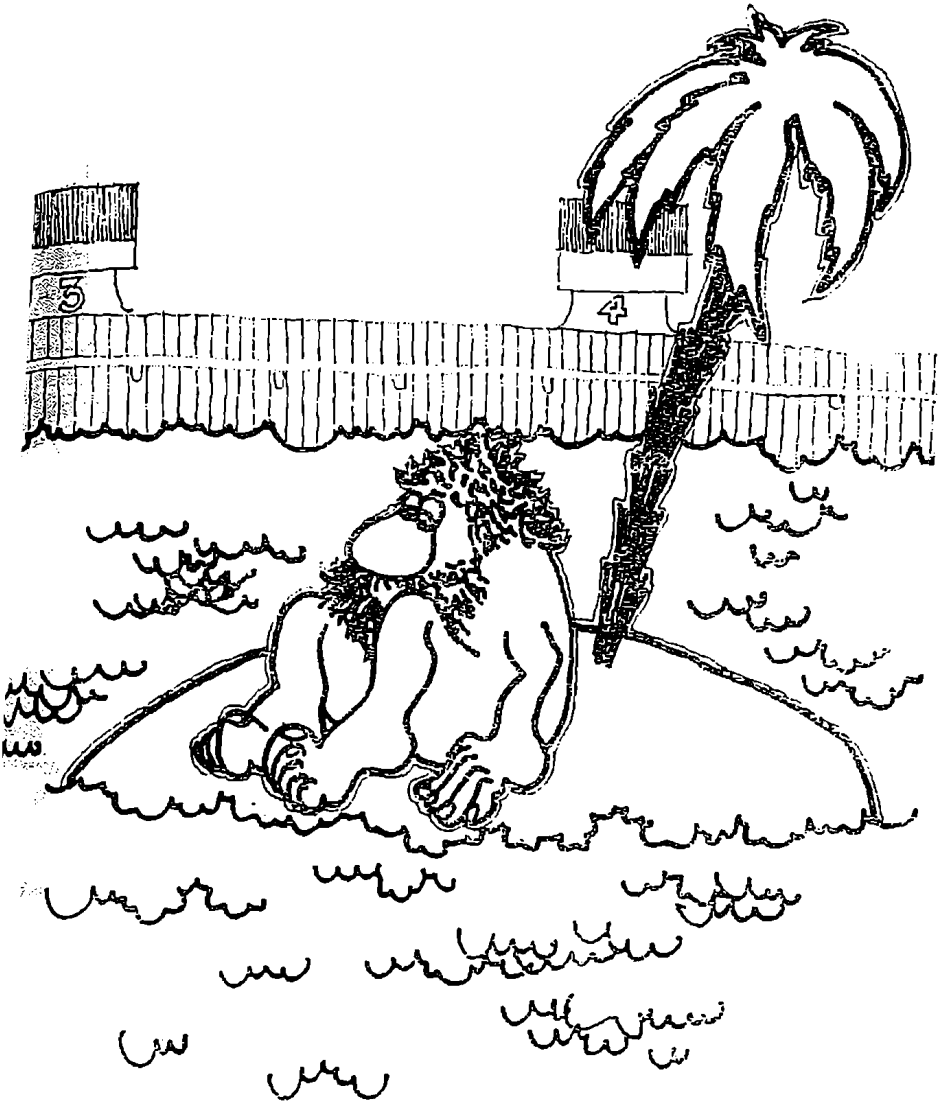
3
4

Dacă nu aș fi avut tona de materiale în spate, poate că-l pocneam, dar așa m-am rezumat să icnesc protestatar. N-avea cine să mă audă. Am mers pînă cînd picioarele mi-au spus politicos: „salut, tovarășe" și m-au lăsat. Rucsacul m-a tras într-o parte și m-am oprit într-o poieniță, cam la cîțiva zeci de metri, cu o narcisă în gură. S-a rîs copios de mine, însă nici unul, nici măcar copiii mei cărora mă zbat să le asigur un viitor bun, nu mi-au întins mîna. Se hlizeau în mod colectiv și se odihneau, nemernicii, în acest timp! Cînd am ajuns sus am vrut să înjur, dar din gură nu mi-a ieșit decît un fel de șuierat de samovar pe care l-au tălmăcit fiecare după vîrstă, grad de rudenie și respect lipsă.

După un secol de mers, dacă nu chiar vreo trei ore, ne-am oprit într-o splendidă vale, unde am hotărît să poposim. Dar valea s-a dovedit a fi un fel de mlaștină destul de udă, așa că am pornit mai departe, eu fiind bineînțeles cel mai ud datorită greutății suplimentare. Clefăiam prin noroi ca un... da, ca un porc, dar nu-mi mai păsa, putea să vină la mine și ursul să mă înhațe. Mergeam fără nici un gînd, mă plesneau crengile peste față și îmi spuneam din cînd în cînd că trebuia să plătesc pentru toate păcatele vieții mele. Cînd ne-am oprit definitiv credeam în Dumnezeu.

Mi-am scos inchiziția cu bretele de pe spate și m-am prăbușit fără rușine în peisaj, dar m-am sculat cu aceeași viteză fiindcă am deranjat un mușuroi de furnici, fetele fiind probabil în ora de somn.

S-a rîs din nou de mine, mi s-a spus chiar că Fred Astaire a fost un diletant începător, că mișcările mele dovedesc capacitățile nebănuite ale omului de a se dezbrăca în chiloți în cîteva secunde atunci cînd interesele o cer. Și le cereau. Am căzut în plină copilărie, ca pe vremea cînd aveam pojar, dar nu mă ardea atît pielea, cît mă ardea sufletul.

Doamnele au golit gastronomia pe o pătură, iar eu cu Vasile și copiii noștri am trecut la ridicarea cortului. I-am implîntat cu nădejde prietenului meu un țăruș în piciorul stîng, încît, la urletul său absolut firesc, pădurea a început să freamete și s-au auzit mai multe minute în șir zgomote și tropote, crengi rupte, ca la apropierea focului. Cu sfoara care trebuie să susțină țărușii, am strîns ușor de gît pe doi dintre copii, unul al lui, unul al meu, cei care rînjiseră mai mult pe cînd mă aflam eu în vale cu narcisa în gură.

I-am scos și i-am rostogolit mai încolo, aproape de foc, dar nu era încă ora să frigem carnea de porc. Vasile m-a însărcinat să țin pînza cortului sus, am ținut-o și, cînd mi-a venit mai bine, am scăpat-o din mîini peste nevastă și soacră care stăteau aplecate și curățau ridichi. Pînă le-am scos din captivitate au trecut niște minuțele bune, erau îmbrățișate și pline de bulion. Nu mi-au spus nimic, dar am înțeles că trai bun de aici înainte nu voi avea cu ele numai dacă le aduc lunar acasă cîștiguri de peste 40.000 de lei, ceea ce numai în filme s-ar fi putut întîmpla. S-a înserat, și noi eram cu cortul tot fleașcă. Am profitat de întuneric și am încercat să bat un țăruș cu fiul meu cel mai mic, dar m-a mușcat!

În fine, luna era sus, cortul sus, apa fierbea în ceaun și eu cu Vasile am băut cîte un pahar cu țuică. Le-am dat și doamnelor, ca să șterg proasta impresie, dar era nițel oțet pe care uitaseră să-l toarne în mîncare. Au rămas cu aceeași impresie, dar la ea s-a adăugat una cam neplăcută: ploaia, care în timp scurt a devenit realitate. Ne-am înghesuit în cele două corturi alăturate și m-am culcat lîngă soția lui Vasile care mi-a șuierat: „Barbă-albastră!", am ieșit rapid și m-am ciocnit cu Vasile care se apăra de cîteva cratițe ce zburau din cortul *meu*. Femeie fidelă, scumpa mea soție, am trecut unul pe lîngă altul, în patru labe ca și căutătorii de comori, fulgerele ne luminau fețele răvășite, dar nu era vreme de analiză.

Soacră-mea stătea sub un brad și mă blestema alene în timp ce copiii mei ne strigau din cortul vecin. Copiii lui Vasile nu erau!

Am început să fugim prin pădure, să urlăm după ei, dar nimic, era ora trei dimineața și noi executaserăm deja cîteva transhumanțe. Vasile încărunțea încetișor sau mi se părea mie...

Ne-am întors în zori la corturi, cu capetele plecate și nădragii sfîșiați. Femeile boceau folcloric, copiii mei erau legați de un copac pentru eventualitatea dorinței de a pleca. Am auzit în liniștea aceea înfiorătoare niște chicote subțiri: cei doi erau în bradul de lîngă cortul meu...

A urmat o scenă pe care nu vi-o descriu, dar mie mi-a făcut plăcere; am trecut și eu la fundul urmașilor mei, cu o curea... păsărelele nu se mai auzeau, era un guițat general și un cor care cerea iertare, dar n-am avut milă, nici eu, nici Vasile.

Am adunat totul, fără un cuvînt și eu am pornit primul la vale, fluierînd un cîntecel din armată. Acum stau și mă uit la televizor, clanul meu doarme pe unde a apucat. Cel mai mic pe o anume instalație, mă duc să văd ce face, încă nu știe să înoate.

ARSENAL LINGVISTIC DE SEDUCȚIE

panoplie gramaticală, cu comentarii și bibliografie

I

FEMEIA, BĂRBATULUI

Substantive, îndeobște zoologice, cu nuanță diminutivală: iepurașule, pentru unul simpatic și cu urechi lungi, ursulețule, vulturașule, mai ales acolo unde el este vînător, inorogușule, celui care a fost înșelat o dată, cuțulache (citit cuțulaș).

Adjective, cu trimiteri la particularități anatomice: burticică, așchiuță, veioză (cap mare, picioare subțiri) devenit adjectiv din cauza unui clipit sub formă de tic nervos, părosule pentru cei care se rad o dată la lună, mascalțonel, simpaticului parșiv care nu uită să aducă flori la zilele aniversare.

Verbe, care prin antinomie creează un oarecare efect duios: umblă-iute, strigă-tare, fă-te-ncoa, mîncărime, tendențios la adresa celui care mănîncă și insistă mult.

Onomatopee, lapidare de obicei, cu iz conjugal: ofule, bîz-bîz, cîr-mîr, hei-hei.

Observații: Bărbaților li se adresează puține apelative florale, din motive lesne de înțeles: nu-i poți spune garoafă celui care miroase a trandafir. Augmentativele pot primi sensuri dulci; nămiloiule, spre exemplu, sau prin opoziție stîrnesc un cald efect hilar: prăjinuță, batozel, umflățicule, jeangrosișorule.

Autorul a întîlnit și un substantiv foarte ciudat: *portofelule*, respectivul fiind probabil sau încăpător, sau cu piele fină, sau să lăsăm.

Bibliografie orientativă:

Prapur Eleonora, *Onomastica psihologică și curba divorțurilor în comuna Brambură*, între 1876—1901, Editura Părintele Pafnutie, f.a.

Pîrlitzelu Machedon, *Fluieratul în degete la popoarele nordice*, mss.

II

BĂRBATUL, FEMEII

Substantive florale: toată flora noastră, minus unele plante cu două nume, sau plantele furajere, iarba, trifoiul numai cu patru foi și sub 25 de ani.

Zoologice: au o arie mai restrînsă, dar ca o specificitate (citiți repede de mai multe ori acest cuvînt și căutați-vă limba apoi) și anume că bărbații folosesc combinații zoomorfe; peștevulpe, mîțăcîne, racuursu. Variante zburătoare nu se întîlnesc prea des însă cei care locuiesc la altitudine le folosesc în și prin subconștient: pitpalac rujat, ghionoaie oxigenată, prepeliță cu zulufi, botgros platinat.

Onomatopee: zît, Gherrrghină, șadap, ho, ei-ei, afară că spargîî!

Observații: Bărbații cu predilecție pentru diminutivul micșorat: pisicuțicule, gărgăricuțică, reginuca nopticelii, asta seamănă cu Boticelli, dar nu-i nici o pagubă.

Autorul a întîlnit des la bărbați forma tăticule pentru mămicule și băiețaș pentru fetiță. De asemenea a mai auzit, paradoxale la prima vedere, formele: dulăpiorule, aplauzel, bravo-bis, piperaș, taie-spînzură (!), dillingeriță, cetățuie, bimbam-bum, glisantă, unușicuunu, icoană de care n-a aflat patrimoniu, de Paris verde.

De la o anumită vîrstă toate apelativele alintante se însoțesc de hmm, mda, ehh și cadouri.

Bibliografie selectivă (la nimereală):

Plapumă Savin B., *De la durdă la pușca cu repetiție*, mss.

Un colectiv format din Ghiață N., *Lăptișorul de matcă la romani*, Actae transcendentaliae, an I, nr. 1, pg. 1 și coperta.

Răbdare Eustațiu, *Formule de politețe în comuna primitivă și comuna Satu*, (în) Revista Haiducelul (xeroxată de mînă).
Babușcă Diafana Robu, *Mitul zburătorului la aviatori*, (în) *Der Vrrum*, Verlag, 1924.

MU X 75

Verișoara mea este o fată fermecătoare și plină de idei care, îndeobște, declanșează în cel mai bun caz neînsemnate pagube materiale, mici catastrofe familiale. În funcție de glasul sîngelui, familia le primește fie cu stoicism, ca pe un rău inevitabil — bunica, singura în viață, le acordă și o oarecare tentă religioasă, însă e firesc de vreme ce a locuit timp de 25 de ani în chirie la un cîntăreț bisericesc — alții, ca mine, ne îndopăm cu tranchilizante, repetînd cu glas tare că un bărbat nu are voie să ridice mîna asupra femeii, eventual s-o lovească doar cu o floare; m-am gîndit la un buchet de gladiole, dar după ultima ei inițiativă tehnico-științifică mi-am zis că e prea puțin, și dacă o ating cu un filodendron . . .

A venit la noi în urmă cu cîteva zile și, în binecunoscutul ei stil aferat și semicinic, și-a rotit ochii prin bucătărie, nu înainte de a aprinde o țigară de foi, mirosind a cîine scăpat în ultima clipă dintr-un incendiu.

— Ce anacronici sînteți, băiete! a murmurat ea privindu-mi fix nevasta.

Aceasta a avut întotdeauna ceva de păsărică în ea, așa că a rămas atîrnată de rimelul verișoarei, vădit lacomă de explicații.

— Numai *unelte* de pe vremea bunicii, tehnica n-a pătruns la voi în menaj!

Am încercat să-i retez avîntul, dar nu mai era chip: din camera alăturată a început să ne cheme prin vocale fetița, în vîrstă de 1 an. M-am dus, am luat-o în brațe și, pe cînd m-am întors să-mi schimb pantalonii uzi, catastrofa era deja un fapt împlinit. Am văzut asta pe privirea triumfătoare a scumpei mele verișoare, pe ochii absolut gînditori ai soției.

Pacostea a plecat nu înainte de a da din cap spre soție, ca un ultim argument; am rămas în trei, spre nenorocul meu fetița fiind prima care a adormit. Am băgat capul între umeri și am așteptat, dar n-a ținut prea mult, fiindcă o voce suavă

— tipică pentru atunci cînd mi se cere ceva — mi-a şoptit cu duioşie:

— Iubiţel, are dreptate Crisantema, sîntem anacronici! Uite, ea şi-a cumpărat un MU X 75 care i-a uşurat munca în mod simţitor la bucătărie!

— MU X 75? Cred că aveam o figură uşor cretinuţă, de vreme ce m-a bătut pe obraz şi a oftat patetic. Ce-i asta, femeie, ce vrei să aduci în casă?

— După cîte ştii, mîine va veni să aibă grijă de copil o rudă de departe a unchiului mătuşii cumnatei dinspre mama; o săsoaică extrem de cumsecade şi în vîrstă. În al doilea rînd, mîine te vei duce la un magazin de menaj şi vei cumpăra un complex de bucătărie MU X 75, universal, care execută 16 operaţii gastronomice! Asta este!

Ce să mai zic? Mă ardea stomacul, aşa că am luat bicarbonat, dar era praf de copt. M-am dus în camera mea să dospesc în linişte.

Într-adevăr, bătrîna săsoaică era foarte în vîrstă. Cred că bătea uşor 115 ani, dar o îmbătrînea foarte mult faptul că era mioapă, aşa că arăta mult mai mult. Ne-a salutat nemţeşte şi eu i-am răspuns, reminiscentic, *eins, zwei, drei, tata are şapte cai!*, ce mai ţineam minte din şcoală. A privit mustrător spre nevastă-mea, crezînd că sînt eu, dar, har domnului, eu nu sînt nevastă-mea. A întrebat cu blîndeţe unde e copilul, drept care a luat în braţe o vază cu flori vărsîndu-şi apa pe ea.

— Să nu mai daţi copilului atîta *wasser!* ne-a dojenit ea, apoi a pus vaza în pătuţul fetiţei.

Am tras un gît de ţuică, de astă-dată la vedere şi m-am dus să cumpăr MU X 75 care face 16 operaţii! Am vrut să zic *adio*, dar mai ţineam un pic la nevastă-mea. M-am întors cu măgăoaia, frumos ambalată, prilej pentru soţie să scoată mici ţipete de plăcere, iar săsoaica a adormit cu nasul în ambalaj pentru că s-a oferit voluntară să despacheteze MU X-ul. Am lăsat-o crezînd că-l va face zob, dar i-au umblat degetele ca lui Iosefini.

La cină soţia a hotărît să preparăm frişcă şi îngheţată. Am turnat, conform instrucţiunilor, în recipient un kilogram de lapte, lîngă el jumătate de smîntînă, l-am băgat în priză

și i-am dat drumul. Necazul a fost că am uitat să pun capacele. În 2 minute aveam zugrăvită bucătăria cu un tapet calcio-vecchio de unt, nevastă-mea se apăra cu o față de masă, iar săsoaica era sub sobă și striga de acolo: „achtung, bomben!" Eu am rămas în mijlocul bucătăriei, cu sînul plin de unt și frișcă în nas. Tocmai atunci s-a sculat copilul și s-a cerut la oliță. I-am dat recipientul.

Aflu că verișoara mea este la spital, i-a căzut în cap un ghiveci de begonii în timp ce intra în blocul nostru. După-amiaza îi duc flori, învelite în prospectul lui MU X 75.

BLITZKRIEG

Pe lumea asta se întîmplă și lucruri bune pe care dialectica le scoate la iveală la momentul potrivit, fără ostentație, dar cu o siguranță atît de uimitoare, încît nu ai ce face și scoți pălăria în fața evidențelor de necontestat. Așa mi-am scos și eu pălăria la mormîntul unchiului Ilarie în timp ce o fanfară — binișor rărită de ploaie — storcea lacrimi cîtorva rude, mai ales surorilor răposatului, trei la număr, care se întreceau cu trombonul. Au cîștigat ele, dar n-au avut vreme să-și savureze victoria pentru că trista ceremonie s-a încheiat mai repede, popa avînd și alte acțiuni, probabil mai vesele, în programul său. Ne-am strîns în casa uneia dintre mătuși, unde s-a deschis testamentul...

Dacă pînă în clipa aceea eram considerat *nepotul Gigi*, pur și simplu, inodor, insipid, de nebăgat în seamă, ei bine, din clipa cînd notarul și-a pus polipii în funcțiune, am devenit *dragă Nepoate*, pentru că Ilarie, cu un umor pe care nu i l-ai fi bănuit după ulcerul ce-l purta cu fruntea sus, mi-a lăsat mie moștenire ditamai casa, cu un pic de imaginație, un hangar pentru avioane utilitare.

Nevastă-mea a început să sughițe — semn de mare emoție — mătușile m-au privit ca pe o premieră zoologică la teleenciclopedie, după care, în liniștea așternută covor la picioarele noastre, s-au repezit să mă pupe. M-am ridicat și am

profitat de înălțime, rămînînd dacă le dădea mîna să mă pupe în continuare, pe batista din buzunarul de la piept.

Evident, au renunțat, nu înainte de a mă asigura că eu sînt nepotul lor cel mai nepot, nepotissimul lor, inteligent, cult, frumos, generos, ce mai, mă mir că n-am încă bust călare...

Acasă, după ce m-am descotorosit de hainele în bernă, i-am spus soției clar și răspicat că eu nu înțeleg să locuiesc într-o hardughie în care te poți plimba cu bicicleta pe două piste, minus acostamentul. S-a trezit în ea un mic-burghez rotofei și rimelat care și-a apărat moștenirea *mea* cu niște argumente din care n-au lipsit lacrimile cît dovlecii.

La miezul nopții am cedat și am hotărît să ne mutăm în hambar, unde am chibzuit că e bine să chemăm o mătușă, să nu se plictisească duhul răposatului în timpul cît noi eram în cîmpul muncii.

Prin tragere la sorți ne-am oprit asupra Lămîiței, fiindcă era singură, urîtă, cu un neg pe nas și știa să gătească sarmale, ca nimeni altul (alta).

În cele 5 camere n-am prea avut ce pune, dar, pentru a oferi măcar în parte imaginea că nu avem fantome în chirie, am împărțit mobila după spațiu. Ceea ce am lăsat într-o singură cameră a fost patul dublu.

Astfel că dejunam în camera 4, îmi trăgeam pantalonii în numărul doi, îmi pupam nevasta înainte de plecare în 3, ieșeam printr-un hol cît Simplonul și soția striga după mine cu o portavoce improvizată să nu mă opresc la bere cu băieții. Nu-i răspundeam, că tot nu auzea... Mătușa Lămîița a luat în primire camera 5 și bucătăria, unde și-a gătit primele sarmale pe care le-am dăruit discret unei pisici pripășite în curte. De atunci n-a mai apărut pe acolo.

Rău era că nu puteam să vînd casa decît dacă ajungeam director la fabrica de bretele, ceea ce îmi era imposibil, avînd în vedere că eu sînt medic veterinar. Dar, vorba aia, mai știi ce se poate întîmpla cu o fabrică de bretele și directorul ei? Clauza asta afurisită o visam noaptea sub forma unor bretele care îmi țineau loc de suspante la parașută în timp ce eu coboram lin într-un cazan cu ulei fierbinte...

Tocmai visam că ating cu călcîiele suprafaţa uleiului încins, cînd soţia m-a trezit scuturîndu-mă de umăr:

— Gigi, scoală, umblă cineva prin casă!

La o asemenea invitaţie amabilă sigur că am sărit sus, am scăpat şi de uleiul călduţ şi mi-am încordat auzul. Nimic.

— Culcă-te, iubito, ai mîncat prea mult aseară, i-am spus eu, dar în clipa următoare eram din nou încordat ca un arc pentru că într-adevăr se auzea ceva.

— Un şoareceeeee! a zbierat soţia şi s-a vîrît în mine pînă m-a dat jos din pat.

Da, era un şoarece, naiba să-l ia, ce aveam eu cu şoarecele ăla? Dar ce te faci cu femeile, care sînt capabile să te vadă lat şi pe ducă fără să clipească, dar cînd zăresc un şoarece se reped pe primul obiect mai răsărit, întîlnit pe aproape?

M-am suit în pat, am coborît iar ca să am de unde mă da jos şi am aprins lumina. Ronţăitul a încetat. Fiara era, deci, în camera noastră, în numărul 2! Am rotit ochii, dar inutil, că doar nu era un şoarece supradimensionat. Am stins lumina, m-am culcat, cu spatele la soţie şi la protestele ei disperate. N-am mai putut să adorm, aşa că la 6 dimineaţa cucăiam în baie, cu lama pe faţă, ocazie cu care am reuşit să-mi zdrenţui nara stîngă. N-aveam vreme de pierdut cu nara, am plecat la lucru cu un dop de vată în nas, cît a încăput.

Norocul meu a fost că directorul spitalului era plecat să vadă două vaci bolnave de gripă, aşa că am dormit pînă la ora 15 cînd m-am întors acasă. Nevastă-mea era în dialog cu Lămîiţa, înarmate cu două mături şi lighean cu apă clocotită.

M-am dus şi m-am culcat, însă nici vorbă de somn: cele două s-au desfăşurat în lanţ de trăgători şi au început să buşească mobilele. Unde nu ajungeau cu mătura turnau apă clocotită. Am trecut şi eu la vînătoare şi treaba asta a început — fire-aş să fiu! — să mă captiveze din ce în ce mai mult. Visam deja nişte chinuri demne de inchiziţie pentru şoricel. La ora 9 seara, cînd am depus armele, mi-am zis că pur şi simplu am să-i dau picioare în fund pînă n-o mai putea.

Somnul a venit greu şi s-a dus repede. Bestia acţiona puternic, în toate punctele cardinale, cu acelaşi ronţăit de om mulţumit cu munca şi soarta lui.

Am băgat aspiratorul pînă și în borcanele cu dulceață, dar nimic, părosul satir lucra cu același ritm egal, de preferință acolo unde ne găsisem noi trei cu cîteva minute mai înainte.

Nu m-am mai bărbierit dimineața, că tocmai văzusem un documentar cu Spătarul Milescu, am luat-o pe jos la servici, să nu mă vadă oamenii că mă uit în toate părțile . . .

Directorul era acolo, am avut chiar și o ședință, dar nu am rezistat: am adormit după puțină vreme și m-am sculat la puțin timp, sforăitul meu fiind, se pare, motivul culorii ușor apoplectice ce însuflețea obrajii bunului nostru conducător de unitate. Mi-am făcut o aspră autocritică și am adormit iar. M-au trimis acasă cu o mașină albă cu cruce roșie.

A cincea noapte de cînd nu dorm. Soția doarme de două zile, mătușa doarme cu gura deschisă, nepăsătoare la giganticul rontăit care îmi înghiontește creierii. Este spre dimineață și eu miaun în baie, cu capul sub vană. Dacă nu-l scot la timp risc să nu ajung la vreme să prind desfacerea contractului meu de muncă.

Directorul m-a primit în cabinetul său, flancat grijuliu de doi colegi cu gabarit depășit. N-am făcut nici un gest, aveau lîngă ei un extinctor cu cuiul pregătit — îl curățaseră pînă și de rugină, nemernicii! — și am încercat să-mi stăpînesc mîinile care urmau mișcări binecunoscute. Mi-a fost imposibil, am renunțat la prins muște și mi le-am pus sub fund, dar erau în plină activitate: parcă mergeam în căruță pe un drum cu hîrtoape. Am fost lăsat să salt vreme de o jumătate de ceas, după care am fost trimis din nou acasă, nu înainte de a mi se da sfaturi cum să mă refac într-o anume stațiune. Directorul m-a rugat să-i scriu, dar numai după ce mi trece tremurul-evantai al mîinilor.

Am fost lăsat la poartă și am intrat pe ușa din dos, fredonînd *Zaraza*, pe care n-o știusem în viața mea. Am fost primit cu familiarul rontăit și am început din nou vînătoarea inutilă.

La miezul nopții, cînd alergam chiuind dintr-o cameră în alta, soția, care-și făcuse somnul, m-a oprit punîndu-mi un scaun în față. Mi-a spus dintr-o răsuflare că este gata, chiar în noaptea aceea, să se mute în vechiul nostru apartament,

că renunţă la toate numai să fim din nou singuri, fără şoareci. De parcă din faţa ofiţerului stării civile am plecat să cumpărăm brînză...

Am trezit-o pe mătuşa, i-am spus hotărîrea noastră, i-am spus şi că poate să-şi cheme surorile, să cumpere pisici, să facă ce vrea, că *nepotissimul* renunţăăăă! Săraca, frîntă de oboseală, a mormăit ceva referitor la Walt Disney şi s-a întors cu faţa la perete. Întorşi în apartamentul nostru, cu două camere, cu holişor şi bucătărioară, am plîns de bucurie, soţia mi-a cîntat un vals şi eu m-am îmbătat ca un... mă rog, criţă am fost.

Ieri am fost în vizită în hambar, una din mătuşi împlinea — conform minciunilor ei — 60 de ani; ne-am dus cu flori şi cu o anume spaimă în suflet. Cînd am intrat în cămară să mai aduc o sticlă cu vin, că o dată împlineşte omul de mai multe ori 6 decenii, lîngă un coş cu cartofi am descoperit UN ŞOARECE MECANIC!

Tremurînd, i-am întors cheiţa şi a început să ronţăie conştiincios; am simţit că leşin, dar m-am stăpînit. Am ieşit din casă pe furiş pentru a nu fi triplu ucigaş şi am luat din stradă o jumătate de cărămidă cu care am bătut în geam. Soţia a coborît imediat. I-am explicat despre ce era vorba şi am trimis-o să-mi aducă hrană rece şi o pătură mai groasă. Vreau să citesc pe viu un jurnal despre pieirea prin înfometare lentă...

DIN JURNALUL UNUI TÎNĂR DRAMATURG

10 iunie: M-am hotărît să încep lucrul la o piesă cum nu s-a mai scris. I-am comunicat acest lucru dramaturgului N. care mi-a spus că s-a mai scris.

11 iunie: Am lucrat toată dimineaţa la piesă. Am terminat un tablou. Cînd i-am comunicat acest lucru dramaturgului N. acesta mi-a spus: „Cîştigi mai bine cu pictura".

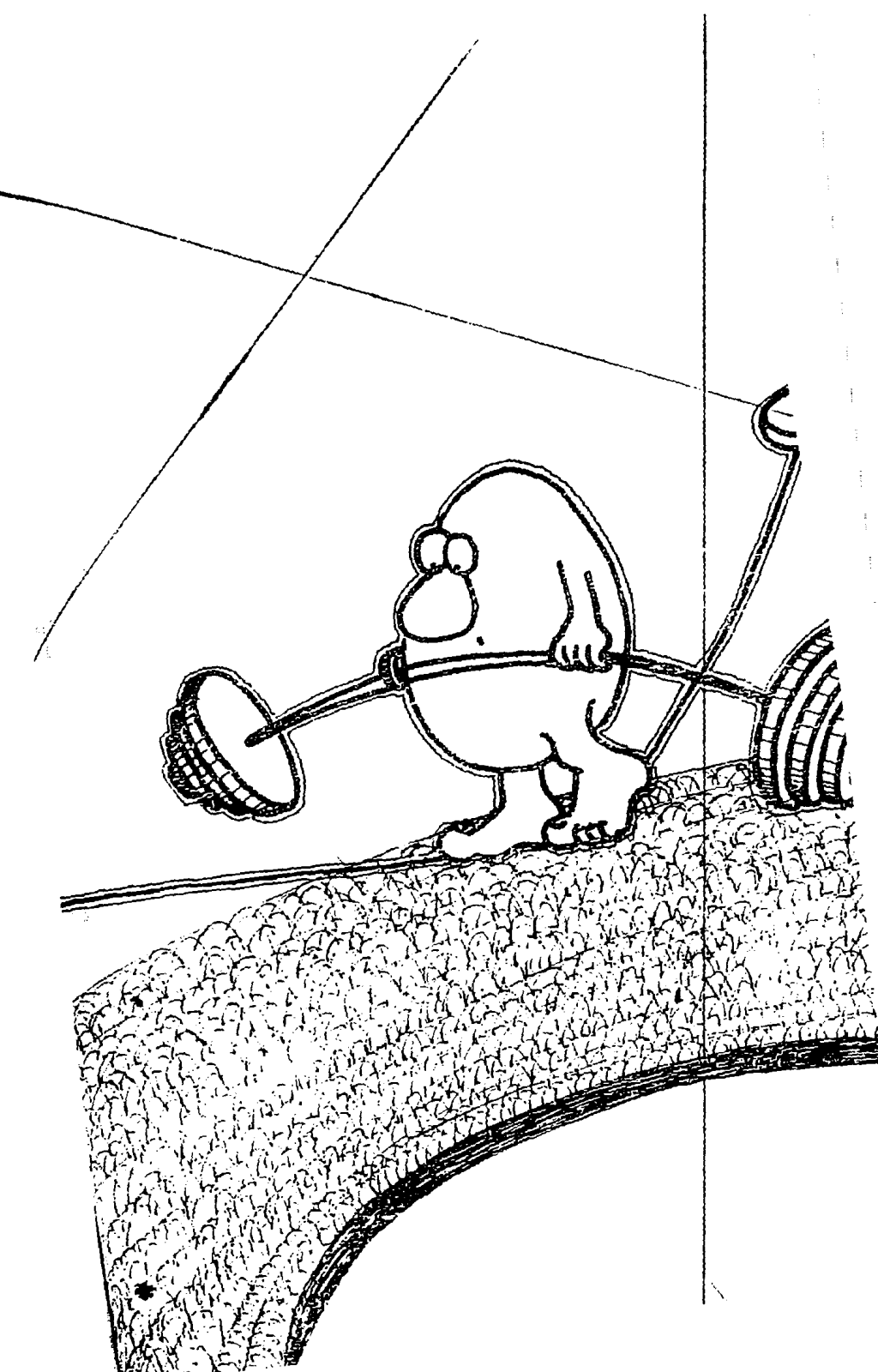

12 iunie: Am început să-i conturez pe eroi. *Pozitivul* nu va fi nici frumos, nici înalt, nici extrem de inteligent. Va fi un om normal, destul de posac, preocupat mai mult de munca lui decît de datul unor sfaturi, prin proverbe populare și culte, maxime, exemplu personal; nu m-am hotărît să-i găsesc încă o soție care să lucreze cot la cot cu el, să se cunoască de la locul de muncă, împreună să meargă la cantină, film, ședințe, excursii în grup mare. Pozitivul meu a fost însurat, dar l-a părăsit soția. N. a zîmbit scărpinîndu-se în cap și mi-a zis: „Însoară-l cît mai repede, ascultă de mine..."

L-am însurat în tabloul trei cu o fostă colegă de la profesională care l-a așteptat 15 ani cu fidelitate. În tabloul doi va avea gemeni, un băiat și o fetiță. Trebuie să inventez și un director ca să pot să-l chem la nuntă. M-am culcat destul de nervos.

15 iunie: Negativul meu nu are cearcăne, nu se îmbracă din pachet, nu fumează Kent, nu aruncă priviri pofticioase tuturor femeilor. E chiar simpatic pe alocuri. N. a ridicat din umeri: „Treaba ta, băiete, dar să nu spui că eu ți-am venit cu vreun sfat." Am declanșat conflictul, dar a venit soția de la părinții mei. A zis că nu se mai duce acolo, numai la parastas. Am înjurat și nu am mai scris nimic. M-am uitat la televizor la o piesă și am adormit repede.

2 iulie: L-am dat afară pe director pentru niște nereguli grave în producție și am adus unul nou care se cam răstește la oameni. N. a început să rîdă și la plecare m-a pupat pe frunte ca pe un tîmpit. Am văzut eu asta în ochii lui. Rîdea și pe scări de răsuna blocul. I-am dat *Pozitivului* un pahar cu vin. Să-i dau mai bine pepsi? Nu prea se poate, că e la nuntă și nici nu are mașină. *Negativul, bineînțeles, s-a îmbătat* și și-a făcut de rîs colectivul care cînta prins pe după umeri. Ce să cînte colectivul?

8 iulie: Piesa este gata! Am predat-o teatrului prin poștă. N. a hohotit: „Și spui că ai pus-o la poștă, direct? Nu te duci tu cu ea? Bravo, tinere, așa..." nu știu ce-a mai zis, am prins doar finalul... *ca tine n-am mai văzut!*

20 iulie: Mi s-a aprobat piesa!!!! Au trecut-o în propunerea de repertoriu pentru anul 2000. Păcat că nu mai prind premiera...

Pînă în după-amiaza de 15 aprilie, am fost un om fericit, cu somn sănătos, fără angoase ori creţuri pe frunte din cauza unor gînduri despre lăţimea universului, sau viaţa intimă a furnicilor roşii.

Atunci a venit soţia acasă, ca de obicei m-a sărutat pe frunte, dar a început să mă privească cu un zîmbet frumos-superior, cam aşa cum priveşti un pui de pisică abia născut. M-am foit neliniştit, dar conştiinţa mea familială mi-a spus: „Potoleşte-te, ce naiba, n-ai făcut nimic, ăia 100 de lei ce i-ai luat din dulap sînt puşi deja la loc". După acest monolog interior, mi-am permis să-i înfrunt privirea:

— Ce-aţi păţit, stimată doamnă? Vă vine a rîde, aşa, de una singură?

— Veniamine, mi-a spus ea, arătînd cu această ocazie o operă de artă dentară, făcută de un artist stagiar care nu se sfiise să mă uşureze în mod pantomimic de o chenzină. Veniamine, m-a dus Miţuca la calculator!

Hait, mi-am spus, ăştia mai nou ghicesc în calculator, nu în bobi!

— Femeie, lasă-te de prostii! Află cineva şi ne facem de rîs... programat!

— Prostuţule, m-a dus la calculator, am văzut cum lucrează calculatoarele...

Ce timpuri, altădată mergeau la biserică, la cîte un ceai, acum se întîlnesc la calculatoare!

— Am aflat nişte lucruri drăguţe despre tine!

— Încetează cu aluziile! Dacă ai să-mi spui ceva, nu mă lua cu displayul — spune clar ce-ai aflat de la Miţuca, batoza aia cu picioare paralele?

Şi-a tras un scaun lîngă mine şi, cu acelaşi zîmbet călduţ, mi-a susurat:

— Veniamin Plăcuţă, tu ştii că organismul tău este format în proporţie de 97% din apă?

M-am simţit ca un pepene verde. Parcă mi s-a făcut sete, dar fulgerător mi-am spus că nu e cazul să mai măresc nenorocitul ăla de procentaj... Inchizitoarea platinată mi-a mai dat un pumnişor:

— După moarte părul şi unghiile îţi cresc încă aproximativ 10 ani?

Iată-mă, cu cele vreo 68 de kilograme de apă, coborît şi în groapă, privind neputincios cum îmi cresc unghiile, fără a avea o foarfecă să le tai, uitîndu-mă cum devin hipiot saponificat, material didactic cu barbă. M-au traversat vreo şase fiori zdraveni, genunchii au început să îmi bîţîie patetic... am încercat să mă folosesc de al doilea sistem de semnalizare, dar nu s-a auzit decît un sughiţ în pas alergător!

— Acum ţi-a crescut cantitatea de adrenalină în sînge, puişor!

S-a ridicat cu dezinvoltură şi s-a dus la bucătărie, lăsîndu-mă cu un zîmbet uşor tîmpit pe figură. O clipă am avut în faţa ochilor gîtul dolofan al Miţucăi, mîinile l-au înhăţat zdravăn, au strîns fără să spună pardon. E clar că nu mi-a trebuit cină şi foarte limpede că toată noaptea m-am zvîrcolit visînd că mă scurg, că de sub plapumă îmi iese o pedichiură á la Frankenstein. Dimineaţa aveam cearcăne pînă la nodul cravatei, a fost singura zi în care mi-am terminat treburile la servici... mă uitam, din cinci în cinci minute, dacă nu îmi cresc unghiile, am fugit de două ori la frizeria din vecini unde un figaro chel m-a bătut compătimitor pe faţă, în loc de masaj.

Nevastă-mea n-a mai fost la calculatoare, a uitat de vizita aia nenorocită. În schimb, eu nu am uitat. Cînd s-a întors din concediu colega noastră de birou, o superbă creatură de 25 anişori, am privit-o trist, cutremurat ca de un coşmar: pe obrajii ei fragezi am văzut crescînd o barbă roşcată, o mustaţă enormă de aceeaşi culoare îi ascundea buzele după care oftasem toţi atîta vreme. M-am mutat singur în birou. N-am acolo decît o masă, un scaun şi o oglindă enormă în care mă privesc zilnic de mai multe ori pe minut.

TRATAT DE VISOLOGIE

Cu un compendiu pentru insomnii, indicaţii pentru lipsa de să, bibliografie, manuscrise, curs de echilibristică pentru lunatici.

Indicaţii:

1) Înainte de culcare, faceţi-vă patul singur; dacă dormiţi în altă parte, faceţi-vă că nu vi-e somn.

2) Perna se pune la picioare, plapuma, făcută ghemotoc, pe dulap, pijamaua se îmbracă invers: haina în loc de pantalon şi pantalonul pe mîini. Nu vă descheiaţi la guler.

3) În momentul cînd v-aţi aşezat în pat, ridicaţi genunchii la gură, deschideţi pumnul stîng în care vîrîţi mîna dreaptă. Din două în două minute muşcaţi-vă limba, dacă nu vă convine.

4) Spuneţi texte: „Vino vis şi vino somn / Io-s tovarăş nu sînt domn" sau „Inorog cu şase coarne / Mapamondu' doarme, doarme", ori „Arde casa, vin pompierii / Îmi eşti dragă, scumpă Mary".

5) Lăsaţi naibii indicaţiile!

Lebădă la volan sau moartea lebedei: Chiar în cursul zilei următoare vă veţi întîlni cu Saint Saëns în staţie la tramvai. În caz că vine De Falla, luaţi un sedativ. Lebăda, dacă e matură, semnifică confort, bunăstare, Marlboro lung, pene de struţ, masă rezervată. Dacă e lebădoi habar n-am ce înseamnă. Volanul implică ideea de lebădă grasă. Daţi-vă copiii la înot.

Raţă leşească: Faceţi un drum în Polonia. Dacă o auziţi măcăind, faceţi un drum la psihiatru. Dacă nu e la clinică înseamnă că-i plecat. Raţa cu pene verzi şi dinţi în cioc înseamnă duşman. Feriţi-vă de prieteni. Raţa care face cu ochiul nu e normală.

Ou de raţă: Bun, dar periculos. Spargeţi neapărat oul dogmatic. Din gălbenuş faceţi albuş. Coaja se lipeşte la loc. Dimineaţa luaţi un ou în gură şi luaţi cuvîntul la şedinţă.

Nevastă în vis: Scandal de nedescris. Apăraţi-vă cu Freud. Îl ţineţi în faţa capului. Dacă nevasta vine spre dumneavoastră staţi pe loc, scuipaţi în sîn (în cel personal) şi bateţi de trei ori din picior măsura 3/4. Va dispărea. În caz că nu se lasă dusă, încercaţi gama do-diez, tot cu piciorul. Bateţi. Dacă vi se deschide, intraţi, bîiguiţi o scuză şi cereţi ceai de mentă. Nevasta în vis semnifică soţie.

Soacră în vis: Viroză respiratorie, Ignacio de Loyola, metodele sale. Rupeţi-i negul păros de pe nas şi rîdeţi-i în nas prin: *ha, ha, ha, ha, nu e om, e soacră-meal* Dacă încearcă să vă

vorbească, la drum! nu pierdeți nici o clipă... numai să vă vină tren în vis. Soacra semnifică dedublare, triplare, unicat. Vărul meu a avut un vis: la nunta de argint a fost prezent și nașul. Între două pahare i-a spus: „Ții minte, nașule, cînd după cinci ani de căsnicie am venit la mata și am spus că-mi vine să-mi sugrum soacra?" „Sigur că da, și eu ți-am spus că ai să iei douăzeci de ani de închisoare!" „Da, da, însă acum eram liber". Vărul meu e burlac. Mai este un sistem de piază-rea: dormiți numai cu un ochi deschis.

Telefon interurban: Dormiți liniștit pînă primiți legătura.

Buzunar la cămașă: Înseamnă că nu mai e nimic de făcut. Vă paște o mare primejdie personală, eventual proprietate personală ce trebuie justificată. Coaseți-vă buzunarul. Dacă vă înțepați cu acul și nu vă treziți, jalea e și mai mare. Vindeți cojoc. Cînd vă sculați vindeți tot. Puneți deșteptătorul să sune în ceasul al XII-lea. Cămașa înseamnă rău de mare necesar, obstacol. Rupeți-vă cămașa începînd cu gulerul, nasturii aruncați-i pe geamul închis. Visul acesta se poate evita, dacă avem conștiința curată (spălată de-cu-seara), sau dacă dormiți pe o parte sau cealaltă cu mîinile ridicate și degetele răsfirate, două cîte două.

Cățeluș cu părul creț: Ccpc semnifică înainte de toate coafor. După aceea mușcătură. Puneți pe poartă anunț: „Cățeluș cu părul creț rău". Dacă se oprește la copac, tăiați copacul, săpați 4 metri adîncime, spre NNV, 45°20'43", unde veți găsi pămînt de flori. Plantați mușcate. Recitiți, după trezire, fabule de Gr. Alexandrescu, cu osebire *Cîinele și cățelul.* Memorați morala și spuneți-o tuturor celor cu care vă întîlniți. Cățelușul reprezintă perfidie cu permanent rece, ură în patru labe. Printr-un efort de voință puteți visa ecarisaj, hingher cu presbitism și piscină. Cîinele care latră nu mușcă pe dracu! Mușcă. Evitați persoanele cu canini. Cățelușul vorbitor este mai rar văzut în vis și mai mult în realitate. Dacă visați buldog înseamnă că o să vă calce buldogzerul.

Remiză de pompieri: Vă arde foc la inimioară, dragoste sau preinfărcțel, puneți jos tutunul și fumați pe covor. Nisipul din ladă înseamnă concediu pe litoral. Casca de pompieri dorința unui cămin liniștit. Spuneți rar și îndesat *protopopinici-*

toricescovitch de mai multe ori, ultima oară în engleză, după care va dispărea remiza și rămîne doar extinctorul. Puneți-l în funcțiune. Dimineața aflați rezultatul. Nu povestiți acest vis nimănui, adio concediu pe litoral.

Bibliografie:

Pupăză T.E.I., *De la arborele genealogic la arborele de pîine*, revista „Forestierul unanim", 1934, coperta.

Norman May, *Ler, lerui, lerui sau strigături culte*, editura Peluza.

Luigi Dopousoiirarelamaniglia, *Focul, foca și focarul, basme desenate*, Editura Kinder, 1900, fără an, fără coperți.

Vrăjitoare pe aspirator: agitați o mătură, cu coadă cu tot, șoptiți cuvîntul *trei*, strigați cifra 3, adunați, înmulțiți cu 2,5 și din total scădeți 11. Ce rămîne este consumul de energie electrică al babei. Baba poate fi și tînără; căutați atunci să identificați marca aspiratorului, dacă este sau nu în termen de garanție și, în general, dacă aspiră. Trageți aer pe nas și mergeți la lucru. Evitați trecerea pe roșu și trecerea timpului.

În cazul cînd vrăjitoarea cunoaște două limbi străine — una în dialect — spuneți pe dinafară, fără să clipiți, o poezie de Alecu Văcărescu, sau un fragment din *Mahabharata;* vrăjitoarea se va preface într-un pui preambalat, tip Gostat, cu picioruşele în sus. Dacă veți găsi în ambalaj trei picioare, nu vă mirați de Gostat.

Apă caldă, apă minerală, apă la genunchi: dacă apa caldă urcă pînă la etajul IX vi se va întîmpla o minune. Ele nu țin decît trei zile, după aia scade presiunea miracolului. Dacă visați apă minerală, numărați cu răbdare bulele care urcă. Bulele care coboară sînt impurități. Vă așteaptă necazuri. Apa la genunchi semnifică menisc. Veți suferi o ruptură. Stricați o prietenie, o planșă de desen, orzul pe gîște. Dacă apa la genunchi este limpede veți cîștiga la loto. Dacă e tulbure, la prono. Legați genunchiul la cap numai dacă vă doare.

Sirop de zmeură: așteptați să vină ursul.

Bibliografie:

Un colectiv închegat, *Sinoptica gîlcilor la vikingi*, colecția Odin, bilingvă, cu planșee color.

Muradin Floricel, *1001 de nopți*, plagiat, Biblioteca pentru hoți.

Barbăroșă Ifigenia, *Aulis și Aoleo*, tragedie în două părți egale, Editura Trampa, anul XXIV, Țăndărei, tipografia sf. Maftei Pofticiosu.

Concurs debut, poezie, editură: Nu știu ce înseamnă. Eventual consultați consacrați, încercați să visați poșta redacției sau poșta din centru. Nu se admit telegrame, numai felicitări lux. Dați un telefon la redactor-șef editură acasă și vorbiți în rime.

Muzeu în aer liber: explozie, refulare, prea multe vizite la mătușă în copilărie. Nu atingeți exponatele. Nu atingeți corzi sensibile. Puteți să fumați. Muzeul semnifică, dacă e în aer liber, un spațiu închis, probabil copil fiind, păduri cutreierînd, ați fost închis în cămară pentru pantaloni rupți, bătăi, nota 2, fumat în podul cu fîn. Evitați muzeele de pictură modernă. Prindeți-vă limba între dinți și faceți o declarație de dragoste sau prezentați-vă la concurs la teatru. Orice vis se împlinește, la urma urmei.

Leacuri împotriva insomniei:

— Somnul

— Numărați pînă la 5000 de elefanți din doi în doi, apoi invers.

— Numărați-vă degetele de la mîini cu degetele de la picioare.

— Fixați în întuneric un punct luminos pînă vă dau lacrimile, imaginați-vă ce poate să reprezinte un punct în întuneric. Chemați medicul de gardă.

— Beți un pahar cu lapte în care ați pus 300 g. de țuică ardelenească.

— Faceți plimbări lungi pe jos, cam pînă în Australia pentru început.

— Dați drumul la apă în vană, dar înainte puneți sub robinet un lighean cu fundul în sus; sugestionați-vă că plouă, veți dormi noaptea următoare după ce veți fi scos toată ziua apa din casă cu linguriță.

Cal bălan în goana mare: Aruncați o potcoavă în spate de preferință unde e lume multă; o să vedeți stele verzi

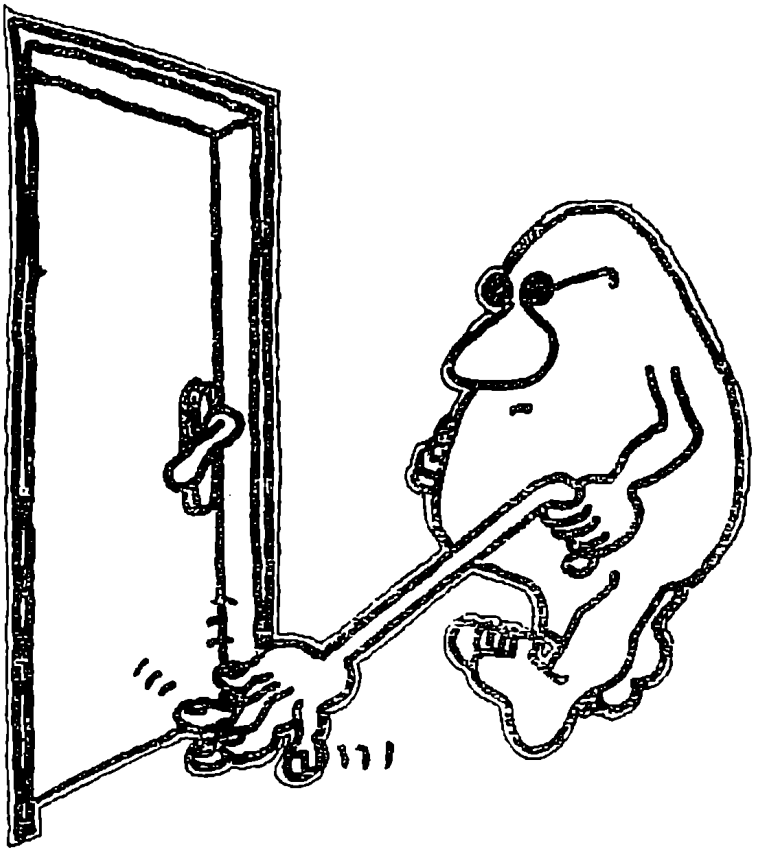

Evitați concursurile hipice, proba galop. Ignorați jocheul care vă cere să îi țineți șaua pînă bate iapa, sau pînă se cîntărește. Nu credeți în padoc și în căsnicia la prima vedere.

Cantonament, lot lărgit fotbal: Din visul ăsta nu prea iese nimic, eventual declarații optimiste *înainte* și tăcere *mîlc* după. Metoda se reia la intervale regulate, inclusiv declarațiile. Nu își au rostul nici un fel de descîntece, blesteme, teste, proteste. Dacă auziți cîntec de pahar, dimineața cumpărați „Sportul" și uitați-vă la pozele color. Nu rostiți cuvintele „campioni europeni", ce bun să vă creadă lumea dus cu sorcova? Puteți scrie prin poșta rotundă. Cît mai multe propuneri, eventual un campionat de divizia A cu două echipe, tot una și una. Duminica ieșiți cu soția la plimbare, pe lîngă stadion. Invitați-o într-un plop unde hotărîți ce să faceți cu banii economisiți pe bilete.

Pantofi desperecheați de pe același picior: mergeți desculț la întîlnire, sau vă luați la costumul negru o pereche de tenișI albiți cu cretă. Pantoful desperecheat e ca nunta fără bărbat, ca pomul lăudat, dacă n-are șireturi vădește o fire maleabilă, feriți-vă ca dracul de tămîie să faceți promisiuni și să stați în dreapta stîngaciului. Talpa găurită mărturisește gol sufletesc, cinism. Talpa reparată înseamnă interes, mai ales material. Pantofii, în general, reprezintă drum lung, globetrotter, fugă după autobuz, fugă de răspundere. Visați picior desculț pînă sus.

Turtă dulce: Nedesmințit, vă paște diabetul.

Bani la ciorap: Dacă e ciorap de nailon nu mai are rost să visați banii; ciorapul de lînă reprezintă cel mai sigur indiciu că sînteți o fire secretoasă, neutră, elvețiană, care veți reuși în viață să rămîneți singur cuc.

Dacă banii sînt monedă, evitați să umblați. Dacă bancnotele sînt în serie, ceea ce nu este exclus, notați-vă numerele și jucați la orice sistem de loto. Vînzătorul de loz în plic și vecinul vă sînt dușmani de viață. Cînd vă sculați și vedeți că a fost vis ziceți *bogdaprostule.*

Șocîte maro: Este un animal extrem de suspicios, a cărui blană crește pe dinăuntru, iar organele — logic — afară. Șocîtele de primăvară este foarte nervos, se dă la om, mai ales în rîurile unde există vegetație. Cel de toamnă roade lemne, așa că localnicii îl folosesc ca joagăr. Iarna hibernează, își schimbă părul și năravul, dar obiceiurile ba. Semnificațiile lui sînt multiple: este invidia. Poate fi alungat din vis cu o tavovelișniță stas '62 cu eticheta pusă pe dos.

Balaur, Boeing 704, zmeu de hîrtie, cioară: Dacă se năpustesc asupra dumneavoastră din senin, treceți pe vis cu cer înnorat. Balaurul este cineva de la birou, boeingul obsesie colectare fier vechi, încă din școală, zmeul de hîrtie reprezintă o prostie, cioara înseamnă că medicul vă va recomanda caș. Nu-l mai consultați, cine mai mănîncă friptură? Astea patru visate separat nu fac nici cît o ceapă degerată. Fac două. Dacă reușiți să visați o combinație între cioară și zmeu, puteți să-i spuneți la popă, *măi*, ceea ce nu este frumos.

Cioban: Drob de miel, ginerică tomnatic în căutarea mioriței. Dacă are țundra întoarsă înseamnă că sînteți un om sucit. Dacă are părul alb înseamnă că e bătrîn. Intrați în vorbă cu el, întrebați-l cum a fost la „Antena vă aparține".

Cîine, grădinar: Citiți Lope de Vega în original. Primul reprezintă fidelitate pînă te mușcă, grădinarul simbolizează că ați uitat de ziua de naștere a soției. Dacă sînteți burlac, visați altceva: că v-ați însurat. O luați de la capăt cu spaniola.

Ful de ași, damă: Vine miliția dar nu în somn. Pagubă în buget, știre în ziar, încercați s-o luați la fugă cu fața spre perete. Aruncați din mînă dama, păstrați-vă fulul și cumpătul. Visul ăsta sfîrșește rău dacă nu-l jucați pe bețe de chibrit. Leul și bățul.

Labă de iepure, Zavaidoc: Sînteți extenuat.

Salcie plîngătoare: Plîngeți zdravăn de formă, pe umărul soției, trează și ea, strigați zbuciumat: „niciodată, tovarășe director, aveți încredere în mine", după care trebuie un geamăt subțire, unul scrîșnit, urmat de „birocraților!" Adormim din nou și putem trece la vise frumoase. Luați capul de pe umăr.

Bibliografie:

Risipă Gafton, *Iepuraș-cuconaș, relații feudale în sclavagism*, Revista de etnopsihoonomasticologie, an I, nr. 1, pg. 1.

Dîrdîie Sorana-Ghercioiu, *Contribuții la studierea comportamentului greierilor în captivitate*, „Zoologicon", nr. 456, 1948.

Șadap Gherghină, (în) „Conjugalia", vol. VIII, p. 100 și cuprins.

Lumînare stinsă cu deștu': În momentul cînd rămîneți pe întuneric strigați tare: *femeiaa!*, desigur soția se va trezi; întrebați-o cine a stins lumînarea și în general cine e nesimțitul care se amestecă în flacăra ei. Toate astea, cu mare artă, ca și cînd ar fi în somn; dați de vreo trei ori din picioare, așa, de joc de scenă, pentru veridicitate. Cu siguranță, dimineața la trezire, veți fi servit la pat și în nici un caz chemat să ajutați la bătutul covoarelor, sau în vizită la părinții ei natali.

Om care fuge pe cîmp: Lăsați-l în plata domnului (în rate), nu mai e nimic de făcut cu el; nu-l urmăriți, ajunge unul la un sat. Dormiți pînă trece cineva pe acolo și întrebați-l politicos dacă nu știe cine este punctul acela cu două picioare care se pierde în zare. El vă va răspunde cît e ceasul, adăugînd: *frate-meu.* Visul acesta înseamnă că sîngele apă nu se face, că aşchia nu sare departe de trunchi, sare în ochi, că în subconștientul dumneavoastră ați dorit să participați, măcar o dată, la o probă de atletism. Visul vi se va împlini dacă îl veți întîmpina pe omul care fuge, în celălalt capăt al cîmpiei.

Pepene galben cu coajă verde: Sînteți un inventator nebăgat în seamă, un poet care nu s-a manifestat, un pictor care nu s-a descoperit, un psiholog care nu se ia în serios. Treceți la fapte, chiar din noaptea cu pricina. Vă sculați, desenați un pepene galben cu coajă verde, iar dedesubt trîntiți-i un catren, ceva de genul: „Nimic nu se cîștigă, nimic nu se pierde / Oh, pepene galben cu coaja tot verde / Degeaba franțuzul la nervi strigă *merde* / Pepenu-i galben, cu coaja sa verde."

Cu desenul și poezioara, mergeți de vă așezați pe marginea patului și, fără un cuvînt, treziți-vă soața, vîrîți-i sub nas prostia asta amuzantă. Va fi un vis.

Nenea Făt-Frumos, tanti Ileana Cosînzeana, în costiță luna-i cîntă, Bălăuraşul cel rău și merele de aur, Ursu' fără coadă, doctoru' (Model pentru a explica odraslelor ce au visat)

Nu vă enervați, dați-o încolo! E un vis ca oricare altul, nu? Că s-a întîmplat conglomeratul ăsta din lecturi nu-i un motiv să nu îi sintetizați copilului visul, să nu-l compartimentați funcțional, conform temperamentului, vîrstei și oliței. Deci, calm, pe îndelete, începeți repovestirea: „Mdda, drăcușorule, zăltatule, maniac mic și drăgălaș, vrei să știi ce înseamnă toate astea! O să-ți explice tătucu', chiar acum, aici, pe marginea patului, chior de somn, taci madam, taci, să audă copilul, că nu doarme, mă supraveghează printre gene frankensteinul ăsta durduliu și parșiv, stai învelit, rămîi nemișcat, și tu, femeie, nu te umfla de rîs că nu-ți stă bine, n-ai avut nimic comic în tine de cînd te-am cunoscut din vedere. Deci, animălașule, lasă-mă să aplaud ca să nu fac altceva util cu

mîinile astea cu care muncesc, aduc pîinea acasă, vă întreţin, vă plătesc, vă îmbrac şi vă încalţ, mă încalţ că mi-e rece la picioare, sigur că am văzut că nu-s ciorapii mei, de cînd umblu eu cu botoşei? Daaa... ei, află sadicule, că a fost o dată ca niciodată... stai un pic, că nu-i clar! Reluăm tovarăşi! Madam, ieşi te rog din cameră, pleacă, fă baie, du-te la coafor, ia o sută de lei, din cartea de bucate, acolo îmi ţin eu banii personali, ia-i toţi, du-te, tu unde pleci? Da... am înţeles, ridică-te să-ţi dau jos pijamaua. Dă-i drumul! Ai terminat? Încep eu... aşadar, a fost o dată, de două ori, nu se ştie, un tînăr frumos ca un făt... uite că a adormit! Vezi, femeie, cu răbdare, cu tact, se face educaţia... aşa se povesteşte un basm! Ce stai şi te uiţi, scoate-mi oliţa de pe picior..."

CALCULATORUL CINSTIT

Într-o zi, bunul nostru director a adus la întreprindere un calculator computerizat, sau un computer calculatorizat, nu se ştie nici azi prea sigur ce era, în orice caz ne-a convocat, după orele de serviciu, în marea sală de şedinţe a întreprinderii; aproximativ cinci sute de locuri, pereţi căptuşiţi cu lemn de stejar, microfoane în stereofonie, o bijuterie funcţională pentru cei 40 de funcţionari care formau MPVBG (Marketing-Prospectare-Vînzare-Borcane-Goale).

Calculatorul era un fel de măgăoaie cu şase ochi verzi care clipeau permanent, pusă pe un stativ susţinut la rîndul lui de cinci picioare de aluminiu, toate astea însoţite de un tovarăş slab şi trist care a meşterit la el o jumătate de oră.

— Dragi colegi, a început directorul, ca niciodată ştiinţa dă năvală şi în întreprinderea noastră!

Ne-am uitat instinctiv spre uşă, pe unde tocmai intra lelea Frusina, *organizatoarea igienei în producţie*, înarmată cu mături şi o găleată verde.

— Acest simpatic calculator va primi pentru sintetizare, rezolvare şi acordare de calificative, fişele dv. de activitate pe ultimii zece ani. În foarte scurt timp el ne va da răspunsul.

Ne-am uitat unii la alţii, dar n-am văzut nimic deosebit... doar unul dintre colegi, care fusese lovit de tramvai, începuse

să clipească sincron cu cel mai mare ochi verde al calculatorului. A trecut un veac de jumătate de oră și tovarășul cu ulcer (tare slab și trist era) a început să scoată dintr-o fantă niște cărți de vizită, parcă.

— Eleonora Gurgui!

Colega noastră s-a ridicat, roșie toată, în picioare, frămîntînd în neștire în mînă o poșetă albă...

— „Element muncitor, fără viziuni progresive, docilă, plafonare lentă"

Și uite, tot așa, ne ridicam în picioare și ascultam, cu ochii holbați respectuos, afirmațiile calculatorului. Cîteva mici incidente nu au reușit să ne alunge crisparea, ba mai mult, ne-am dat în spectacol cu cîteva nereușite zîmbete, ca niște dureri de dinți, ori prin rîs nechezat: colegului Iepureanu i s-a recomandat ca mijloc pentru a da randament maxim să se căsătorească și să ducă o viață de familie normală: Iepureanu avea soție de 25 de ani și 8 copii, dintre care cel mai mare avea și el patru. Pensionarei cu jumătate de normă, Sănducu Paraschiva, i s-a indicat mai multă mișcare, probabil calculatorul nu știa că este curieră...

La sfîrșit, tovarășul trist a introdus și caracterizarea directorului nostru, care ne privea cu o sprînceană ridicată și cu un zîmbet de 16 mm.

După două minute calculatorul a început să fumege, i-au sărit doi ochi, alți doi i s-au făcut albaștri, iar ultima pereche a început să se uite cruciș. Tovarășul trist ne-a redat buna dispoziție:

— Regret, dar calculatorul a primit informații false. „Bun organizator, principial, adept al conducerii colective, interesat în permanență de producție și viața subalternilor..."

FATA MOȘULUI ȘI FATA BABEI

Observații metodologico-structuraliste asupra volumului *Moșule, moșule!* de Eustațiu Arcibald Fleașcă.

E. Arcibald Fleașcă vine în întîmpinarea cititorului, a criticii de specialitate, cu acest eseu pertinent, pe alocuri impertinent, în care tratează fata moșului și fata babei moșului. Eustațiu Fleașcă se angajează pe un teren lunecos pe

care critici reputați și-au frînt gîtul literar. Spre lauda sa, el nu își rupe nimic, dimpotrivă, ne dovedește că are aplicații serioase către eseul de sinteză, după ce a încîntat iubitorii de poezie cu volumul de pasteluri *Am participat la o ședință cu părinții la orfelinat.*

Problema capitală a acestui studiu se axează pe conflictul patrulaterului *moș-fată-babă-fată*, o dramatică înfruntare de destine în care binele învinge răul, răul zăcînd în fata babei sub formă de răutate. Aceeași problemă a fost tratată și de Euridice Poalelungi în teza de doctorat *Adrenalina în folclor și simptomele epice la babe*, dar autoarea rezumă starea conflictuală la cele cîteva nesemnificative bătăi între moș și babă, la care participă cu obiecte și fata bună și fata rea. Acest război casnic, această guerillă de ogradă nu reprezintă însă adevăratul mobil al dramei tragice cu final luminos care este „fata moșului și fata, etc. etc.". Să reconstituim cadrul: gospodărie tipic țărănească, mai precis o bătătură. Spațiul locativ: una cameră, bucătărie, de vară, iarna negătind datorită hibernării. Una instalație sanitară într-un frumos peisaj de livadă cu pomi fructiferi, netratați științific.

De ce se naște totuși conflagrația familială? Purtată după toate regulile blitzkrieg-ului, respectiv cel care se trezea dimineața mai repede îl pocnea pe cel care dormea și invers, stresarea permanentă are la bază cîteva amănunte pe care nu trebuie să le scăpăm: atît moșul cît și baba se află la a doua căsătorie. După cercetări de avergură, Otto Nihthinauslenen și Luigi Epericolososporgersi refac arborele genealogic al celor două căsnicii: cu ocazia unei gripe moșul contractează și o logodnă cu termen redus, în persoana infirmierei care i-a stat la început la căpătîi. Dintr-o iubire curată se naște fata bună, dar e rîndul moșului să stea la căpătîiul infirmierei care în curînd se prezintă la debarcaderul lui Caron pentru a trece dincolo. Trecerea se desfășoară în bune condițiuni, ca dovadă că moșul rămîne văduv, adică burlac reciclat, singura sa mîngîiere fiind fata care creștea din te miri ce.

Ce făcea în acest timp baba? Cei doi cercetători au ajuns în unanimitate la concluzia că baba era o femeie ușoară — toată viața ei n-a cîntărit mai mult de 40 de kilograme cu pat cu tot — care a distrus inimile multor moșnegi, fiind o contrabandistă de sentimente curate. Din aceste legături s-a născut o fată comună ca aspect, dar deosebit de rea, cu încli-

naţii spre lenc, minciună, cosmetică, bîrfă, toate încurajate de babă.

Cei doi ajung să locuiască sub acelaşi acoperiş dintr-o ironie a soartei, o glumă proastă a destinului... mimînd supunere, gingăşie, ataşament, baba ajunge la mîna moşului. Dar foarte curînd se dezlănţuie ceea ce trebuia să se dezlănţuie: întîi mici scandaluri, discuţii, după care se trece la texte nesanepidice, pentru ca în final molestarea reciprocă să ia aspect cotidian, zilnic de două-trei ori, duminica de patru ori, pe cînd nu erau la muncile cîmpului.

Fiind posesoarea unor gene ereditare romantice, fata moşului îşi ia cîmpii, apoi dealurile şi munţii. Ea pleacă unde vede cu ochii avînd o vedere bună. Acest al doilea plan este un prim-plan al unor munci herculeene pe care FB (codificăm fata bună) le rezolvă cu succes, primind sincere felicitări din partea Sfintei Vineri... după-masă.

Pe drum întîlneşte un cuptor de pîine care mergea în sens invers: îl curăţă. Găseşte un pom, îl curăţă. Ajunge la o fîntînă, o spală. „Ajunge" îşi spune ea, şi într-adevăr ajunge la casa Sfintei Vineri care, pasă-mi-te, era din categoria sfintelor cu fond sufletesc bun. Aici face faţă într-un robinsonism total unor încercări: sfînta avea foarte mulţi copii, şerpi, balauri, zmei, zmeuţi, zmeuţici (vezi şi studiul *Anuarul lunar şi inventarul însufleţit al Sfintei Vineri*, sub îngrijirea unui colectiv închegat).

Drept mulţumire pentru tratamentul aplicat descendenţilor zoologici, fata va primi mulţumiri în faţa colectivului de zmei şi zmeuţi şi are dreptul să-şi aleagă din podul babei ce vrea. Ea nu vrea mai nimic: ia doar un fus, avînd vădite pasiuni textile, un fus fermecat cu mare randament care producea lînă programată şi confecţii de-a gata.

Întoarsă acasă fata face o bucurie moşului spre disperarea celor două, aflate pe cealaltă baricadă. Se naşte un conflict între babă şi fata ei (se poate consulta selectiv şi lucrarea *Trei reprize cu baba*, scrisă de Hanibal Caraghiosu şi Nenorocel D. Nenorocel).

Fata babei pleacă şi ea unde vede cu ochii. Întîlneşte cuptorul căruia îi rîde în nas, respectiv în uşiţă, pomul cu poame pe care îl zeflemiseşte cu anumite cuvinte, fîntîna căreia îi spune „ce-ai păţit, fă, de ce să te curăţ?" La casa Sfintei Vineri, aflată în penurie de fată în casă, se comportă execrabil, stîrnind mînia progeniturilor, deplin justificată. Îşi alege

cea mai frumoasă ladă, cu motive artizanale, din podul casei, dar lada îi pune capac la comportament.

Finalul dramei este optimist: din ladă ies șerpi boa, pitoni, care le laooconizează de gît. Moșul și fata trăiesc fericiți pînă la anumite bătrîneți. În aceasta constă meritul lui Eustațiu Arcibald Fleașcă: a știut să pună punctul pe i, să sintetizeze atît fetele cît și adulții bătrîni, dar mai ales a scos în relief personalitatea puternică a Sfintei Vineri, care a știut să îmbine recompensa verbală cu cointeresarea materială, care frumos aplicată dă rezultate după cum se vede.

ȘOBOLANUL A MĂRTURISIT

Fragmente din scenariul cinematografic al filmului de aventuri *Șobolanul a mărturisit la miezul nopții.* Acțiunea se petrece la munte. Fiind un munte mare, putem vorbi de aventuri la munte și la mai mare. Film incolor Metro. Acțiunea este localizată la Sovata-Băi, pe un fond muzical binecunoscut: gud-băy. Distribuție internațională. În rolul principal: sir Laurence Olivier. Mai interpretează Irene Papastratos, comicul Arberia, care a jucat și în filmul *DS la munte și la mare,* Jean Maré. Șobolanul este autohton.

Bobina 1, cadrul paișpe:

De la autoservirea din Sovata dispar 100 sticle de bulion cu gestionar cu tot. Neîmbuteliat. Tînărul detectiv Duminică Holmeanu și amicul său, felcerul Ion, pleacă la Sovata după bulion, cel mai mare hold up de bulion din istorie. Detectivul Duminică se duce la logodnica sa, luni la 3, Jeni. Ea nu știe că el este ceea ce este. Ea știe că el e suflător la filarmonică. Tînărul bate puternic în sonerie. Tînăra deschide frumos ușa. Mîinile lor se întîlnesc pe clanță și degetele se îmbrățișează.

— Bună-ziua, tovarășă Jeni, face el glumeț viitoarei sale colege de cameră.

— Servus Duminică, servus, intră în casa mea pe care chiar ieri am primit-o, în noul nostru cartier care se va dezvolta și în anii ce vin.

— Cu încă 567 de apartamente, iubito, și o sărută sfios pe ambele tîmple odată.

Panoramare interior. Mobilă stil „Parîngul", un aparat de

radio „Mamaia" cîntă melodia unei tinere speranţe, Gică Petrescu. Ea îl serveşte cu pepsi. Se privesc pînă la conjuctivită. Stop-cadru geamul deschis, cer senin, nici un nor, temperatură potrivită, linişte, se vede în zare cum iese dintr-un coş de fabrică fum parfumat.

În ochii ei se citeşte totul: iubire, dragoste, amor, încredere, pasiune decentă, copii, mîncare caldă la timp. În ochii lui se citeşte ce se vede în ochii ei, minus mîncarea caldă.

— Jeni, Jeni, eu plec în turneu!

Ochii ei se umplu de lacrimi de iubire; şi le şterge discret cu mîneca bluzei.

— Du-te, Dimanş, du-te, eu te voi aştepta. Unde cînţi?

— La Sovata-băi, două spectacole cu Rimski şi Korsakov!

Parada debutanţilor continuă: acum cîntă Dorina Drăghici. El oftează conştiincios de trei ori şi se ridică brusc; hainele îl stînjenesc, iese şi închide uşa. Jeni îi urează:

— Drum bun, ia sacîz cu tine!

El, uitîndu-şi o clipă de sine:

— S'trăiţi!

Plan, contraplonjeu, coboară scările fără folosi liftul defect.

Bobina 6, cadrul paişpe

Cei doi stau în două vane, pentru a putea discuta fără a fi auziţi.

— Am găsit o pistă, tov. detectiv! E în stare bună, se poate juca popice... Holmeanu dă din cap, apoi se bagă sub apă pentru a putea gîndi cu glas tare. După 5 minute iese:

— Evrika, Ioane, evrika!

— O arestăm?

Duminică îl priveşte amuzat, apoi iese din vană. Imaginea se mută pe un afiş O.J.T. pînă se îmbracă. Vocea lui Duminică:

— Pe cai, tovarăşe Ion şi arestează-l pe vînzătorul cu păr blond din sectorul mezeluri! Plutonierul ezită. Fă ce ţi-am spus, vrei să compromiţi alţi vînzători? Lasă că se compromit ei singuri...

La rînd, la mezeluri, logodnica lui Duminică cumpără crenvurşti. A venit fără ştirea acestuia, a detectivului desigur, ca să îl vadă în taină cum suflă. El suflă greu. Aleargă spre autoservire. Jeni iese şi aleargă spre el.

— Iubitule, ei, ce mă bucur că te văd! Am luat crenvurşti!

Duminică se face galben, apoi roşu, apoi verde, ca stopul, şi o ignoră:

— Nu mă cheamă iubitule, nu mă interesează aceşti crenvurşti!

Pleacă cu paşi mari. Jeni rămîne încremenită, pachetul se desface, filmare cu încetinitorul a produselor care cad; se rupe nylonul.

Bobina 20, cadrul paişpe.

Duminică se plimbă agitat prin camera de hotel. Felcerul nu soseşte. Bătrînul i-a dat termen pînă sîmbătă. Felcerul apare bandajat.

— A simţit că îl filé... mi-a dat cu un parizer în cap. A fugit la gară!

Cei doi fug şi ei la gară. În sala de aşteptare Jeni mănîncă salam şi ochii îi fug în toate părţile. Intră agitat vînzătorul cu păr blond. Jeni se ridică, se apropie de el şi îl imobilizează cu o figură de jujiţ. Intră cei doi, Jeni se bate sălbatic cu vînzătorul. Intervin cei doi. Îl pun jos. Duminică o priveşte fix pe Jeni.

— Şi tu eşti...

— Tot la filarmonică, dragul meu. *Bătrînul* m-a trimis să te ajut.

Ion vrea să dea cu chipiul de pămînt, dar e în civil. Dă atunci cu vînzătorul de pămînt. Cei doi se îmbrăţişează, ies aşa din sala de aşteptare, merg la tren, urcă, trenul pleacă, felcerul le face cu mîna stîngă, cu dreapta îl ţine pe criminal. Pe marşul nupţial un acar schimbă macazul. Peste nouă luni atît Jeni cît şi nevasta plutonierului-major nasc trei gemeni. Stop-cadru afiş O.J.T.: „Vizitaţi Sovata!"

CIOBANUL VIGILENT

Film bicolor, alb-negru, copiile violacee; patru bobi şi un dulău.

Panoramare peisaj montan, eventual Eforie Nord sau Costineşti. Pe munte în sus se văd brazi. În jos se văd brazi. La dreapta şi stînga se văd animalele pădurii, dacă se poate în

număr cît mai mare. Plan american, ursul cu deștu' în gură. Un cioban se ocupă de chestii specifice: ascultă tranzistorul și bate ritmul pe spinarea unui cîine, cu o bîtă mitică. Secvență neorealistă: cîinele miaună patetic. Trece turma... la urmă un frumos exemplar, Bălaia, dînd din șolduri. Atmosfera respiră idilism. Ciobanul respiră pe gură: are polipi. O țărancă urcă dealul cu o desagă în spate, fredonînd: „Hello Doly", în variantă locală „Zîua bună, Dolănescu".

Este soția ciobanului care-i aduce de-ale gurii: șuncă hamendex, liptauer, o viborova și un pachet de long size, specifice zonei. Ciobanul contracîmp, adică stă cu spatele la cîmp, nu-și mai bate cîinele ci face brînză. Mare. Se șterge apoi la gură cu mîneca unei cămăși frumos cusute — se insistă asupra modelului — și duce fluierul la gură. E un frumos fluier de tablă cu care adună turma. Cîinii gonesc oile și le adună prin împrăștiere. Măgarul roade o opincă și din cînd în cînd rage ca un bou... apoi dă cu copita în cioban, care nici nu se clintește. Ideea de vînjoșenie, tare ca piatra, iute ca săgeata... Idee filmată încet, dacă se poate deloc. Soția ajunge. Cei doi așternu un țol, scot din desagă mîncarea, li se încurcă degetele în desagă, filmare degetele în desagă. Se aude un zgomot de crengi rupte, oftat, mormăit, cuvinte englezești, franțuzești, germane, spaniole, astea din urmă în dialect. Apare Turistul singuratic.

Este îmbrăcat foarte elegant, are un aparat de filmat, unul de fotografiat, o cameră de luat vederi, un pistol i se ivește de sub plastron, o pușcă cu lunetă dintr-un geamantan enorm, en detaille, gulerele cămășii doldora de cianură. Cînd merge face *cloc* din cauza celor cîteva kilograme de cerneală simpatică ce le are asupra sa. Musai trebuie să aibă cearcăne și să se uite în permanență în toate părțile. Cei doi, ciobanul și colega lui de cameră, îl privesc aparent nepăsători. Filmare traveling, mîna ciobanului căutînd pe sub țol un ciomag de zile mari. Turistul intră direct în subiect, într-o românească impecabilă (aproximativ așa cum vorbesc actorii noștri de film în franțuzește): *Bune ziua, me bucur se ve cunosk, io sint turist etranjer, bade. Obiective ai? Strateghice?* Ne, numa obiele, surîde ciobanul. *Niscaiva rclee, uraniu, infraroșu, laser?* Laser am, face ciobanul și întoarce capul: Laser, mă Laser, cuțu-cuțu, te caută un domn' șpion, mînca-ți-ar coada! Turistul încearcă atunci să o seducă pe ciobăniță și îi face cu

ochiul timp de cinci minute arătîndu-i ciorapi de nylon, ţigări, parfum helene rubinstein, sprayuri etc. Ciobăniţa, calmă: *Gheorghe, io îl pălesc pe capitalist, io-te-l cu ce marfă vrea să mă seducă!*

Turistul sesizează primejdia şi încearcă să-şi ia muntele (valea nu poate, aceasta fiind departe), Gheorghe face vreo 5 paşi mari şi-l ajunge, îl pălește cu pumnul în cap, îi rupe un picior, îi mută gura la spate şi developează urgent filmul la stînă. Cadru final, sala căminului cultural. Ciobanul îmbrăcat frumos, primarul frumos, aşteaptă să vină sătenii pentru a-i înmîna felicitările verbale în public. Dar sătenii cred că e o conferinţă fără dans, aşa că stau la televizor. Filmul se încheie cu o replică mută a ciobanului: bine-i şi aşa...

PROPUNERE PENTRU UN PROIECT DE SCENARIU CINEMATOGRAFIC INTITULAT „LA UMBRA BATOZEI NATALE"

Film color: alb negru. Pentru ecran normal anormal. Lat.

Plan în mişcare, Ion şi Măria se apropie dintr-o direcţie anterioară. Prim-plan zece degete: se ţin de mîna stîngă. Cerul. Se vede luna.

Măria cointeresată: *„Adevărat îi, mă, dragule, că o fost americanii pe lună?"* Ion, superior, scuipînd delicat o cojiţă de floarea soarelui: *D-apoi cum? „Şi s-o fost plimbată pă ea?" D-apoi cum? „Şi s-o fost vinită jos?" D-apoi cum?* În această primă parte Măria trebuie să fie naivă, dar pe parcurs, urmînd cursuri intensive, participînd regulat la aceste cursuri şi conspectînd cuvînt cu cuvînt notiţele, va ajunge cu un cap mai mare ca Ion.*„Şi n-o perit?" Ei, fras, d-apoi cum?*

Măria ochi mari, panoramare ochi, ambii: *„Tulai, dragule, multe ştii!"* Ion, un zîmbet larg: *D-apoi cum?* Plan apropiat o livadă lîngă remiza de pompieri. Detaliu ladă cu nisip, extinctor neîncărcat, lopată, paznic bătrîn dormind. Cei doi merg în vîrful picioarelor prin iarba deasă şi înaltă. Dispar. Din off se aude „off", apoi cei doi lîngă o căpiţă de fîn. Ion o sărută din nou prin ţucare. Paznicul se trezeşte: *Care*

ești, băi? Cei doi nu răspund, paznicul adoarme iar, mostră de neglijență, detaliu, miroase a alcool. Ei, luna, luna, spune Măria și își pune capul pe umărul lui Ion care, după o luptă scurtă, își pune capul pe umărul Măriei. Luna. *„Parcă-i un bostan!"* Ion, pierdut: *D-apoi cum?* Paznicul se trezește din nou: *Care ești, băi?* Adoarme. Miroase în continuare a alcool. Intriga devine ascuțită. Jumătate bobină. Tatăl Măriei scoate brăcinarul. Plan american brăcinar. Este înalt, urît, se uită ciocuș. Tatăl, nu brăcinarul. Lovește o dată, de două, de 9 ori. Măria, demnă, cu o lacrimă pe vîrful nasului: „Dă tu numa' tătuță, dă, că se întoarce Ion de la oraș, unde face cursuri de calificare pentru munca de frizer (se ferește) de doi ani, cu bursă (iar se ferește) și atunci să vezi! Tu, numa' păleșteț" Tatăl încremenește. Nu mai lovește. Se regăsește. Regretă. Gros-plan regrete.

Cîmp-contracîmp gura lumii. Slobodă. Babe în etate pe la colțurile satului, în centrul său, la cooperativă, acasă, la muncile cîmpului discută cu mîna la gură, în timp ce plivesc grîul. Măria, demnă, nici că îi pasă, dar îi pasă. Ion nu mai scrie de trei luni. Tatăl ei rîde și face gesturi cu gura. Măria simte că s-a întîmplat ceva cu Ion. Întîmplare Ion. Bobină întreagă. Ion îmbrăcat orășenește intră la „Melody-bar". Bea, rîde tare, iar bea. Se ridică, se clatină. Plan detaliu discuză. Masivă, în draci. Strop-cadru draci. Ion se clatină, plătește. Chelnerul nu se clatină. Rînjește discret. Stop-cadrul notă de plată. Ion iese și merge într-o direcție ulterioară. Mașini trec în viteză. Altele staționează. Întunecare. A doua zi Ion cu capul în pămînt în fața unui bătrîn frizer. Acesta îl săpunește bine. Ion regretă. Șapcă mototolită pînă la bască. Te îndrepți, sau nu, ce-o să zică consătenii tăi natali? Ion tresare: *D-apoi cum?* Scurt cadru Măria, cu capul în jos zîmbește și spune: bu-bu-bu, Ionuț. Se aude un bu-bu-bu, gî-gî-gî. Ion plan detaliu muncește de zor. Au relanti. Tunde, rade, frecție, șampon, foën, tăiat păr din urechi, laude condică, nu mai calcă prin „Melody". Rar la cîte o bere cu colectivul. Întunecare. Măria în livada cu pricina, de mînă cu un copil de 2 ani. Oftează. Se scutură florile de măr, păr, vișin, cireși. Ei înaintează greu prin flori. Ei, copile, copile, Ion nu mai vine. Copilul rîde fermecător: *„Lasă, mamă, că dă alienatul pe acasă. L-o influențat numa' temporar orașul"*. Copil inteli-

gent. *Are fond bun*, mai spune el și fuge după un măr. Ion fericit la fereastra unui compartiment, fumează din nou Mă. rășești. Face cu mîna în fiecare haltă. Toți îi răspund cu maximă voioșie. Ajunge în sat. Fuge în livadă, pe cînd co. pilul revine trăgîndu-și nădrăguții. Ion încremenește. Măria încremenește. Copilul zîmbește. Toți trei se prind spontan de mînă, fac o horă mare și dansează o bătută. Cei doi iau copilul deodată în brațe. Întunecare. Dizolvare spectatori. Cronicari laude. *D-apoi cum?*

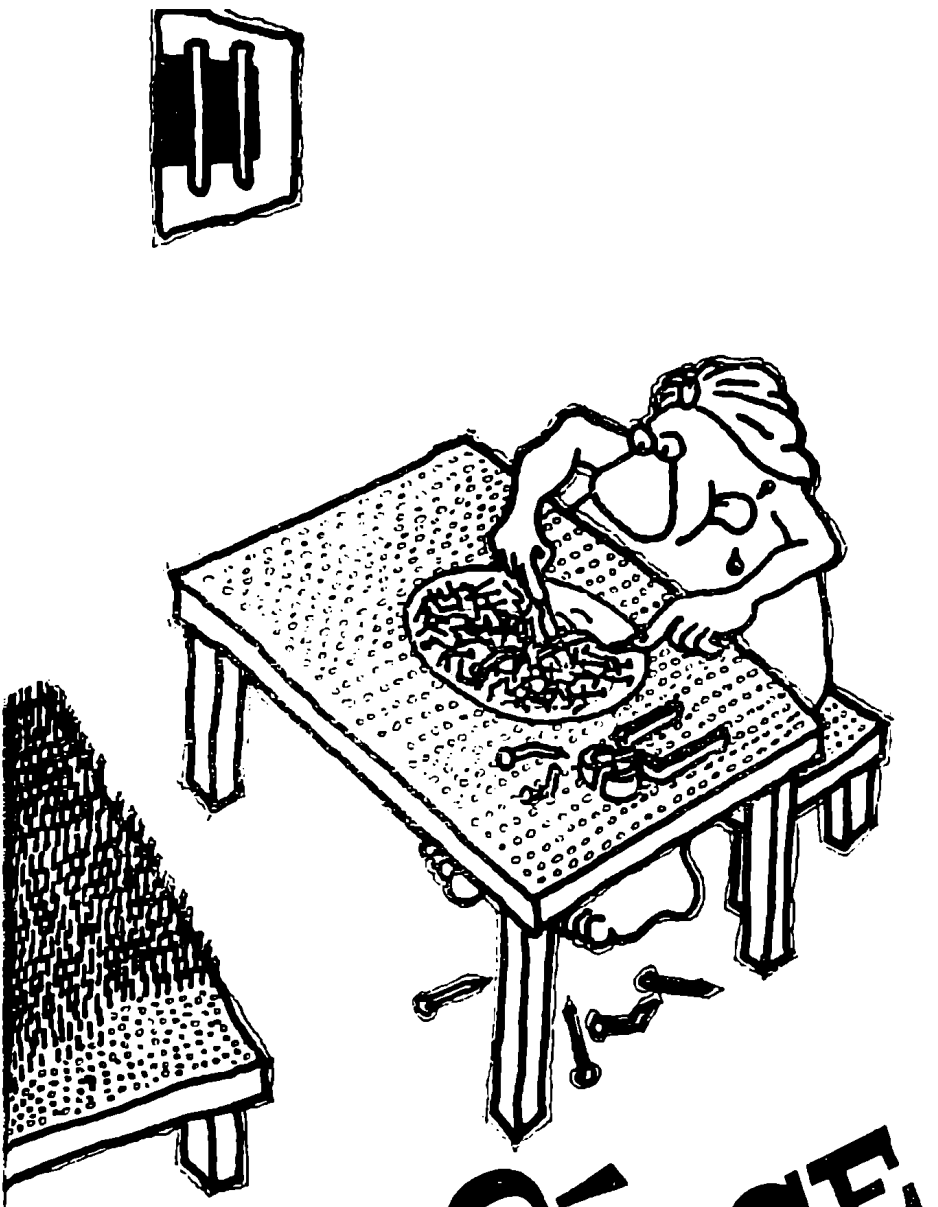

GASTRO-COMICE

Indicații: respectați întrutotul indicațiile.

Contraindicații: respectați întrutotul contraindicațiile.

Bucătăria poate fi de mai multe feluri: națională, în comun, internațională și transformată. Tot chichirezul mîncării stă nu în gust ci în calorii. Astfel, găsiți fier, pe care puteți să-l predați la fier vechi, în: gălbenușul de ou, spanac, cireșe, fasole. Faceți un mixtum compositum din toate acestea și v-ați asigurat de fier. Salvarea răspunde la C61, dar cînd vine nu se știe.

Bucătăria trebuie ținută în ordine și disciplină.

SUPE STRECURATE ȘI CREME DE LEGUME ȘI ZARZAVAT

1. *Supa strecurată:* se iau 2 morcovi, 2 păstîrnaci, 1 țelină, 2 cepe, 1/4 de varză albă, 4 cartofi, sare. Toate astea se trec prin sită cu forța. După aceea vă ungeți o felie de pîine cu unt și așteptați să vă calmați.

2. *Supă-cremă de fasole uscată:* trebuie să avem fasole. Uscată. Se pune în apă rece și se așteaptă să fiarbă. Dacă nu se fierbe, se încălzește apa pînă dă afară. Se pune fasolea înapoi. Dar întîi se usucă cu föenul, ca să fie iar uscată. Se scurge. Se pune iar apă, iar se fierbe, iar se scurge. Se repetă operația de o sută de ori pînă fasolea ajunge fleașcă. Se stoarce, ca să fie din nou uscată și o lăsăm pe masă, să mai dea cîteva clocote, așa de-al dracului.

3. *Supă-cremă de mazăre uscată:* Se prepară identic, cu deosebirea că în loc de schimbarea primei ape se schimbă fasolea cu mazărea și se servește ca atare.

4. *Supă-cremă de conopidă:* Luați o conopidă, o căsăpiți, puneți un buchet de unt la căpățîiul ei, puneți totul în oală, puneți mîna la ochi, puneți capacul și, pe el, ca garnitură piure de cartofi. În ultimul moment adăugați brînză. Mare.

5. *Supă-cremă de spanac:* După ce aţi fiert planta aceea dezgustătoare, o scoateţi şi o spălaţi cu apă rece să se cureţe de nisip. O puneţi la loc, tot acolo, într-un vas descoperit, să vedeţi dacă îşi mai păstrează culoarea verde. De preferinţă într-o vază înaltă să nu vă sară în ochi. Dacă rămîne verde e albastră: nu mai face fotosinteză. Puneţi lapte. Puneţi capacul la sticla de lapte. Puneţi făină. Nu în sticla de lapte. După aia serviţi cu sare. După aia mai vedeţi dumneavoastră.

6. *Supă-cremă de praz:* Luaţi praz. Tăiaţi-l bucăţi, nu vă gîndiţi la nimeni în clipa aceea, înăbuşiţi-l, eventual cu perna. Dacă mai rămîne ceva puneţi lapte, unt, margarină, sare, smîntînă şi tot acest conţinut aruncaţi-l la gunoi, să moară pisicile din bloc.

7. *Supă-cremă de ţelină:* Se fierb ceapă şi ţelină în acelaşi vas. Cartofii se pun mult mai tîrziu, după miezul nopţii. Se trec toate prin sită, după care vă culcaţi ca să puteţi să ajungeţi la timp la serviciu. Se mai dă un clocot, în somn.

CIORBE

Ele se prepară dulci sau acre, acrite cu aguridă, mătrăgună, corcoduşe, prune verzi. Dacă puneţi prune verzi, beţi şi un pahar cu lapte. Nu mai doriţi felul doi.

8 *Ciorbă de zarzavat şi legume:* Tot zarzavatul se curăţă şi taie, absolut tot ce aveţi zarzavat în casă. Ceapa, în schimb, se taie numai. Pătrunjelul se scalpează. Dovleceii şi vinetele se bat. Roşiile nu se bat. Ca şi ardeii, se fac felii în lung şi în lat, de preferinţă cu un cuţit. Luaţi pielea de pe vinete, dar opăriţi-le întîi, apoi căutaţi-le. Dacă nu le găsiţi, le daţi la obiecte pierdute. Puneţi sare peste toate acestea, în afară de legume şi zarzavat. După ce i-aţi anihilat zarzavatului voinţa şi s-a muiat, nu-l mai luaţi în seamă, aruncaţi-l în oală. Daţi restul prin maşină, respectiv cojile. După gust, dregeţi cu [illegible] gălbenuş de ou de lemn. Merge şi zeama de lămîie, servită pe pîine, dar lămîia să aibă coaja subţire şi pîinea coaja lipsă. Puneţi oala în farfurie, blocaţi uşa de la cameră şi aşteptaţi reacţia. E bine să fie pregătită o valiză cu cîteva lucruşoare.

9. *Ciorbă de vîrf de hamei:* Vă urcaţi pe o scară, luaţi vîrful hameiului; dacă vă vede paznicul spuneţi că vă place

răsăritul soarelui. El o să vă creadă. Se face la fel ca ciorba de lobodă, nu adăugați nici un fel de grăsime, doar nu vă pregătiți de hibernare. Dacă nu găsiți vîrf de hamei luați 5 sticle de bere Romvared, că aia se servește cu mîncare.

10. *Ciorbă de roșii II:* Se prepară ca ciorba de roșii I, cu deosebire că operațiile încep invers, de la servire la fierbere. După ce a scăzut apa puteți închide umbrela. Puneți zahăr mult și ardei dați prin mașină: vă suiți în *dacie* și tăvăliți ardeii pe podea. În ultimul moment tocați țelină cu ștergătoarele și plecați într-a doua unde vedeți cu ochii. Ciorba e bună.

BORȘURI

Am avut cîndva un prieten la armată, Borș V. Gheorghe. Acum nu mai știu unde este, cu cine s-a însurat.

11. *Borș de dovlecei:* Se scoate conținutul la dovlecei, se curăță bine interiorul, facem două găuri pentru ochi, una pentru gură, punem o lumînare înăuntru, luăm un cearceaf alb pe noi, stingem lumina, și umblăm prin casă strigînd: uhuhu, io-s captain Cook. Adăugați borș.

12. *Borș de cartofi:* Idem ca dovleceii, minus căpitanul; se pun în locul lui cartofi și se adaugă o crenguță de cimbru. Dacă n-aveți cimbru puneți o creangă de brad și serviți în preajma sărbătorilor laice de iarnă, cu muzică: „O borș frumos, o borș frumos, cu cetina tot verde".

13. *Borș de sfeclă verde:* Curățați sfecla. Tăiați-o în fire lungi, înnodați-le marinărește, faceți o funie de vreo 3 metri și coborîți să vedeți cine a venit la vecinul de la etajul de jos. Mai lăsați să dea un clocot, după care, la ședința de bloc, îl atenționați cu ceapă tăiată mărunt, cartofi harcea-parcea și mai puneți un pahar de zeamă de sfeclă. Nu trebuie fiartă pentru că tot se servește rece.

14. *Borș de fasole uscată cu mînătărci:* Mergem în pădure și culegem fasole. Mînătărcile sînt acele ciuperci drăguțe, roșii cu puncte albe sau albe cu puncte roșii. Puneți fasolea la muiat din ajun. După ce s-a muiat, adăugați albăstreală, dero și dați prin mașina de tocat. Atenție la nasturi. Ciupercile se pun după ce au fost culese. Ele trebuie spălate bine înainte, pe tot corpul, la subsuori și pe dinți, după care le aruncăm.

În oală. Fasolea se strecoară printr-o cîrpă curată. Dacă reuşiţi, vă paşte premiul Nobel. Zăpăciţi nişte pătrunjel cu satîrul şi puneţi-l în farfurie. Pătrunjelul se serveşte rece. Borşul e foarte bun natur, dimineaţa după nunţi, botezuri şi alte prilejuri de căsătorie.

SOTEURI

Aide memoire: ele trebuie să fie calde şi să aibă o culoare frumoasă. Folosiţi Duco, ţine mult şi are luciu. Legumele să nu aibă capul spart, să fie verzi la culoare şi formă, lucru care se obţine dacă le fierbem la foc repede şi neacoperit, eventual în mijlocul camerei. Soteurile se prepară foarte aproape de ora mesei, niciodată după. Pentru ca legumele albe să-şi menţină culoarea se acoperă cu un cearceaf alb. Pentru ca ele să-şi păstreze intacte sărurile minerale e necesar să cumpărăm din comerţ un vas găurit. Dacă nu găsim, găurim noi unul, cu un cui şi un ciocan. Se ia vasul între picioare, se ridică ciocanul şi se loveşte cu nădejde. Soteul se serveşte bandajat.

15. *Sote de fasole verde:* Se ia fasolică tînără, pînă la majorat, şi se prepară ca mazărea, respectiv se scoate din păstaie în timp ce apa clocoteşte. Se încearcă, ca joc de societate, introducerea boabelor înapoi în păstaie, stînd într-un picior şi guiţînd ferm.

16. *Sote de cartofi:* Cel mai gustos sote de cartofi este cel de conopidă, dar şi cel de cartofi este bun cu condiţia ca apa în care au fiert să fie păstrată, că are săruri cartofice, săruri care rămîn şi cartofii trec. Zeama asta se ţine la borcan, borcanul se ţine în mîna stîngă, cartoful în mîna dreaptă şi se aruncă în sus, fiind fierbinte. Ce rămîne din cartoafe se pune la cuptor, cu unt, şi se serveşte la masă cu cuptor cu tot. Pe cărămizi puneţi pătrunjel.

17. *Sote de varză de Bruxelles:* Se aleg verzişoarele dintr-o piaţă din Belgia, se pun par-avion, după care se spală în mai multe ape. Puneţi sare cît cuprinde, adică pînă la buza oalei. Vedeţi ce iese. Dacă verzele ies la suprafaţă, legea lui Arhimede e valabilă. Dacă nu ies, scoateţi-le cu furculiţa, dar în prealabil goliţi apa, aruncaţi verzişoarele. Ce rămîne e sote.

Acestea se pot prepara şi separat, adică fără smîntînă sau fără legume, sau cu amîndouă lipsă la un loc. Smîntîna se amestecă cu unt ca să nu se facă făină: se poate folosi la lipit obiecte de porţelan, balerine, cîini, palmieri, Scufiţa Roşie.

18. *Fasole verde cu smîntînă:* Ne trebuie fasole tînără, fără aţe şi mosor. Se curăţă cu peria de sîrmă şi repede — în pas alergător, cu genunchii la gură şi ochii mijiţi — se aruncă în puţină apă clocotită, atît cît să-i rămînă capul afară să poată respira. Tot în pas alergător, dar de astă-dată numai cu un genunchi la gură, se adaugă unt, smîntînă şi se serveşte aşa fierbinte şi nemestecată. Poate să nu fie servită. Întindeţi nişte unt în cuptor — varianta 2 — puneţi o tavă şi priviţi ce voios alunecă, pînă prinde o culoare frumoasă şi o crustă idem. Pentru a-i adăuga vitaminele necesare puneţi un pumn de B complex şi calciu sandoz.

19. *Cartofi cu smîntînă:* Se prepară fără coajă, sau cu coajă. Dacă apa nu clocoteşte n-am făcut nimic. O facem să scoată bulbuci. Punem cartofi, dacă sînt prea mari nu-i punem: îi dojenim. După ce au fiert se aşază în vasul care merge la cuptor singur, fiind prevăzut cu rulmenţi şi toartă înăuntru, în care se află un termometru ca să vedem ce căldură e. Trîntiţi smîntîna peste cartofi, trîntiţi şi unt, puteţi să înjuraţi dacă untul topit v-a sărit în luminile ochilor.

20. *Dovlecei cu smîntînă:* Se curăţă dovleceii de floare, se face un buchet frumos pe care îl punem în camera de dormit. Codiţele le aruncăm. Se prepară ca şi fasolea, dar trebuie să găsim păstăi de dovlecei. Dacă nu găsim, reclamăm că mergem la foruri superioare.

21. *Varză dulce cu orez şi smîntînă:* Puneţi zahăr mult, cubic pe varză; obţinem varză dulce. Decorticaţi orezul, bob cu bob, după care îl tăiaţi în felii subţiri. Înăbuşiţi-l, fără mustrări de conştiinţă, cu unt, cu ce apucaţi, nu ascultaţi ce zice. Vasul merge la cuptor. Înainte puneţi un rînd de varză, un rînd de apă, unul de orez, repetaţi figura de 14 ori, după care înlocuiţi apa cu smîntînă. Dacă nu reuşiţi, reluaţi operaţiile şi încercaţi să tăiaţi untul în felii, sub apa clocotită. Dacă nici asta nu reuşiţi, puneţi vasul gol la cuptor, nu-i daţi măcar nici o pereche de chiloţi pe el.

Se mai poate găti gustos şi dacă punem toate legumele existente pe piaţă într-un vas care poate sau nu să meargă la cuptor, depinde cum l-aţi învăţat. Oricum, faceţi foc şi puneţi smîntînă pe plită ca să aveţi motiv să nu gătiţi o lună.

SOSURI RECI ŞI CALDE

22. *Sos simplu de ulei:* Se pune ulei în farfurie, se mestecă cu lingura şi se mîncă.

23. *Sos de muştar:* Ca mai sus, numai că în loc de lingură folosiţi furculiţa.

24. *Sos maioneză:* Se schimbă treaba. Luaţi găina de serviciu, prin persuasiune convingeţi-o să vă dea 3 ouă fierte — pentru a cîştiga timp — frecaţi gălbenuşurile pînă ajung ca un fel de mîzgă imposibil de descris, adăugaţi un vîrf de cuţit, atenţie cum rupeţi cuţitul să nu vă sară în faţă, sare, muştar, zeamă de lămîie. Dacă reuşiţi să puneţi zeamă de lămîie cu cuţitul sînteţi ca şi gata. Uleiul şi zeama de lămîie trebuie să facă casă bună, să meargă mînă în mînă în vas. Cantităţi egale, o dată una, o dată alta. Dacă vi se taie maioneza, ceea ce se poate întîmpla oricui, puneţi spirt şi bandajaţi locul rănit.

25. *Sos maioneză subţiat:* Ca şi mai înainte, însă maioneza se subţiază între două scîndurele pe care le presăm puternic una de alta. Ea este mai uşor de digerat, dar mai greu de adunat de pe jos.

26. *Maioneză pentru acoperirea preparatelor:* Se folosesc culorile de mascare, maioneza trebuie să acopere perfect mîncarea pentru a nu se şti ce e. Nu lăsaţi nici un spaţiu neacoperit. După ce aţi pus maioneza pe mîncare şi aţi servit-o la masă, mai bateţi-o o dată cu telul în faţa musafirilor.

27. *Sos de castraveţi acri:* Se fac castraveţii un fel de terci, cu coajă cu tot, se întind pe un platou şi înfigeţi în mijloc un castravecior acru, de decor. Se mănîncă cu mîna.

La sosurile calde ceapa trebuie înăbuşită, eventual sugrumată pînă vă dau lacrimile. I se adaugă apă, sub formă de picături în ochi, cu pipeta. Ceapa astfel preparată se strecoară în mîncare fără ca să observe cineva. Carnea şi ceapa se aşază pe fundul unei crătiţi, dar numai cînd carnea este tînără şi entuziastă. Altfel fierbe pînă ne dăm cu capul de pereţi. Puneţi şi verdeaţă, ce găsiţi prin parc.

28. *Sos de hrean:* Se face ca și sosul alb, adică ajunge un fel de pastă moale și care se lipește de degete, în care punem unt moale sau margarină și mai moale. După ce combinația a fiert puțin, mai puneți smîntînă din belșug, mai dați un clocot, adăugați și oțet cît vrea fiecare musafir în parte, dar în aceeași oală. Pentru a căpăta cît de cît gust puneți și zahăr cu sare. Se servește la pahar.

29. *Sos anghemaht:* Se prepară în chip disciplinat, jawohl? Zeama de carne de vițel este stinsă cu pumpernikel de varză și unzuschmechter de lămîie verde, după care se cerne niște gestubstibensdraifirzegcht fără usturoi. Toată combinația se consumă în poziție de drepți și perfect aliniați, umăr la umăr. Nu se toastează.

APERITIVE CALDE ȘI RECI:

Au un scop provocator: provoacă pofta de mîncare. Ele nu se servesc în timpul mesei, ci înainte, dar nu mai mult de 24 de ore. Ele se pot prepara din orice rest de alimente. O bună gospodină, sau un bun gospodin nu aruncă resturile menajere, face aperitive din ele.

30. *Pateuri grecești:* Acestea, *psihi mu,* se fac din ștrudel stropit cu furtunul. Lucrați mici grămăjoare de carne pe care, cu o mișcare lentă, le măturați de pe masă, cu dosul mîinii. Rulați foaia ca la ștrudel, în viteza a treia. Se răsucesc capetele grămăjoarelor de carne.

31. *Pateuri cu piept de pasăre:* Alegeți, vă rugăm, o pasăre cu bust opulent, de rasă, evitați puicile de incubator că au piept fals. O puneți într-un pateu.

32. *Bușeuri de cartofi:* Luați un kg de cartofi și faceți bușeuri din ei.

33. *Icre de brînză:* Se prepară ca și brînza de icre.

34. *Salată cu resturi de pește:* Ce rămîne de la pește se mestecă zdravăn, se unge pe pîine și nu se servește sub nici un motiv.

35. *Salată de țîri:* Se bat țîrii pînă se desfac în bucăți; grupăm fragmentele, le punem pe un grătar cu spații largi și adunăm totul de pe jos; se repetă operația de mai multe ori, pînă simțim că ne trosnesc oasele. Ne ținem cu o mînă de șale, cu cealaltă punem mărarul.

36. *Choux-uri umplute:* Nu ne trebuie multe, numai 12 bucăţi de choux. Umplutura este la latitudinea fiecărei gospodine: icre negre, sitar afumat, pulpă de fazan, momiţe de mistreţ rănit, măsline în aspic, untdelemn cu zeamă de morcovi. Choux-urile trebuie servite cît mai e timp.

37. *Cornetele abundenţei:* Goliţi 10 cornuri de 30 de bani de seminţe şi puneţi în fiecare cîte 500 de lei; le serviţi apoi musafirilor, care vor aprecia.

PREPARATE DIN OUĂ

Pentru a verifica dacă ouăle sînt proaspete procedăm aşa: spargem oul, mirosim, luăm altul la rînd etc. Mai este o metodă, în apă: punem ouăle în apă rece; alea care se duc la fund şi stau culcate sînt proaspete; celelalte, care au insomnii, nu sînt ceea ce par a fi. Albuşul se oxidează în contact cu aerul şi devine otrăvitor foarte repede dacă afară e furtună. Cel mai simplu preparat din ouă este oul.

38. *Ochiuri în apă:* Lăsaţi apă în vană, puneţi-vă costumul de baie, dacă aveţi musafiri, băgaţi-vă la fund şi faceţi cu ochiul în apă. Pentru ca ele să fie gustoase e bine să adăugăm piper şi oţet.

39. *Ochiuri în parizer:* Facem nenumărate găuri în parizer, ca fantezie, unele în formă de hublou, altele pur şi simplu gaură.

40. *Jumări:* Se taie porcul.

41. *Ouă mimoza:* Se cumpără un snop de *mimosa pudica*, de la orice grădină botanică, prin efracţie, se înfig în ouă şi se servesc fără nici un cuvînt.

42. *Ochiuri în cuib de cartofi:* Se iese cu tigaia la cîmp, dis-de-dimineaţă, să nu ne vadă vecinii, din motive clare; scoatem cartofii din cuib, amenajăm cuibul să nu cadă pămînt înăuntru şi punem ochiurile acolo. Luăm tigaia cu noi, mai facem un rînd de ochiuri pînă se umple cuibul, ori pleacă găina în lume.

De băgat seamă: Ouăle de găină sînt cele mai populare; urmează cele de bibilică, de struţ şi oul lui Columb. Oul proaspăt are coaja poroasă, cu găuri, ca ciupită de vărsat, cele vechi, mai ales ouăle stil, au forme gotice, ogive, vitralii şi dantelării tipice. Ouăle din quatrocento aveau şi fişă de însoţire sub formă de citat latinesc.

FRIPTURI:

De regulă se fac din carne. Frigerea este cea mai veche operaţie culinară cunoscută înainte de descoperirea focului şi a omului de către om. Orice gospodină dacă aplică riguros principiile de mai sus este o femeie fericită. Ea trebuie să ştie în fiecare zi la ce oră trebuie să taie porcul, cînd vine acasă soţul, dacă vine porcul atunci e proaspăt. Cam pe la jumătatea frigerii, cînd friptura începe să capete formă şi culoare, ridicăm grătarul de pe cărămizi şi punem o felie de pîine dedesubt; ne alegem cu o pîine cu grăsime divină. În rest se sărează şi gata.

43. *Purcel la cuptor:* Purcelul trebuie pregătit din vreme, convins în mod gradat că sacrificiul lui este o utilitate de cel mai înalt grad, că el va rămîne, şoric de şoricul lui, în memorie şi cămară; încercaţi să guiţaţi, să vă identificaţi cu cărniţa lui, scărpinaţi-l între urechi, adormiţi-i atenţia, daţi-i mîncare din belşug, băutură, o ţigară bună. După aia să vină omul acela cu arme albe... după ce a avut loc decesul şi purcelul, acum împăcat şi senin, stă cu mîinile pe piept, va fi spălat şi dat cu sare. Ca să-şi păstreze forma iniţială luaţi-i mulajul în ghips. Pentru următoarea etapă se prevede ca purcelul să-şi păstreze silueta, drept care vom introduce în purcel o sticlă goală, curată, fără etichetă. Nu se admit sticlele fără STAS. Deasupra purcelului turnăm grăsime încinsă pînă se umple sticla. Puneţi dopul. Nu se bagă niciodată un purcel decedat într-un cuptor încins pentru că îi crapă pielea, plesneşte şi nu mai putem să-l culcăm ca pe un împărat

roman pe tavă. Îi putem pune în gură, că tot nu îl mai interesează, un măr, o lămîie, pătrunjel. Cînd puneţi cuţitul şi furculiţa pe pulpa răposatului purcel, gîndiţi-vă cum i-aţi înşelat buna lui credinţă, naivitatea. Tîrziu, după ani de căsnicie, de gospodărie, veţi ajunge la concluzia că orice friptură, cea mai banală, de exemplu de gîscă, este o problemă morală. Depinde cum staţi cu stomacul.

PREPARATE DIN MĂLAI

Preparatele din paste făinoase se fierb într-o cantitate mare de apă, vreo 300 de m², cu sarea necesară şi la foc calm. Se amestecă permanent cu furculiţa să nu se lipească de fund. După ce au fiert se strecoară, aşa că multă atenţie încotro o iau; amidonul le face lipicioase, el trebuie îndepărtat pentru că face mult rău la suferinzi cînd li se lipeşte de degete şi cerul gurii, mai ales persoanelor suferind de constipaţie la stomac.

44. *Macaroane cu brînză:* Amestecăm macaroanele cu brînza de oi, fierbem bine, scoatem ţurcana, îi luăm blana. Batem unele ouă, nu mai multe de două, le punem în tavă şi printre ouăle bătute punem unt-figurine. Se servesc fierbinţi, pot să lipsească macaroanele şi brînza.

45. *Macaroane cu carne în foaie:* În cratiţa îmbrăcată într-o foaie de aluat franţuzesc (cel românesc e mai bun, da' facem pe snobii), poate să fie şi foaie dictando, punem pe fiecare rînd, în chip de aliniat nou, cîte un ou şi pe intervale sare sau orice alt aluat. După ce aţi reuşit combinaţia asta, luaţi carne de viţel după care punem macaroane şi rulăm carnea astfel, pînă în cuptor. Strîngem însă foaia de mijloc, pînă o mototolim.

Preparatele din mămăligă se fac din mălai.

46. *Mămăliguţă pripită:* Purtaţi-vă superficial în tot ceea ce faceţi, puneţi în ceaun mălai în formă de ploaie, închideţi impermeabilul pînă sus să nu vă sară mămăliga în sîn. După ce s-a făcut mămăliga răsturnaţi ceaunul cu susul în jos, de preferinţă pe masă, sau după gustul musafirilor.

47. *Taci şi înghite:* Lapte, porumb, fie şi cocean, unt, smîntînă, ouă, amestecate, fierte, înghiţiţi, apoi tăceţi. Orice spuneţi este de prisos, tot nu se va înţelege nimic din tragica bolboroseală cu ochii cît cepele. Mai bine să aveţi la îndemînă hîrtie şi creion.

48. *Alivenci I:* Deasupra se toarnă din nou smîntînă.

49. *Budincă de cartofi cu brînză de vacă II:* Brînza se ia de la a doua generaţie de vaci, budinca din cartofi, aşa că e bine să avem pe lîngă casă un mic lot cu budincă. Înainte de a se da la cuptor mai este timp de gîndire.

50. *Risole cu caşcaval:* Risolele trebuie să fie proaspete, vesele, fragede, aşa cum le şade bine unor risole. Faceţi cocă subţire. O punem la 8 cm de marginea mesei, nu mai mult că se fac risolele ca dracu, şi prelucraţi movilite din sos alb pe coca asta flască. Movilitele, în caz că nu s-au scurs, se aşează la 4 cm una de alta, de la stînga la dreapta, în flanc cîte una. Presăm cu degetele de la mîna stîngă degetele de la mîna dreaptă, ca să nu ne lăsăm plesniţi cînd întoarcem coca şi, cu gura unui pahar, decupăm din muşamaua de pe masă diverse figuri şi forme geometrice.

Se pot deja mînca, cu ochii închişi.

51. *Gnochi de cartofi:* Bochi de conopidă, minus maşina de tocat carne; se fac mici rulouri de cartofi cu brînză rasă la sînge care se aruncă de la distanţă în apă clocotită; cele care nimeresc alături pot fi preparate ca gnochi II, cu ţelină pisată.

52. *Găluşti din brînză de vacă (dulce):* Se amestecă grişul cu lapte şi se dă prin sită pînă ajunge ca sarea extrafină. După ce am fiert, scoatem spumiera şi o tăvălim în pesmet. Ne aşezăm pe farfurie şi rîdem prosteşte, altceva ce să faci? Dacă brînza este nesărată treceţi cu vederea, ca pe o anecdotă stupidă. Găluştile trebuie să fie găluşti.

ALTE PREPARATE

53. *Ruladă de spanac:* Desigur că o gospodină care îşi iubeşte soţul (legitim) ştie că spanacul este planta aceea verde din care se scoate fier cu lingura. Ei, se ia deci această plantă şi se spală. Dacă intră la apă e materialul prost. Spanacul se face piure, cît mai diluat, apoi îl rulăm. Treaba asta cere multă răbdare, 10—15 ani, dar odată gata rulat, spanacul se pune la foc iute, să nu vadă nimeni ce moşmondiţi pe lîngă plită. Apoi trecem la cuptor, în care stăm 20 de minute, avînd grijă să anunţăm că sîntem înăuntru. Preparatul acesta cu spanac se poate simplifica binişor dacă nu-l gătim deloc.

54. *Ruladă economică cu spanac:* Ideală pentru cei care strîng bani de maşină. Se prepară ca şi cea de mai sus cu deosebirea că nu folosim spanac, numai rulada.

55. *Compot de dovleac:* Aiureală mai mare ca asta nici nu există şi e amară ca mămica dracului, însă merită, măcar o dată, să încercaţi. Luăm un dovleac, îl tăiem în forme mici şi diferite, după cum ne taie capul — se mai amuză şi copiii, nu? Dacă nu aveţi copii e momentul să aveţi, păcat de compot — şi figurile astea se spală în patru-cinci ape reci. Eventual luaţi paltonul pe dumneavoastră şi intraţi în frigider. Aveţi avantajul că nu vă vede nimeni, numai oala cu lapte. Luăm un litru de apă potabilă, un kilo de zahăr şi, la foc cu ele! O să fiarbă, în timp ce gospodina va clocoti, nu mai mult de cîteva clocote. Aruncaţi dovleacul-figuri în sauna aceasta, puneţi vanilie, zeamă de lămîie, merge şi o lămîie, fără zeamă. Fierbem iar, acoperit, nimeni nu ştie ce se întîmplă în cratiţă. Cînd dovleacul strigă: „Doamnă, ajunge cu gluma!", ridicaţi pătura pe care aţi pus-o pe cratiţă, vă cereţi scuze, scoateţi dovleacul în mod uşurel să nu se sfărîme ce-a mai rămas din el şi adăugaţi rom, după preferinţă. Romul poate fi servit şi separat. Compotul merge în sistemul de canalizare al oraşului.

56. *Salată imitaţie de icre:* Luăm un peşte de sticlă, îi scoatem icrele de Manciuria, ne batem bine cu ulei, pînă strălucim şi servim la masă cu puţină boia. În timpul preparării este interzis să gustaţi. Peştele, după ce-l curăţăm, îl ducem înapoi la magazin şi spunem că e alterat.

57. *Halmoş-balmoş:* sau talmeş-balmeş, în unele părţi. Untul se încălzeşte. Cînd a transpirat, punem în el brînză şi o oaie. Tundeţi oaia şi berbecu' cu ajutorul tovarăşului Alecu. Cînd brînza s-a înfierbîntat, daţi-i cuvîntul.

58. *Prăjitură uscată:* Se face o prăjitură, se ţine la soare, sau daţi cu föenul pe ea, se fărîmiţează, o iau musafirii pe tălpi, îi certaţi, le aduceţi aminte şi alte porcării ce le-au făcut de cînd vă cunoaşteţi, ridicaţi tonul şi zbieraţi ferm: *aut!* Cine ştie englezeşte iese, cine nu trimiteţi-l la şcoală să înveţe, că e limbă internaţională. Prăjitura recuperată o presăraţi cu zahăr.

59. *Foaia pentru budincă:* Publicată pentru prima oară în „Foaie pentru minte, inimă şi literatură". Îmbrăcăm pe dinăuntru o cratiţă: maieu, ciorapi, chiloţi etc. În foaie punem compoziţia. Afară punem unt. Totul se serveşte, minus cratiţa.

60. *Șnițel de varză dulce:* Se ia un vals vienez, rață pe varză, rața o aruncăm cît colo — dar nu mai încolo — luăm varza, îi vorbim frumos pînă se face dulce. Punem pesmet și zicem că e șnițel. Vom fi crezuți.

61. *Salam în aluat franțuzesc:* Se folosește un salam ușor frivol, nițel cochet, cu temperament, fermecător în superficialitatea sa. Salamul trebuie să graseieze pentru a ușura definitiv întîlnirea cu aluatul franțuzesc. Merge și cu aluatul natal, dar îi facem pe musafiri invidioși spunînd, așa ca fapt divers: „Gică mi-a adus aluatul ăsta cu BAC-ul din Paris". Pentru deplina stîrnire a invidiilor aruncați și: „Mon petit Gică, adu niște ceapă".

62. *Sandviciuri:* Între două felii de carne se pune o felie de pîine. Sandviciul a fost inventat de un lord care nu știu cum se numea. El a avut ideea asta: fiind un om harnic, s-a gîndit să nu fure din 8-ul productiv și a făcut sandviciul; îl ținea într-o mînă și cu cealaltă lucra.

63. *Sandviciuri cu rocfort:* sau așa numitele sandviciuri „confort". Batem untul pînă face spume la gură. Păstrați-l așa nervos și umilit, puneți rocfort; dacă nu aveți, puneți altceva din fort. Franzela se unge pe dinafară cu ce avem; se ornează cu cornetul, dacă nu-i cornet, se poate și cu o trompetă din care cîntăm în mod simfonic, sau doamnele care au fost pifani pot să sune „deșteptarea".

64. *Sandviciuri cu unt colorat:* Cel mai bun este untul bleu-geandarme, indiferent de nuanță. Untul se vopsește cu fixativ, se face apoi un permanent la rece, să țină, nu dăm bacșiș, dăm cu franzela în dreapta și în stînga să alungăm muștele de pe drăcia aia de unt color.

65. *Ochiuri în parizer:* Spălați un degetar, puneți-l pe deget și găuriți prin ștanțare parizerul. Il ducem așa flendurit la masă, ne uităm printr-o gaură la musafiri și rînjim evident încîntați. Se urmărește reacția musafirilor, prin metoda privirii.

66. *Omletă cu resturi:* s-a sugerat ideea că acest fel de mîncare va rezolva problema deșeurilor, care, după cum se știe, se strîng în cantități tot mai mari și mai mari; nu-i lipsită de interes instituirea unei zile mondiale a „omletei cu resturi". Faceți calculul, vă rog. Deci, aproape 3 miliarde de suflete, fiecare o omletă din două ouă, resturi... numai să vrea găinile să se bage în treaba asta.

67. *Consomé:* Se consomă caldă şi se face ca bulionul de carne, iar limpezirea cu albuş de ou ca şi aspicul. În rest totul e bine, la vară mergem la mare.

68. *Zdrenţe:* Faceţi o supă de zdrenţe şi spuneţi-mi şi mie cum este.

69. *Rasol de viţel cu vinegretă:* ne trebuie un viţel şi ureche muzicală. La viţel îi cîntăm „vinegretă, vinegretă", un fel de „vin' bibicule, vin' bibicule, vin"! Mai avem nevoie — aţi înţeles, sînt convins — de o sticlă cu vin şi de o egretă pe care o îmbătăm pînă se face ca un porc. Carnea de porc se taie felii şi se dă viţelului. Acesta refuză, aşa că o mîncăm noi.

70. *Tuslama:* Ciulama rostită printre dinţi şi cu gura închisă. Se va auzi foarte limpede substantivul „tuslama" sau „dalai-lama", dar asta numai în Tibet, în zilele fără soţ. Cumpărăm una bucată vacă. Lăptoasă. Alea de-s sterpe — în agricultura mecanizată, la muncă! Curăţăm picioarele vacii de păr, eventual îi facem copita cu lac roşu, ne trebuie un pedichiurist curajos, eventual veteran de război. Se freacă burta vacii cu sare pînă începe să rîdă în hohote. Acum e momentul cînd este vulnerabilă. Repede, în timp ce cineva o freacă în continuare pe burtă cu sare — desigur sare fină, nu grunji, că-ţi arde o copităăă — luăm vaca în spate şi *zdup,* cu ea în oală. Necazul e că ne trebuie o oală cam măricică. Dacă s-a găsit e bine, puneţi capacul că vaca scoate capul şi rîde ca prostu' mai departe. Cînd s-a fiert o scoateţi şi mîncaţi.

71. *Bile de varză cu carne:* Facem bule. Cît mai multe. Le umplem cu varză şi carne. Cele mai bune bule se obţin stînd în vană, sub apă şi scoţînd bule. Cineva să stea lîngă vană şi să le adune. După 5 minute ieşiţi de sub apă şi nu mai faceţi bule. Vi se face respiraţie artificială după sistemul Silvester... Andrei salvează abatajul, gură la gură. Se adaugă smîntînă.

72. *Varză creaţă la cuptor:* Seamănă cu romanţa „Cruce albă de mesteacăn". Cum se încreţeşte varza? Răspundem: cu fierul; o ondulăm şi îi facem şi un cîrlionţ pe frunte. E mai greu de găsit fruntea verzei. O obligăm să întoarcă capul şi atunci îi descoperim fruntea. Ne trebuie un vas special care merge la cuptor, adică un vas fără fund.

73. *Friptură vieneză:* Ehei, Praterul, Schönbrunn-ul, Strauss, tată și fiu... Totul în aceleași cantități ca și la pîrjoale.

74. *Friptură de vacă înăbușită:* Îi astupați nările, îi puneți căluș. Cînd începe să zvîcnească cu picioarele din urmă, puneți apa la fiert. Restul este o treabă de rutină.

75. *Marinarea cărnii de berbec:* Timp de 5 luni berbecul va face o croazieră pe ocean. Dar în acest timp trebuie să deprindă abc-ul marinăriei. În momentul cînd berbecul știe să umble cu sextantul, să citească busola și să se orienteze după stele, e gata marinat. Cea mai fragedă și mai gustoasă carne de berbec este carnea de porc.

76. *Spintecarea peștelui:* Nu se face niciodată în timp ce acesta înoată în rîu. Ne tăiem degetele una-două... Îl punem cu burta în sus și solzii pe piept, îi zicem o poveste moralizatoare, eventual cîntăm cîntecul de leagăn: „Ce te legeni solzule?", ori „Nani, nani, fișul mamii" dacă e un pește cu ceva carte la viața lui. Cînd trage obloanele și dă semne de adormire, ne repezim cu cuțitul la el. În timp ce tăiem, ținem paralel degetul arătător și arătăm la copii organele. Nu se bagă niciodată mîna toată. Nu-i frumos.

77. *Mucenici munteneşti I:* Jos tutunul, băieți, votculița, culcatul la 4 dimineața; mai bine faceți o cocă din făină și cocă. Puneți-o la uscat, pe frînghie, în curte. O prindeți coca asta, cît mai sus, cu două clame, să nu ajungă pisica la ea. Dacă totuși vine pisica, puneți pe ea vanilie, nuci pisate, trageți-o de coadă pînă scuipă. De-abia atunci putem da coca jos. Dar nu mai are rost.

78. *Trigoane:* Aceasta sînt un fel de biligoane mai mari ca turștințakul destul de împîștostrolit. Ne mai trebuie un sirop bine legat (sistem Gruia lui Novac, cu funii de mătase împletite-n șase etc.) pe care îl amestecăm cu apă de flori. Golim apa din vază în cratiță, florile le aruncăm sau le dăruim cu drag.

Entomologii lingvistice

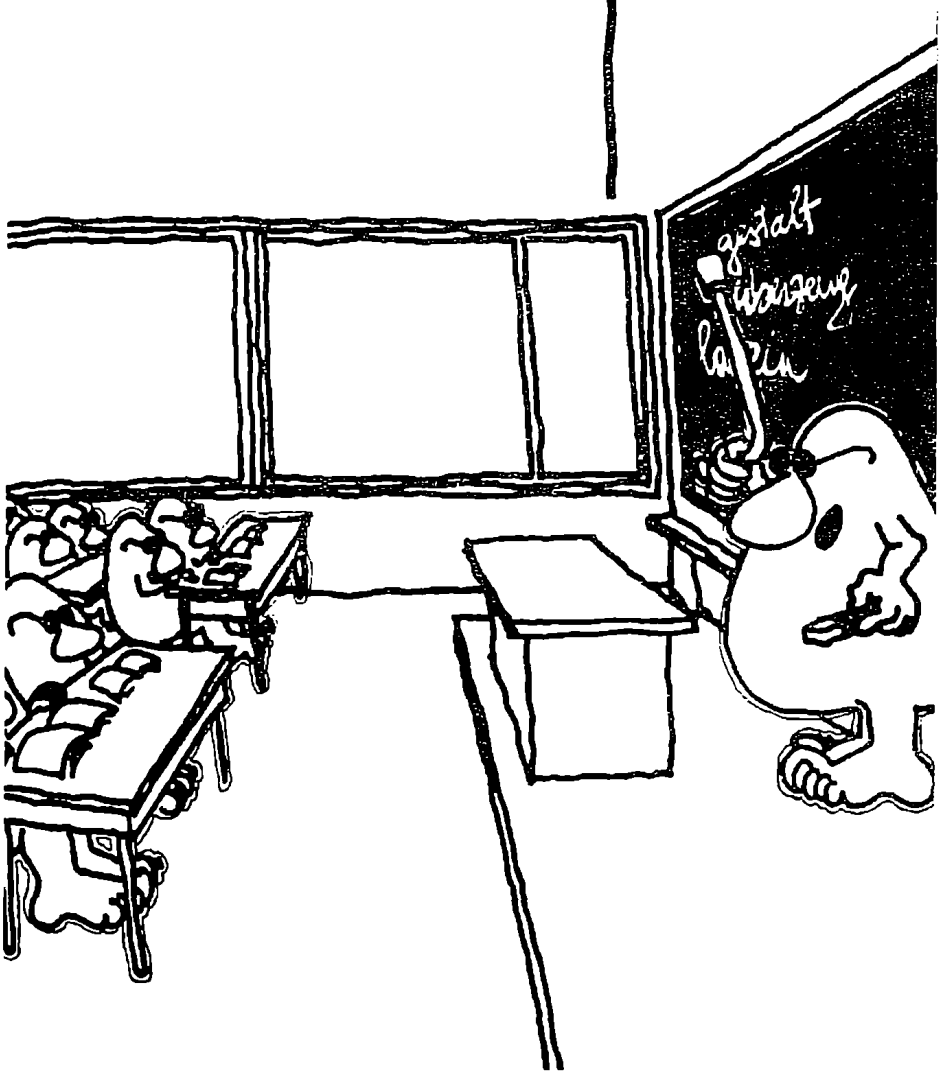

A

Abate — verb în sutană

Acefal — fără ceafă

Acvilă — biografia unor croitori

Ades — ADAS accidentat

Albatros — editură cu pene

Alcoolmetru — un metru de alcool

Aluniță — transcriere economicoasă a expresiei „A lu' Niță"

Amfiteatru — obsesia unor directori de teatru

Amortizor — dispozitiv de stingere treptată a creditelor pe termen lung într-un timp foarte scurt

Amorsă — morsă imorală

Amnezie — .

Anchetare — operațiune de strîngere a chetei pe un an

Angora — loc unde în antichitate se țineau adunări publice; prin extensie „pisică de angora", pisică de piață, vagabondă

Antialcoolic — înainte de a ajunge alcoolic

Antreprizã — locul dintre perete și priză

Arhebuză — arhetipul buzei

Arie — figură geometrică pe care o folosesc cîntăreții de operă pentru a obține succese

Arterial — referitor la artă

A aspira — a avea un scop, un ideal; de exemplu aspiratorul

B

Băboi — babă în etate
Balerină — cutie în care se țin balenele
Balneolog — medic care dă consultații la bal
Banalitate — situație financiară pliotisitoare
Bancuri — anecdotele plajelor
Baobab — șarpe boa beat
Bardă — poetă
Baroneasă — femeie care stă toată ziua prin baruri de noapte
Baston — ciomag cu studii superioare
Bauxită — onomatopee folosită de metalurgiști pentru a-și speria copiii
Bălăbăneală — stil de a scrie unele articole sportive
Bărbăție — calitate a femeilor în noaptea nunții
Beatitudi — atitudine în fața beției
Biblic — din punct de vedere al bibilicii
Bibliofilie — dragoste excesivă pentru fiul bibliotecarului
Bideu — pseudonimul oalei de noapte
Bigam — persoană care se căsătorește cu o femeie fără a cere consimțământul soției
Birocrat — antichitate contemporană
Bildibic — prima concluzie științifică a lui Arhimede
Bumerang — obiect de care poți scăpa ținîndu-l la tine
Burice — gropițele burților
Buzdugan — mijloc de producție al zmeilor

C

Candelabru — candelă sus-pusă
Casată — înghețată scoasă din inventar
Catapultă — praștie cu gabarit depășit
Catifea — pluș cu buletin de oraș
Cazanie — de culoarea cazanului
Cazier — casier în termeni juridici
Cerboaică — festivală de muzică ușoară
Cerere — doleanță adresată cerului

Cheferist — lucrător la căile ferate
Cezar — instrument folosit în obstetrică
Chepeng — dantura pivniţelor
Chicinetă — garsoniera garsonierei
Chiolhan — cocteilul subordonaţilor
Chiştoc — strămoşul filtrului
Ciclop — camera de luat vederi a mitologiei
Cimpoi — instrument care cîntă numai prin respiraţie artificială
Citat — fragment dintr-o citaţie
Claponaş — cocoş nou-născut castrat
Clămpăneală — gimnastica protezelor dentare
Clasic — care stă mult în aceeaşi clasă
Cobai — concluzie ştiinţifică cu blană
Colivă — bomboane în bernă
Colon — porţiune a intestinului gros exploatată în sclavagism
Cezură — pauză ritmică în interiorul unui vers care a scăpat atenţiei cititorului

D

Dactilograf — secretarul directoarei
Damigeană — sticlă cu palton
Decantare — alegerea unui decan
Detractor — care ţine de tractor, bîrfitor agricol
Dispensar — loc unde se pot obţine dispense
Divan — pat oriental pe care oamenii stăteau în mod ad-hoc
Dispepsie — boală cauzată de excesul de pepsi (boală foarte rară)
Dogit — ritual de alegere a unui doge
Doică — doi de „că"
Dovleac — pepene cu motive naţionale
Doxă — om cu ceas la cap
Dragă — instalaţie plutitoare intimă
Drahmă — bhani
Dreptunghi — un unghi care are întotdeauna dreptate
Dum-dum — glonte bîlbîit
Duplicitate — ipocrizie cu indigo

E

Elan — animal entuziast
Emulsionare — încurajarea mulsului
Enoriaș — chiriaș al lui Dumnezeu
Episcopie — radiografia unui episcop
Ereditate — cea care dovedește că, dacă bunicii noștri nu ar fi avut copii, noi am fi orfani
Escroc — hoț necinstit
Etaj — partea de deasupra a etajului de dedesubt
Etatizare — stabilirea vîrstei monezilor
Excedentar — care nu ține de dantură
Exorbitant — care iese din orbită; de exemplu ochiul
Expeditiv — calitatea de a fi expediat
Export — import din punct de vedere al partenerului
Externat — stagiu medical definitiv la țară
Extrașcolar — un școlar foarte bun

F

Falangă — deget pe picior de război
Familiarism — tutuială în interes de serviciu
Fanfaron — membru al fanfarei
Fante — fulfizon cu crăpături
Faună — soția faunului
Feciorie — calitatea de a fi feci
Fermă — unitate agricolă hotărîtă
Fetiș — ca fetele
Filială — secție condusă de fiul directorului
Filodormă — dragoste exagerată pentru dormit
Fin — persoană atentă cu nașii
Fițuică — implorare autumnală adresată prunelor
Fiș — onomatopee cu nasturi
Fondantă — bomboană argumentată
Formaldehidă — aldehidă de ochii lumii
Fortifiant — care îți dă un sentiment de încredere în forturi
Fotofobie — teama de a fi fotografiat

Fractură — factură pentru frac
Fratricid — insecticid pentru fraţi
Frazeolog — om care vorbeşte numai în fraze
Frigider — bărbat frigid
Furibund — muribund furios

G

Gafă — girafă cu operaţie plastică
Galantar — loc unde se adună bărbaţii politicoşi
Gală — spectacol solemn, artistic; de exemplu o gală de box
Galicism — boală a găinilor
Gazeificare — divinizarea gazului
Gealat — călău prietenos
Gentilică — societate primitivă în care bărbaţii erau atenţi cu femeile
Gîdilătură — mîngîierea gîdelui
Gladiolă — soţia gladiatorului
Glasată — voce clasată
Glumă — radieră spirituală
Gondolă — chitară cu vîsle
Graţios — pasibil de a fi graţiat
Greabăn — şeaua şeii
Grijanie — cumineclătură verbală
Gropiţe — parantezele zîmbetului

H

Hagiograf — aparat pentru măsurarea vieţii sfinţilor
Halterofil — persoană căreia îi place să aştepte în halte
Handbal — petrecere ţinută prin hanuri
Harakiri — autocritică fără angajamente
Haşiş — pumnal drogat
Hăţiş — pronunţarea pe faţă a literei H
Hebdomadar — cămilă săptămînală
Hernie — de culoarea iernii
Hidroavion — monstru fabulos care în credinţa populară zbura cu avionul
Hindus — indian plecat

Hipic — tipic cabalin
Hipopotam — mamifer pe șenile
Hîrb — ciob spart
Hîrtop — clasamentul gropilor
Holteiaș — copil celibatar

I, Î

Iadeș — specific iadului
Ideal — scop suprem, năzuință absolută; de exemplu crema antirid „Ideal"
Ierbar — grădină botanică pliantă
Iesle — tacîm forestier
Iluminism — filosofia electricității
Impacientat — bolnav nerăbdător
Impresie — biroul impresarului
Imunitate — comunitate de persoane care nu se pot îmbolnăvi
Inapt — apt pentru nimic
Incipient — recipient început
Indigenat — stadiu pentru a ajunge indian
Indigest — gest care nu poate fi înghițit
Indispoziție — dispoziție dată într-un moment de nervozitate
Inelar — deget rotund
Infatuare — tatuarea infantelui
Insectar — expoziție de ace cu gămălie
Insistent — asistent cicălitor
Interdicție — interzicerea dicției
Imblînzitor — hrană rece cu paiete
Impănare — împăiere cu slănină
Impăroșat — împărat păros
Impăunare — acțiune de pregătire a unor emisiuni
Înălțător — dispozitiv de ochire care ne dă un sentiment superior
Încarnare — transformare în carne
Înecăciune — plecăciune în fața unui înecat
Întreținută — ibovnică cu stat de plată

J, K, L

Jachetă — haină obținută prin chetă
Jalbă — plîngere în alb
Jalon — țăruș urban
Japcă — șapcă luată cu forța
Jumară — eșantion de porc
Kilogram — un gram care cîntărește un kil
Kripton — element chimic funerar
Langustă — crustaceu îngust
Larvă — zgomot de larve
Laviță — lava vulcanilor mai mici
Leoarcă — leoaică în ploaie
Leșie — stare de leșin a unui leș
Leucă — subdiviziune monetară a leului
Libnit — cărbune flămînd
Lirism — pasiune pentru lire, dragoste de bani
Locomoție — comoție pe locomotivă
Lubricitate — publicitate senzuală
Luntre — barcă folosită numai luni
Luxație — urmărea luxului

M, N, O

Manufactură — factură făcută cu mîna
Marinată — serată marinărească
Maritim — marinar căsătorit legitim
Martir — combustibil în evul mediu
Memorie — medicament împotriva uitării
Mensual — senzual o dată pe lună
Microbalanță — cîntar pentru stabilirea greutății microbilor
Mir — briantină sfințită
Mistreț — porc analfabet
Mitic — capabil să primească mită
Montan — pisică de munte
Moșier — instrument folosit la moșit
Movilă — ridicătură de pămînt de culoare mov
Năut — strămoșul nessului
Necrolog — care se hrănește cu anunțuri funebre
Netot — prost în stare neto
Noadă — coccis gordian

Obol — bani necesari pentru cumpărarea unui oboi

Obtuz — un unghi mărginit

Odiseea — iliadă maritimă

Omoplat — om călcat de buldozer

Onorar — sumă de bani dată pe cuvînt de onoare

Orbicular — funicular pentru nevăzători

P

Pahiderm — elefant la pahar

Palat — clădire luxoasă în cerul gurii

Parabolă — istorioară geometrică

Paracliser — paznic contractual bisericesc

Paratrăsnet — conductor care bagă trăsnetele în casă

Parce — divinități ale parcurilor publice

Pardosit — ciomag ținut la spate

Pasarelă — sentinelă care păzește păsări

Patrician — cîrnat antic

Patruped — cu patru picioare; de exemplu masa

Pederast — persoană vicioasă care merge pe jos

Pedichiură — coafura degetelor de la picioare

Pegas — cal troian de bătaie

Penați — zei cu pene

Pensă — pensie mică

Penurie — lipsă de aer în pneuri

Perenitate — eternitate pe teren redus

Ping-pong — denumirea fraților gemeni în sport

Pionierat — figură de șah care constă din luarea pionului

Pipăială — operațiunea de a trage din pipă

Piramidon — medicament împotriva răului de piramidă

Pirogravură — act de bravură într-o pirogă

Platou — podiș la tavă

Plecăciune — reverență din mers

Plod — copil născut în pod

Policlinică — despre decesul unei persoane în mai multe spitale deodată

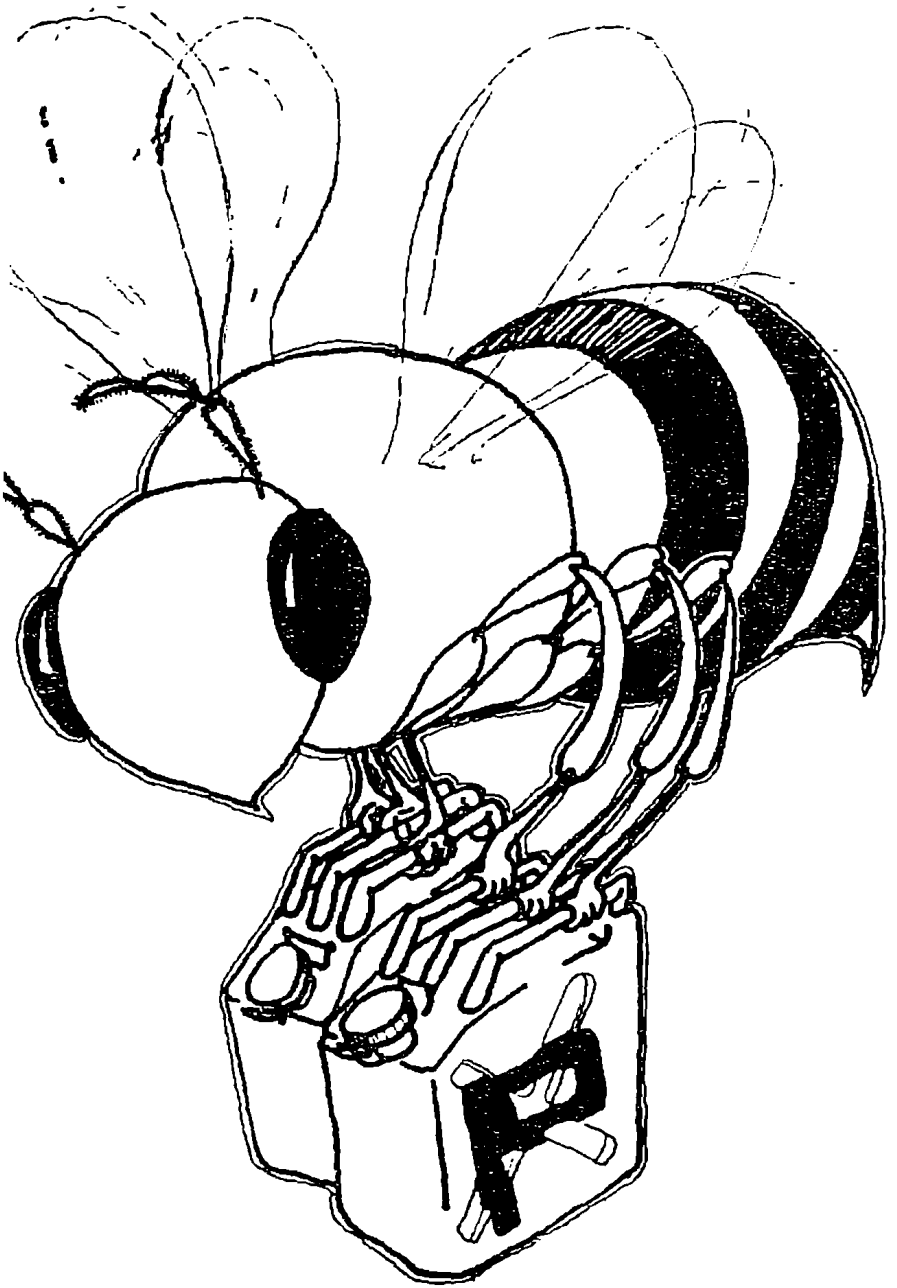

Polologhie — articol sportiv consacrat unui meci de polo

Popic — popă mic de statură

Portieră — uşă prin care se intră în port

Praznic — masă de adio dată de o persoană decedată

Prelată — soţia prelatului

Prestidigitaţie — prestare de servicii cu mîna

Pubertate — perioadă a vieţii cînd copiii au mîinile mai lungi decît picioarele

Pufoaică — haină de iarnă căptuşită cu puf

R

Radioactivitate — activitate intensă a personalului de la Radio

Raion — unitate administrativă în rai

Rambleu — terasament albastru

Rasă — grupare umană care s-a bărbierit de-a lungul istoriei

Rebut — rebus C.T.C.

Recapitulare — repetarea actului de capitulare

Rechizitoriu — loc unde se ţin rechizitele şcolare

Reclamagiu — persoană care se ocupă de buna funcţionare a reclamelor

Recompensă — oferirea unei pense în semn de mulţumire

Redingotă — frac purtat de goţi

Reflex — atunci cînd dăm unui cîine un pici şi el sună din clopoţel

Reflux — refluxul fluxului

Refractar — individ care se opune temperaturilor înalte

Renal — referitor la reni

Retroversiune — aversiune pentru traduceri

Roabă — sclavă cu mînere

Robotă — clacă în feudalism, pentru confecţionarea roboţilor

Rotocol — protocol în cerc restrîns

S, Ş

Sacadat — mişcări ritmice ale sacului
Sadism — plăcerea cultivării sadurilor
Salamalec — salut oriental; aproximativ „ai găsit salam, Alec?"
Saleuri — grisine comestibile
Salpetru — sfîntul Petru la chimişti
Samurai — cow-boy nipon
Saşiu — persoană ai cărei ochi stau picior peste picior
Sărit — picnic cu detentă
Scabie — sabie cu rîie
Scalpare — tuns, ras pînă la creier
Scarlatină — boală frecventă la copiii romanilor
Scaun — mobilier de cap
Scărpinătoare — săpun de lemn
Scobitoare — stomatolog de mînă
Semnalizator — miliţian deghizat
Serată — reuniune organizată într-o seră
Sfeşnice — suporturi pentru luminări veşnice
Sic — „sîc" pe latineşte
Strană — fotoliu de orchestră bisericesc
Susur — ciripitul izvoarelor
Şalău — şal mare şi urît
Şifonier — dulap în care se şifonează hainele
Şvaiţer — găuri comestibile

T, Ţ

Tabinet — joc de cărţi în cabi
Tangaj — tangou maritim
Telescop — scopul televiziunii
Temerar — elev care are curajul să-şi facă temele
Testament — test de verificare a atitudinii moştenitorilor
Tocată — compoziţie muzicală tăiată mărunt
Tontoroi — shake popular românesc
Trening — frac sportiv
Troglodit — om preistoric logodit
Trotuar — porţiune de stradă pe care pietonii se cred în siguranţă

Trusă — trusoul doctoriţelor
Tutorat — doctoratul în tutelă
Ţest — test oltenesc pentru pîine
Ţeţe — somnifer cu aripi
Ţol — pătură cu care se măsoară somnul la sate
Ţurloi — instrument muzical la care se cîntă cu picioarele

U, V

Umiditate — timiditate atmosferică
Umoare — lichid intercelular care provoacă rîsul
Umorist — scriitor în secolele trecute
Undiţă — spînzurătoarea rîmelor
Unicorn — bărbat înşelat o singură dată de soţie
Urangutan — vijelie provocată de maimuţe
Urmaş — serial biologic
Urnă — sicriaş de buzunar
Ursulină — extract de urs
Uşier — clanţă în livrea
Vacs — preparat pentru lustruit nimic
Vacuumetru — aparat pentru măsurarea greutăţii vidului
Vampir — aparat pentru transfuzie în evul mediu
Vară — verişoara vărului
Văduv — holtei divorţat
Vedetă — navă de război talentată
Veleitate — pretenţia de a ridica velele
Ventriloc — magnetofon cu buze
Versant — un munte trecut prin multe
Viageră — pensie de bătrîneţe primită la naştere

X, Z

X — raze cu care denumim secolele
Xilofag — mîncător de xilofoane
Zaharină — zahăr dulce
Zaţ — drojdie tipografică
Zbîrcit — zgîrcit cu riduri

Zdrăngăneală — trăncăneală la ghitară
Zebră — cal ilicit
Zgripțuroaică — soacra zmeului
Zigzag — linia dreaptă a bețivilor
Zimbru — timbru dispărut
Zmeu — jucărie mitologică
Zorea — plantă agățătoare grăbită
Zumzăit — mormăitul albinelor

CUPRINS

Pe față (în loc de prefață)

ZILE ȘI SCRISORI

ZILE

Muncă foarte obștească
O critică severă
Garda moare, dar nu se predă!
Călătoria lui Ahilebilă
Învățînd engleza fără profesor
Minodora cu . . . suspens!
O moștenire cumplită

. . . ȘI SCRISORI

Tovarășe director
Stimate tovarășe Trilă
Inegalabilă Minodora
Onorat tribunal, onorat judecător
Maestre
Tovarășe inspector
Directore
Către conducere Gostat
Stimată tovarășă Aglaie
Către onor comitet din blocul nostru
Șmechere
Către Ministerul Medicinii și Sănătate
Stimată redacție a revistei dumneavoastră
Dragă
Tovarășe
Neluțule scump
Către direcțiune depanare TV

Stimate tov. dir. gen. 51
Invidioşii (I) . 52
Invidioşii (II) 53

BASME... 55

Inimosul cascador 57
Capra cu trei iezi 60
Critica pe înţelesul tuturor 62
Concluziile cazului Lupu 64
Ridichea patetică (variantă) 68
Obsesii 70
Pe propriile picioare 71
Morala fără fabulă 73
Fabulă 73
Test de personalitate 74
Odisee spaţială 1002 75
Basile 77
Din istoricul mijloacelor de comunicaţie 80
Geologia . 81
Un basm ca în poveşti 82
Inutilităţi drăguţe 84
Activitate sportivă 85
Robinson 24 h 87
Arsenal lingvistic de seducţie 92
MU X 75 94
Blitzkrieg 96
Din jurnalul unui tînăr dramaturg 100
Nevastă-mea şi calculatorul 103
Tratat de visologie 104
Calculatorul cinstit 113
Fata moşului şi fata babei 114
Şobolanul a mărturisit 117
Ciobanul vigilent 119
Propunere pentru un proiect de scenariu cinematografic 122

GASTRONOMICE 125

Supe strecurate şi creme de legume şi zarzav. 127
Ciorbe 128
Borşuri 129
Soteuri 130

Legume cu smîntînă
Sosuri reci și calde
Aperitive calde și reci
Preparate din ouă
Fripturi
Preparate din mălai
Preparate din brînză
Alte preparate

ENTOMOLOGII LINGVISTICE

Lector: MIRCEA OPRIȚĂ
Tehnoredactor: CONSTANTIN RUSU

Apărut: 1979. Bun de tipar: 15.01.1979. Comanda nr.: 1763. Coli de tipar: 10. Tiraj: 24000+90+30 ex. broșate. Hîrtia: velină 70 g/m². Format: 54×84/16

Tiparul executat sub comanda nr. 626/1978
la Întreprinderea Poligrafică Cluj,
Municipiul Cluj-Napoca, str. Brassai nr. 5—7
Republica Socialistă România